

Robert A. Monroe

Călătoria SUPREMĂ

Editura For You

Sunt mai mult decât corpul meu fizic. Întrucât sunt mai mult decât materie fizică, pot percepe ceea ce este mai presus de lumea fizică. Așadar, doresc profund să mă extind, să trăiesc experiențele, să știu, să înțeleg, să controlez și să folosesc acele energii superioare și sisteme de energie, care pot fi benefice și constructive pentru mine și pentru aceia care mă urmează. Doresc profund ajutorul și cooperarea, sprijinul, înțelegerea acelor ființe ale căror înțelepciune, evoluție și experiență sunt egale sau mai mari decât ale mele. De asemenea, le cer îndrumarea și protecția față de orice influență sau sursă care mi-ar putea oferi mai puțin decât ceea ce am declarat că îmi doresc. (Afirmările Gateway, din cartea Ochii unui înger, de Paul Elder)

„Am învățat că „salvarea și recuperarea” nu înseamnă neapărat un serviciu făcut altora – ci, mai degrabă, un serviciu făcut nouă înșine, ceea ce este și în beneficiul celorlalți.”

– K.L., Albuquerque

ROBERT A. MONROE

CĂLATORIA SUPREMĂ

Copyright © 1994 by Robert A. Monroe.

Titlul în limba engleză: *Ultimate Journey*.

Această ediție a fost publicată prin înțelegere
cu Monroe Family, LLC c/o Bowen Books LLC

Copyright ©2011, Editura For You

Coordonator și consilier Elena Cociș

Tehnoredactare: Felicia Drăgușin

Coperta: www.graficadesign.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MONROE, ROBERT

Călătoria supremă / Robert A. Monroe - București : For You, 2011

ISBN 978-973-1701-82-0

159.961

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0311001455,
mobile phone 0724212695;
e-mail: foryou@editura-foryou.ro;
editura_foryou@yahoo.com;
website: <http://www.editura-foryou.ro>

Printed in Romania

ISBN 978-973-1701-82-0

ROBERT A. MONROE

CĂLĂTORIA SUPREMĂ

Traducere

MONICA VIȘAN

Editura For You

*Ți mulțumim Doamnei **Andreea Betgez**
pentru efortul susținut pe care-l depune
pentru ca, și în România, Institutul Monzoe
să-și facă simțită prezența.
Fără ajutorul și susținerea ei
această carte nu ar fi apărut, acum.*

*Nu există început, nu există sfârșit,
Există doar schimbare.
Nu există învățător, nu există discipol,
Există doar amintire.
Nu există bine, nu există rău,
Există doar exprimare.
Nu există unime, nu există a împărtăși cu alții.
Există doar Unul.
Nu există bucurie, nu există tristețe,
Există doar iubire.
Nu există mai mare, nu există mai mic,
Există doar echilibru.
Nu există stază, nu există entropie,
Există doar mișcare.
Nu există trezie, nu există somn,
Există doar ființare.
Nu există limită, nu există șansă,
Există doar un Plan.
Așa cum știm noi că stau lucrurile.*

Robert Monroe - Călătoria supremă

***Dedicată lui
Nancy Venn Monroe,
cofondatoare a Institutului Monroe
și sutelor de prieteni care ne sprijină,
care ne-au oferit ajutor și dragoste,
pe parcursul ultimilor treizeci de ani
în care echipa Institutului Monroe
este în căutarea
Cunoscutei tainice și enigmatice***

Scurtă prezentare din partea editurii

Cartea care tocmai se odihnește în mâinile voastre a făcut un drum lung ca să vă ofere, cu iubire și recunoștință, din trăirile și învățăturile acestui mare spirit, Robert Monroe și a echipei cu care, ani de-a rândul, a lucrat. Sunt onorată că am privilegiul de a vă introduce în această lume și sper să o pot face. Cu speranța că vă trezesc interesul pentru un domeniu relativ nou pentru noi, în dorința de a sublinia că, deși pare complicat și ireal, totul este simplu și adevărat, voi încerca să aduc în discuție câteva aspecte dezvoltate în carte – inclusiv prin aceea că voi sublinia (îngroșa) cuvintele, expresiile, sintagmele sau noțiuni folosite de autor în carte. Voi povesti și câte ceva din experiența mea, dar nu pentru a arăta care a fost drumul meu, ci cu intenția sinceră de vă fi de folos.

Dacă privim la drumul pe care l-am parcurs până în *Acum*, ne dăm seama că, de-a lungul călătoriilor noastre, de multe ori ne-am întâlnit cu un anumit prag de sus al cunoașterii. Am știut, în nenumărate rânduri, că *asta este ceea ce căutam*. Simțim astfel – pentru că orice experiență și învățătură care vine spre noi poartă în ea un indiciu – un indicator care ne arată direcția către întoarcerea ACASĂ. Dar, de fiecare dată, ceva din interiorul nostru ne spune că mai este ceva, că nu am ajuns încă *la esență*. Arta de a trăi presupune și abilitatea de a merge mai departe – deși, de multe ori, parcă ai vrea să rămâi acolo unde te afli, să te mai odihnești puțin. Pericolul este că putem intra într-o zonă de confort care ne ține pe loc și din care cu greu mai putem pleca.

Metafora ne scoate mereu din încurcătură. Pentru a înțelege întreaga muncă a lui Monroe, să ne folosim de o imagine, de o maximă: „*dacă stai prea mult în colivie* (în corp fizic), *lumea ți se pare mică*“, iar când pornești din nou în zbor, nu te îndepărtezi prea mult, zbori tot în jurul coliviei; te simți în siguranță, doar dacă la orizont încă mai vezi colivia. Așa a făcut Robert Monroe la începuturile experiențelor sale în afara corpului, minunat descrise în prima sa carte.

Tânjim după libertate, dar ne frică de ea, ne e frică de viitor, ne e teamă să trăim experiența în afara corpului, ne este greu să ne reamintim cine suntem, înțelegem doar la nivelul minții că suntem doar spirit nemuritor. Această carte nu numai că încearcă, dar eu zic că și reușește să disipeze aceste vechi tipare în care trăim și să ne aducă acele informații din **Lumea de dincolo** care să ne ajute să ne construim, treptat și firesc, o **Viziune Diferită** (Cunoașterea adunată la un loc, fără credințele și pornirile animalice.).

Când Monroe ne conduce în lumea nevăzută din **Teritoriile sistemelor de credințe**, ne ajută să aflăm totul despre colivie. Să fie asta doar un mod de exprimare, sau o realitate spirituală? Oare credințele și convingerile limitative chiar ne țin captivi, ne opresc din drum evoluția? Eu una, nu mai am nicio îndoială și sunt sigură că nici voi nu aveți.

Am învățat deja multe despre asta din minunatele cărți ale lui Gregg Braden, Chopra, Barbara Hand Clow, Calleman, Drunvalo, Tom Kenyon și de la mulți alții. Și, dincolo de ceea ce am învățat, dintr-o sursă sau alta, sufletul nostru știe adevărul! Câteodată însă, cu cât ceva este crezut mai puternic de către suflet, cu atât mai virulent este atacat de minte. Până când cele două emisfere cerebrale nu se vor echilibra și nu vor lucra ca două suflete gemene, în perfect acord și echilibru, vom tot pica în această capcană.

Ce vor, de fapt, să ne învețe cei care au atins un alt nivel al adevărului Divin? **Sistemul de Viață pe Pământ**. De ce? Pentru că, pe lângă faptul că sunt, ca și noi, mesageri Divini – și vor să împărtășească cu noi, cunoașterea lor – ei știu că de noi toți depinde ceea ce va urma să fie, când și cum va avea loc saltul cuantic, în conștiința omenirii. Așadar, suntem importanți și se contează pe noi. Frumusețea dezvăluită de această carte este aceea că vom vedea cum, în ce măsură și de ce, noi contăm chiar și pentru ființele din alte dimensiuni, că suntem importanți pentru mult mai multe motive decât putem înțelege. Odată cu noi evoluează întregul Univers – și, odată cu Universul, evoluăm și noi, cu condiția să vrem. Eliberați de frici și limitări, antrenați, dornici de schimbare, vom putea crea o lume nouă pentru Pământ, vom fi capabili să ne construim viitorul împreună.

Dacă îi îngăduim ființei ce sălășluiește în lumina sufletului, să ne conducă pașii, dacă ne ascultăm Sinele Divin, atunci nu ne oprim din drum, nu ne împotmolim în nici un sistem sau convingere – chiar dacă acestea îmbracă forma unei mari descoperiri. Mergem mai departe, lăsăm întotdeauna *ușa deschisă*. Știm, în adâncul ființei, că este *ceva* mai mult și tot mai mult, că încă nu am găsit adevărul plinar, că nu am ajuns *acolo* unde se împlinește destinul nostru luminos. Și atunci, din fiecare boabă de cunoaștere pe care am reușit să o culegem, ne luăm ce ne trebuie, ce este potrivit pentru noi și apoi plecăm mai departe – călătoria continuă.

Câteodată stăm *într-o stație* mai mult, câteodată mai puțin. Dar dacă acceptăm că nu este nimic întâmplător, atunci știm că fiecare clipă de viață are un rost, că se înscrie într-un Plan. Nu ne întâlnim cu o situație sau cu o temă, cu un câmp de cunoaștere, decât atunci când i-a sosit momentul, atunci când terenul este dispus să primească o nouă sămânță pentru a rodi.

Dacă recunoaștem aceste adevăruri ca fiind și ale noastre, atunci putem pași cu ușurință în lumea acestei cărți, putem trece prin portalul călătoriilor – **Gateway**. Pentru cei familiarizați cu programele Institutului Monroe, această afirmație nu are nicio logică. *Călătoria supremă* este cea de a treia și ultima carte a lui Monroe, iar Gateway este denumirea programului de bază – primul dintr-o serie lungă de programe, care atinge o gamă impresionantă de teme (vezi lista de la sfârșitul cărții). Cum pot afirma, așadar, că în paginile care urmează, în cartea care reprezintă chintesența învățăturilor lui Monroe, finalul călătoriei se află secretul unui început de drum? Și totuși, așa este. Primele două cărți doar pregătesc calea spre cea de a treia, iar cea de a treia – adică această carte – deschide POARTA, este un real și autentic **Portal de călătorie**, ne dă aripi și ne lasă singuri să zburăm, în siguranță. Drumul pe care ne invită să-l parcurgem are indicatoare clare, iar harta de călătorie este impecabil desenată. Suntem conduși spre Conștiința Unimii.

Probabil că dacă ar fi fost publicată cu mult timp înainte, pentru foarte mulți dintre cititori această carte ar fi trecut drept un roman SF. Acum, la început de mare schimbare în conștiința omenirii, suntem perfect pregătiți să înțelegem și să știm că **suntem mai mult decât corpul nostru fizic**, că realitatea spirituală este mult mai mult decât putem cuprinde cu mintea noastră limitată. În multe dintre exercițiile sale, Monroe întreabă: știm că suntem mai mult decât materie fizică, dar ... cât mai mult? El ne aduce, cu relatări clare, experiența sa minuțios adunată din **călătoriile în afara corpului**, tocmai pentru a ne ajuta să înțelegem că întotdeauna există un mai mult și tot mai mult, ne dă încredere și curaj să călătorim, să aflăm, prin experiență proprie, cât de vast, de nemărginit este Universul, realitatea spirituală din care facem parte.

Anul trecut în vară, am participat la primul workshop

rezidențial, susținut în România de Institutul Monroe: *Gateway Voyage*. Eram „perfect” pregătită pentru noi experiențe – sau cel puțin așa credeam eu, atunci. Lucrasem cu programele Institutului și cu Hemi-Sync, de mai bine de un an. Aveam manualul și exercițiile traduse, chiar lucrasem cu stăruință și entuziasm. Doar că îmi scăpaseră din vedere câteva amănunte, extrem de importante.

În primul rând, nu știam că semnalul **Hemi-Sync** nu este preluat de formatele mp3. Tot ceea ce adunam în fonoteca mea, transformam în mp3, ca să ascult la iPod. Mare greșală ..., la care se mai adaugă una, mai importantă! Ascultam prin calculator, cu sistem de amplificare surround și eram foarte mulțumită de ceea ce reușisem să achiziționez – fără să mă gândesc o clipă că am doar două urechi, nu cinci și că acest sistem nu este construit în acest scop. Abia la acest curs am aflat că ceea ce avem nevoie este, de fapt, un sistem stereo, apt să redea o gamă cât mai largă de sunete, dincolo de limita audibilă. Tehnologia Hemi-Sync are nevoie, evident, nu numai de suport (CD sau casetă) pe care să fie înregistrat semnalul, dar și de un sistem capabil să-l și redea, să-l facă să ajungă la urechile noastre, să-l putem percepe. (Dacă doriți să cunoașteți mai multe despre această tehnologie și despre activitatea Institutului în România, vizitați site-ul <http://www.hemi-sync.ro/>) N-aș spune că munca mea a fost zadarnică, dar în niciun caz nu făcusem ceea ce credeam eu că fac.

Apoi, speram că dacă am citit *Călătorii în afara corpului* și *Ochii unui înger*, dacă m-am documentat și am făcut exercițiile pentru acasă, oferite de Institut, este suficient. Căzusem din nou pradă minții duale. Voiam mult mai mult – dar în același timp știam că nu am cum să ajung la Institut, dintr-o multitudine de motive și atunci, încercam să mă îmbăt cu apă rece. Dar iată că, și de data asta, îngerii mei nu au dor-

mit. Minunea s-a înfăptuit. A venit Institutul la mine. În timp ce eu lucram singură și oarecum resemnată, într-un alt colț de lume, în America, Andrea Berger, un adevărat suflet de român, care iubește – prin fapte, nu prin vorbe – tot ceea ce este legat de țara ei natală, pregătea, cu încredere în misiunea ei, programul pentru România. Așa se face că, în vara anului trecut, în 2010 – an de mari schimbări pentru întreaga omenire – a avut loc primul retreat *Gateway Voyage* în România. Ceea ce am înțeles și trăit acolo, depășește cu mult ceea ce era în capul meu pe atunci – sau, mai bine zis, ce credeam eu că se poate. Deși clamam că totul este posibil, viziunea se împotmolea la nivelul minții. Nu știam ce înseamnă acest *totul* – corpul meu nu-l descifra. Acolo, la curs, am aflat că acel *mai mult* la care aspiram, este mult, mult mai mult decât puteam gândi sau percepe în vreun fel, până atunci. Dorința de a merge mai departe era atât de mare, încât nimic nu a stat stavilă în calea experiențelor mele. De atunci, fac tot ce pot ca să împărtășesc sentimentul de libertate pe care l-am cules din târâmurile de dincolo de Portal, să dau mai departe – atât cât îmi este îngăduit – din bruma de cunoaștere venită spre mine, prin trăirea experienței. Am reușit, am fost dincolo, acum știu!

De atunci, activitatea Institutului se dezvoltă constant. Există site în limba română, a fost înregistrat și în el se distribuie primul exercițiu în limba română, pe care îl găsiți aici https://secure.digitalcontentcenter.com/shop/496166/?ProductID=4283&no_other=1

Cred că este primul exercițiu înregistrat de Institut, într-o limbă străină și, încă de anul trecut, există în România *Clubul Energia Delfinului* (vedeți despre asta aici: <http://www.hemisync.ro/calea-delfinului/>), iar anul acesta vor mai fi încă două mari evenimente: *Gateway Voyage* și *Lifeline* (cele mai importante programe sunt descrise la sfârșitul cărții). Ceea ce este

extraordinar e faptul că, în sfârșit, există un curs – nu știu cum să-l numesc alt fel – care are loc în limba română. Totul este pregătit pentru România, înregistrat în limba română, la Institutul Monroe. Acest aspect este deosebit de important, pentru că face posibilă comunicarea directă, profesional susținută, creează un cadru firesc și liber, asigură condițiile în care să poți trăi experiența.

Să ajungi la nivelul de conștiință care sa-ți permită pătrunderea în lumea spirituală, este într-adevăr un țel înalt. E nevoie de o îndrumare corectă, de răbdare, de smerenie, de un mod de viață etic, de a fi în vibrația inimii, de recunoștință și apreciere pentru tot și pentru toate, de înțelegerea la nivelul spiritului, a faptului că suntem mai mult decât corpul nostru fizic. Fără să manifestăm, în fiecare clipă a vieții noastre, virtuțile Divine, dorința noastră de înălțare spirituală rămâne la nivelul sinelui egotic. Ca să transcendem această stare, să mergem mai departe și tot mai departe, pe drumul nostru spre Omul de Lumină, spre noi înșine, spre **Sinele Total**, ca să ne putem unifica, cu toate aspectele noastre, ca să tindem spre conectarea cu Conștiința Unimii, avem nevoie de simplitate și adevăr, de hotărâre curajoasă. A venit vremea să ne reamintim, iar pentru a atrage acest miracol în viața noastră, trebuie să lăsăm să plece tiparele și credințele limitative, să abandonăm tot ce este vechi și nefolositor.

În această carte, Monroe ne împărtășește experiențele, trăirile și etapele prin care a trecut în călătoria lui către „a ști” (nu doar *a crede*). Ne oferă o îndrumare, o hartă, un exemplu, o cale pe care putem și noi să mergem. Specialiști în mecanica cuantică – și nu numai – ne demonstrează că dacă un eveniment se petrece undeva, el se petrece peste tot. Acest adevăr ne aduce multe învățături. În primul rând, ne responsabilizează; devenim conștienți că ceea ce gândim sau facem, îi

afectează pe toți ceilalți – e simplu: ceea ce eu expir, cei din jurul meu inspiră. Numai gândul, credința, convingerea – sau măcar doar informația că există o Conștiință a Unimii – ar trebui să ne schimbe pe toți, să genereze saltul cuantic pe care-l așteptăm. Dacă mergem mai departe pe șirul acestei idei, ne dăm seama că dacă cineva poate, cu toții putem. Dacă Bob (Monroe) a putut, dacă toți cei cu care el a lucrat – și mai lucrează încă, din dimensiunea în care se află acum – au putut, atunci și noi putem! Pentru oameni, călătoria în afara corpului este o stare naturală. Asta facem în fiecare noapte, ori de câte ori dormim. Doar că acum a venit rândul să o facem conștient și controlat, pentru a obține informații utile împlinirii misiunii proprii – dar mai ales, pentru a ne întâlni părțile din noi cu care ne vom unifica. Dacă nu asta, atunci ce înseamnă să știm cine suntem, de unde venim și încotro ne îndreptăm?

Experiențe ce ne sunt oferite cu generozitate sunt descrise gradat, treptat, în primele două cărți ale lui Robert Monroe: *Călătorii în afara corpului* (un mic sfat: nu ratați această carte, începeți cu începutul) și *Călătorii îndepărtate* (în pregătire). Cu ajutorul lor intrăm blând, frumos, dar incitant, într-o altă zonă de percepție. De același folos ne este și cartea *Ochii unui inger*. Autorul ei, Paul Elder, face parte din echipa Institutului. Sunt cărți minunate, desprinse parcă dintr-o lume de poveste. Nu-ți vine să crezi că se poate. Ți se pare a fi de domeniul SF-ului – dar, din fericire, este o realitate demonstrată științific, pe care nimeni nu o mai pune la îndoială.

Însă, spre deosebire de celelalte, această carte ne oferă mult mai mult decât atât: ne conduce spre a înțelege, ne duce în lumea lui *Știu*, în tărâmul cunoașterii profunde, a experienței trăite, ne conduce către **deschizătură** (punctul de intrare în lumea de dincolo, sursa forței creative care ne-a organizat universul fizic), dincolo de **Linia de bază** (Nivelul de operare

al minții). Blând, cu inteligența și trăirea celui care a fost *acolo*, cu o narațiune simplă, plină de firesc, pe înțelesul oricui, suntem propulsați într-un punct din infinitatea oceanului de spiritualitate, în care există doar Legea Divină, Spirit și Lumină. Fără să ne dăm seama, călătorim împreună cu el.

Sufletul nostru avid de cunoaștere, mânat de dorința arzătoare de se întoarce acasă, de a se uni cu părțile sale ce se află în diferite misiuni astrale, își recunoaște repere, reface drumul, își reamintește. Dincolo de curiozitatea pe care ne-o stârnește, cu fiecare capitol parcurs învățăm tot mai mult să ne cunoaștem, privim tot mai profund în adâncurile ființei noastre și în Univers.

Ceea ce mi se pare remarcabil pentru acest moment al timpurilor pe care le trăim, este că această carte ne deschide mai mult către Conștiința Unimii și ne explică cum și de ce suntem ajutați. Este foarte important să ne răspundem la aceste întrebări. Aflăm despre **EulDeAcolo** (IT – care cuprinde toate personalitățile din viețile noastre anterioare și actuale) și despre modul în care se unesc părțile din noi, inclusiv cele ce au trăit în alt sistem energetic, cum alcătuim un așa zis **EXCOM** („Comitetul Executiv” al Eu-rilor noastre De Acolo), cel care sprijină și urmărește ca acea parte din Sinele Total, care trăiește experiența **Sistemului de Viață de pe Pământ**, să ajungă și el acolo, **în cupola cu raze luminoase, în inima EuluiDeAcolo**. Nicio parte din noi nu poate merge mai departe, decât dacă formează întregul. Vrem nu vrem, ne așteptăm „unii pe alții”.

Aceste note, însemnări ale mele, scrise cu scopul de a vă incita să citiți cartea, sunt departe de a putea reda sau sugera frumusețea pasajelor în care totul se adună în noi, sau stările și sentimentele pe care le generează. Dacă vă urmați chemarea și citiți cartea de față, veți avea nenumărate motive

de recunoștință și apreciere pentru cel care a scris-o, pentru cei care-i continuă munca, dar și pentru cei care au făcut posibilă apariția ei în limba română.

Și, pentru că tot a venit vorba despre recunoștință, să remarc și faptul că scriu aceste rânduri, din „întâmplare“, chiar în ziua în care Monica Vișan a inițiat programul „Recunoștință și Aprecie“ – generat de mesajul Hatorilor, prin Tom Kenyon. Sunt prima care l-am aplaudat și vreau să-l onorez. Voi încheia, așadar, printr-un apel către cititori: haideți să ne unim prin intenție și să aducem recunoștința și aprecierea noastră:

– Monicăi Vișan și întregului colectiv al Editurii For You, pentru dăruirea cu care își împlinește misiunea, în folosul nostru, al tuturor;

– Andreei Berger, dar și conducerii Institutului Monroe, din care face parte și Carol Sabick, vicepreședinte, cea care a susținut programul pentru România, pentru întreaga ei muncă pusă în slujba celor care și-au ales ca loc al nașterii, România;

– Rittei Nicoară, facilitator autorizat, care se îngrijește ca informațiile să fie postate și în limba română;

– membrilor grupului meu de studiu care, prin voluntariat, au tradus și vor mai traduce manualele și exercițiile din programele pentru acasă, care sunt puse la dispoziția publicului larg, de către Institut;

– și, nu în ultimul rând vouă, cei care țineți în mână această carte, pentru că mai adăugați, în mod conștient, încă o cale prin care lăsați sufletul să își găsească drumul, iar asta ne ajută pe toți și susține evoluția și vindecarea Pământului.

Elena Cocis

elenacocis@yahoo.com;

Cuvânt înainte

Robert Monroe este un făuritor de hărți. În cartea sa *Ultimate Journey (Călătoria supremă)*, el se străduiește să contureze acea zonă aflată „dincolo de frontieră“, dincolo de limitele lumii fizice. El ne prezintă o hartă a „Zonei de tranziție“ – calea care ni se deschide atunci când părăsim viața fizică, cu rampele sale de intrare și ieșire, cu indicatoarele și pericolele sale. El poate face acest lucru, fiindcă el însuși a călătorit pe această cale.

Prima carte a lui Monroe, *Journeys out of the Body (Călătorii în afara corpului)** Editura For You), a fost publicată în 1971. De atunci, conform celor spuse de Dr. Charles Tart, unul dintre specialiștii de vârf în domeniul conștiinței și potențialului uman, nenumărați oameni au avut parte de confort și sprijin, prin înțelegerea faptului că ei nu erau singuri și nu erau nebuni, doar pentru că avuseseră experiențe în afara corpului.

În acea primă carte – dar și în cealaltă, *Far Journeys (Călătorii îndepărtate)*, Monroe prezintă experiențele sale în afara corpului, de-a lungul a treizeci de ani, confirmându-și reputația de deschizător de drumuri în explorarea celor mai îndrăznețe posibilități ale conștiinței umane. Acum, în *Ultimate Journey (Călătoria supremă)*, el explorează un nou stadiu – care ar putea fi, să spunem, ultimul stadiu, cel în care el și-a împlinit năzuințele.

Este o mare deosebire între această carte și cele care au precedat-o. Până acum a fost vorba despre povestea singulară a lui Monroe; despre propriile sale aventuri pe care le-a descris, propriile sale întâlniri, dialoguri, pericole și descoperiri.

În *Călătoria supremă*, el ne spune cum și-a găsit calea – noua direcție – cum a călătorit de-a lungul acesteia și dezvăluie motivul și scopul acestei expediții de pionierat. Iar cel mai important aspect este acela că el include relatările altora, care, prin noile sale programe de învățare, au reușit să deslușească harta, să urmeze direcția și să îndeplinească același scop.

Cei care nu sunt familiarizați cu experiențele în afara corpului pot găsi în această carte ecouri, semnificații, înțelesuri sau puncte de recunoaștere ce le pot reaminti ceva ce s-a întâmplat, poate, într-un vis – în acea stare crepusculară dintre somn și trezie, sau într-un moment brusc de înțelegere sau intuiție, când totul pare să revină la locul potrivit și să capete sens. Cei care sunt familiarizați cu astfel de experiențe, vor deveni și mai conștienți de dificultatea de a-și reda experiențele într-un limbaj ușor de înțeles.

Monroe spune că nimic din ceea ce este prezentat în această carte nu neagă validitatea cărților sale anterioare, care reprezintă „stadii de evoluție și sunt veridice, raportat la cunoașterea dobândită prin experiența acelui timp”. Pe de altă parte, experiența sa personală din timpul elaborării celei de-a treia cărți a luat o turnură tristă și neprevăzută, când soția sa, Nancy, a fost diagnosticată cu cancer. Căutările sale pentru descoperirea Esenței lipsă au fost intensificate, datorită limitării timpului pe care îl mai putea trăi alături de Nancy.

Este important de spus că el și-a încheiat explorarea și a găsit atât noua direcție, cât și Esența lipsă, cât timp Nancy încă se afla în realitatea fizică – și că mulți alți oameni au reușit să aplice cunoașterea pe care el a acumulat-o, în dorința de a-i înlesni lui Nancy, călătoria supremă.

Ronald Russell
Cambridge, Marea Britanie

Variabilele

Frica reprezintă cel mai mare obstacol în calea evoluției omenirii. Se spune că atunci când ne naștem în acest univers fizic, aducem cu noi doar două frici – de zgomot puternic și de cădere – ambele fiind generate de procesul nașterii. Pe măsură ce creștem, învățăm tot mai multe frici, astfel încât, atunci când ajungem la maturitate, noi – sau mai bine zis, cei mai mulți dintre noi – suntem copleșiți de diverse frici. Am evoluat din punct de vedere fizic, dar evoluția noastră reală, împlinirea adevăratului nostru potențial, a fost, din păcate, stăvilită.

Necunoscutul generează frică. Ne putem teme de întuneric, fiindcă nu știm ce se află acolo. O durere fizică poate crea frică, fiindcă nu știm ce implică ea. Când acest Necunoscut devine Cunoscut, frica scade în intensitate și dispare, iar noi suntem capabili să facem față problemelor cu care ne confruntăm.

Avem cu toții destule *necunoscute* în viețile noastre – și îndeajuns de multe frici. Nu e nevoie să mai umblăm după altele. Cu toate acestea, sunt momente în care nu avem de ales. Iată un exemplu. Așa au decurs lucrurile în cazul meu – iar el reprezintă sursa materialului care urmează.

În general, se crede că nu ne schimbăm cu adevărat, pe măsură ce trecem prin viață, ci doar devenim mai mult conformi cu noi înșine. Lăsând la o parte obișnuitele excepții, care, după cum se spune, confirmă regula, când privim în jurul nostru, odată cu tre-

cerea anilor, acest lucru pare adevărat. În ansamblu, oamenii nu se schimbă, iar cei mai mulți dintre noi opun rezistență la schimbare.

Cu toate acestea, toate grijile și războaiele noastre au la bază schimbarea. Ne temem că se va întâmpla ceva – sau ne temem că nu se va întâmpla nimic, așadar, ne luptăm pentru a preveni sau accelera procesul. Dar, orice am face, schimbarea este garantată 100%. Singura problemă o reprezintă viteza cu care aceasta are loc. Noi considerăm că schimbarea lentă înseamnă evoluție, iar cea rapidă este revoluție. Schimbările reprezintă un rezumat al Necunoscutului – cel mai mare generator de frici.

În cazul meu, părea că nu aveam de ales. Neștiutor și copleșit de panică, eram târât în procesul care genera o nouă cunoaștere a realității – ceea ce eu numesc Perspectiva de Ansamblu Diferită – pe care, acum, mi-am însușit-o. Schimbarea intervenită în viața mea nu a fost deloc simplă. A fost ceva care nu m-a îngrijorat dinainte, fiindcă habar n-aveam că asemenea lucruri există.

Oare această schimbare din viața mea a fost accidentală sau se încadrează în calea mea spre evoluție?

Pentru mine, ea a fost revoluționară.

În 1985, fără vreo cauză evidentă, am început să plutesc în afara corpului meu fizic. Nu era un act voluntar; nu era vorba despre niciun fel de abilitate mentală. Nu s-a produs în timpul somnului, deci nu am putut-o alunga ca pe un vis banal. Eram pe deplin conștient de ceea ce se întâmpla – fapt care, desigur, înrăutățea și mai mult lucrurile. Am bănuț că era vreo formă severă de halucinație, cauzată de ceva periculos – o tumoră cerebrală, un atac cerebral sau o boală mentală iminentă – ori semnul unei morți iminente.

Fenomenul a continuat. Nu aveam niciun control asupra lui. De obicei, apărea când stăteam culcat sau când mă relaxam pentru a mă odihni – nu permanent, dar de câteva ori pe săptămână. Trebuie să fi plutit în sus, la câțiva centimetri deasupra corpului, înainte de a deveni conștient de ceea ce se întâmpla. Îngrozit, mă zbăteam prin

aer și reveneam în corpul fizic. Eram sigur că urma să mor. Oricât aș fi încercat, nu puteam împiedica repetarea acestui fenomen.

La vremea respectivă, credeam că mă bucur o stare rezonabilă de sănătate, fără probleme majore sau stres. Eram ocupat tot timpul; dețineam câteva posturi de radio și alte afaceri, aveam birourile pe Madison Avenue, în New York, o casă în districtul Westchester și, nu în ultimul rând, o soție și doi copii mici. Nu luam medicamente, nu mă drogam și consumam foarte puțin alcool. Nu eram implicat, în mod special, în nicio religie și nici nu eram un discipol al filozofilor sau practicilor orientale. Eram totalmente nepregătit pentru o asemenea schimbare radicală.

Îmi este imposibil să descriu frica și înșururarea care mă dominau în timpul acestor episoade. În primele zile, nu era nimeni cu care să fi putut vorbi despre ele, nici măcar soția mea, fiindcă nu voiam să o sperii. Fiind puternic atașat de cultura vestică și de știință, în general, pentru a găsi răspunsuri m-am îndreptat, în mod automat, către medicina convențională și cunoașterea ortodoxă. După examinări și analize aprofundate, doctorul meu m-a asigurat, din nou, că nu exista nicio tumoră sau vreun factor de natură psihologică. Dar nu putea să spună nimic mai mult. În cele din urmă, am găsit curajul de a discuta cu un psihiatru și cu un psiholog, amândoi fiindu-mi prieteni.

Unul dintre ei m-a asigurat că nu era o psihoză – mă cunoștea prea bine. Celălalt mi-a recomandat să studiez, pentru o perioadă nedeterminată de câțiva ani, cu un guru, în India – un concept care îmi era totalmente străin. Nu le-am dezvăluit niciunuia dintre ei și nici altcuiva, cât de cumplit de înspăimântat eram. Eram un neadaptat, într-o cultură din care crezusem că fac parte – o cultură pe care o admiram și o respectam.

Cu toate acestea, dorința de supraviețuire este foarte puternică. Încet, foarte încet, am învățat să controlez procesul. Am descoperit că nu era vorba neapărat de un preludiu al morții și că pro-

cesul putea fi dirijat, dar a durat un an întreg, până ce am putut să accept autenticitatea experienței în afara corpului – cunoscută acum, în mod familiar, drept EÎC*. Acest lucru s-a întâmplat ca rezultat al aproximativ patruzeci de călătorii în afara corpului riguros validate, care mi-au furnizat mie – și nimănui altcuiva – o vastă documentare. Cu această cunoaștere, frica a dispărut curând și a fost înlocuită de ceva aproape la fel de solicitant – curiozitatea!

Cu toate acestea, mai era ceva de făcut. Aveam nevoie de răspunsuri și eram sigur că nu le-aș fi putut găsi în vreun ashram indian. La bine și la rău, procesele mele de gândire erau produsul unei civilizații vestice. Prin urmare, în cadrul companiei pe care o dețineam împreună cu familia, am înființat un departament de cercetare și dezvoltare. Mai târziu, acest departament s-a desprins de companie, devenind, în cele din urmă, ceea ce este acum Institutul Monroe.

Așadar, scopul inițial a fost numai și numai rezolvarea problemelor mele personale și urgente: dacă era cumva posibil, să-mi convertesc Necunoscutul generator de frică, în Cunoscut. Asta însemna să învăț cum să controlez și să înțeleg experiența în afara corpului. La început, eu eram singura persoană cunoscută care avea nevoie de un asemenea ajutor – deci motivul era personal egoist și nu profund idealist sau nobil. Nu îmi cer scuze pentru acest lucru; eram și singurul care plătea facturile.

Dintr-o perspectivă modernă, EÎC este o stare de conștiință în care te percepi pe tine însuși ca fiind diferit și separat de corpul tău fizic. Această separare poate fi de la cinci cm., la trei km, sau mai mult. În această stare poți gândi, acționa și percepe la fel de bine cum o faci în plan fizic – chiar dacă sunt și câteva excepții importante.

* engl. Out of Body Experience EÎC – *Experiențe în afara corpului* (EÎC) Pentru amănunte și explicații vedeți cartea lui R. Monroe, *Călătoria în afara corpului*, publicată de Editura For You. În această carte vom folosi construcția *experiență în afara corpului*. N. Tr.

În stadiile inițiale ale activității EÎC, pari să-ți păstrezi forma corpului fizic – cap, umeri, brațe, picioare etc. Odată ce te familiarizezi mai mult cu această stare de a fi, poți deveni mai puțin umanoid ca formă. Seamănă cu gelatina, atunci când este scoasă dintr-o formă. Pentru o scurtă perioadă de timp, aceasta păstrează forma vasului; apoi, ea începe să se înmoaie în jurul marginilor, devenind, într-un final, lichidă sau vâscoasă. Când acest lucru se întâmplă într-o EÎC, este de ajuns un gând, pentru a deveni pe deplin om, ca înfățișare și formă.

Din această descriere devine clar că acest „al doilea corp” este extrem de maleabil. Pe de altă parte – iar acest lucru este foarte important – oricare ar fi forma, tu rămâi tot tu. Acest lucru nu se schimbă – exceptând faptul că descoperi că ești mult mai mult decât ai crezut. Cât despre unde te duci și ce faci, se pare că nu există limite. Dacă totuși există, noi nu am descoperit niciuna. Într-o stare în afara corpului, nu mai ești limitat de timp-spațiu. Poți fi în ea, dar nu-i aparții. Tu – sinele tău non-fizic – te simți confortabil într-un alt sistem energetic. Trăiești o senzație grozavă de libertate. Cu toate acestea, nu ești totalmente liber. Ești ca un balon sau un zmeu legat de ceva. Iar la celălalt capăt al firului – coarda invizibilă – se află corpul tău.

La începutul cercetărilor noastre, am înțeles că noi trăim într-o cultură și civilizație în care trezirea conștiinței fizice este cea mai importantă dintre toate calitățile. Nu e ușor să susții cauza niciunei stări existențiale care este diferită. O cercetare cât de sumară scoate la iveală nenumărate anomalii care nu se potrivesc și nu pot fi explicate în contextul limitelor sistemelor actuale de convingeri sau credințe – ținând cont de faptul că „credința/încredințarea” este, în mod frecvent, o etichetă populară pentru tot ceea ce nu poate fi întru totul înțeles sau identificat.

Am început să lucrăm asupra chestiunilor privind conștiința în general. Ce se întâmplă cu ea, atunci când devenim inconștienți,

ca urmare a unei lovituri la cap, după un șoc, în timpul unui leșin, după o supradoză de droguri sau alcool, după o anestezie, în somn sau în cazul morții? Este conștiința asemănătoare cu un câmp magnetic produs de un electromagnet – care încetează să existe, odată ce fluxul de electricitate a fost întrerupt? Dacă e așa, oare devine ea mai slabă sau mai puternică, dacă facem să varieze curentul „electric?” Dacă facem acest lucru, acționăm fără să știm „cum” anume se petrec lucrurile. Cum am putea controla o asemenea acțiune – în cazul în care ea ar putea fi controlată?

E destul de ușor să pui aceste întrebări, care nu fac altceva decât să genereze și mai multe întrebări, fără nicio urmă de răspuns. Curând, am devenit conștienți de lipsa masivă a informațiilor. Aveam nevoie de anumite premise, care ar fi putut indica direcția ce trebuia urmată. Am încetat să mai căutăm explicații materiale, pentru a privi la celălalt capăt al spectrului. Ce-ar fi dacă ar continua să existe conștiință, atunci când curentul se diminuează? Imediat, am început să găsim exemple.

Problema este că, atunci când suntem în-afara-corpului ne-am pierdut conștiința – și totuși nu am pierdut-o – memoria noastră este sau nu este redusă, unele dintre simțurile noastre fizice funcționează, iar altele nu funcționează etc. Cel puțin, nu avem deloc conștiință deplină – în măsura în care ne place să ne gândim la ea – și de aceea, noi nu considerăm că această stare este reală. Noi credem în mare măsură, că dacă nu-ți poți mișca corpul fizic sau dacă acesta nu răspunde la stimuli, nu ești conștient, conform modului în care înțelegem termenul. Sau dacă nu poți comunica prin mijloace standard uzuale, înseamnă că nu ești conștient. Cu toate acestea, au fost mulți oameni în stare de comă care au continuat să fie conștienți – pur și simplu, ei nu aveau mijloacele prin care să poată comunica la nivel fizic.

Pentru a explica sau elucida toate funcțiile fizice pe care le îndeplinim în mod inconștient, cultura noastră a trebuit să inven-

teze sisteme nonconștiente, cunoscute drept autonome, subconștiente, limbice etc., în care se include și somnul. Orice activitate ce nu poate fi controlată prin voință, nu face parte din conștiință.

În anii '60, la Institutul Monroe am demarat nu numai o cercetare istorică asupra aspectelor conștiinței, dar și studiul evenimentelor EÎC trăite de mine și de alții. Am descoperit că multe EÎC au fost asociate cu starea de somn și considerate niște simple vise – exceptând faptul că ele nu corespund imaginilor voalate și ireale, asociate cu visarea.

Alte EÎC spontane au apărut sub anestezie, în timpul intervențiilor chirurgicale, când pacientul s-a trezit la vreo doi metri deasupra mesei de operație, și, mai târziu, a relatat cu precizie ce a auzit și văzut din această poziție avantajoasă, imposibil de ocupat din punct de vedere fizic. Astfel de evenimente au loc frecvent, dar majoritatea lor nu sunt prezentate public.

Alte EÎC ocazionale apar în timpul perioadelor de pierdere a cunoștinței, cauzate de un accident sau o rănire. Majoritatea acestora sunt considerate evenimente ciudate și sunt ascunse în memorie ca anomalii – sau ca ceva ce nu s-a întâmplat cu adevărat. Sistemul nostru de credințe nu ar permite ca lucrurile să stea altfel.

Unele dintre cele mai frapante EÎC spontane sunt identificate adesea drept experiențe în preajma morții. De obicei, acestea apar în mod frecvent în timpul operațiilor și sub anestezie. Cele mai multe dintre ele au ca efect schimbarea totală a sistemului de credințe al pacienților, oferindu-le o perspectivă diferită veritabilă. Ei revin, știind nu numai că sunt mai mult decât corpul lor fizic, dar și că, fără echivoc, vor supraviețui morții fizice.

Istoria noastră este plină de referiri la ceea ce numim acum experiențe în-afara-corpului (EÎC), inclusiv limbajul pe care îl folosim: „nu mai ești tu însuși”, ești „scos din minte”, „cazi, doborât de somn”, „ieși”, „îți pierzi cunoștința”. Unul dintre cele mai relevante sondaje din ultimii douăzeci de ani arată că un sfert din populația

țării noastre își amintește că a avut cel puțin o experiență spontană în afara corpului.

Dacă te gândești la acest lucru, e posibil să te numeri printre cei 25%. Îți poți aminti dacă ai avut vreun vis în care „zburai“, cu sau fără avion? Îți poți aminti vreun vis în care îți căutai mașina, printre multe alte mașini dintr-o parcare, o găseai și te trezeai imediat după asta? (Adeseori, la nivel subconștient, considerăm că mașina noastră este un corp auxiliar). Îți poți aminti vreun vis în care „cădeai“, în care te trezeai, în loc de a te cufunda total? Acestea sunt experiențe destul de obișnuite, când revenirea în corpul fizic este grăbită de sunetul unui ceas deșteptător!

Până în 1970, întregul efort de cercetare s-a desfășurat liniștit, dacă nu chiar discret. La urma urmei, eu eram conducătorul unei afaceri normale, care avea de-a face cu oameni obișnuiți. Eram sigur că orice dezvăluire publică a activității din viața mea secretă mi-ar fi pus sub semnul întrebării capacitatea de a-mi conduce afacerile, în mod responsabil.

Dar nu puteam rămâne rezervat pe vecie. Odată cu publicarea primei mele cărți, *Călătoria în Afara Corpului*, munca noastră a început să atragă multă lume. Am reușit să selecționăm numeroși voluntari, pe post de subiecți în laboratorul nostru. Folosind metodele pe care le dezvoltasem, cei mai mulți dintre ei erau capabili să repete starea de existență în afara corpului, atât de familiară mie.

Pe parcursul anilor '80, au fost ținute prelegeri despre experiențele în afara corpului, la diferite colegii și universități, la radio și TV, ba chiar la Institutul Smithsonian. Trei documente pe această temă au fost prezentate la convenția anuală a Asociației Americane de Psihiatrie, prezentările fiind sponsorizate de către Centrul Medical al Universității din Kansas și Institutul Monroe. În reviste apar acum, în mod frecvent, caricaturi și texte umoristice pe tema stării de a te afla în afara corpului, prezentată ca fiind reală. Există triouri cu teme referitoare la EÎC și chiar Bob Hope a avut o glumă

despre EÎC, în cadrul unei apariții televizate. Încetul cu încetul, veridicitatea EÎC este acceptată, iar termenul de EÎC face parte acum din limbajul nostru.

Ce știm despre experiența în-afara-corpului? În primul rând, chiar dacă nu aduce nimic nou legat de faptul că tu ești mult mai mult decât corpul fizic, ai acum o modalitate de a-ți dovedi ție însuși acest lucru. Mai credem și că, în acest fel, el poate fi dovedit și în fața comunității științifice și a tuturor celorlalți oameni. Până acum, noi nu cunoaștem nicio cale de a realiza aceasta, cu excepția experienței personale – dar știm că instrumentele necesare efectuării acestei verificări sunt disponibile.

O experiență în-afara-corpului, controlată, reprezintă metoda cea mai eficientă pe care o știm pentru a dobândi cunoașterea necesară creării unei Perspective Diferite. Prima și, probabil, cea mai importantă dintre aceste cunoașteri este supraviețuirea după moartea fizică. Nu cunoaștem dacă există o cale mai bună decât EÎC, de a ști că acest lucru se întâmplă – nu doar sperând, având credință sau având convingeri, ci *știind*. Toți cei care devin doar pe jumătate specialiști în EÎC ating curând acest stadiu al cunoașterii. În plus, o astfel de supraviețuire are loc, indiferent dacă ne convine sau nu, și fără a ține seamă de ceea ce facem sau suntem în viața fizică. Nimic nu contează. Supraviețuirea Sinelui dincolo de existența fizică este un proces natural și automat. Ne mirăm cum de am putut deveni atât de limitați în modul nostru de a gândi.

Apoi, cel mai mare obstacol în eficacitatea experiențelor în-afara-corpului este frica – frica de necunoscut și de moartea fizică. Atașamentul minții-conștiinței noastre de mediul fizic este foarte puternic. În mod virtual, tot ceea ce gândim este exprimat în termeni ce țin de spațiu-timp. Dar acum ne trezim confrunțați cu necesitatea de a transpune ceva completamente străin, în ceva ce poate fi înțeles aici și acum.

Singura modalitate prin care am învățat să potolim aceste frici a fost să acționăm pas cu pas, în procesul experiențelor înafara-corpului – cu mișcări lente, ca să zicem așa. Acest lucru îi permite începătorului să integreze și să se familiarizeze cu micile schimbări – și, în același timp, să înțeleagă că astfel de schimbări nu reprezintă un pericol sau o amenințare pentru viața fizică. Odată ce aceste schimbări sunt acumulate, noi îl ajutăm pe cursant să privească tot timpul în urmă, pentru a-și desăvârși conștiința fizică, astfel încât aceasta să devină un punct de referință permanent și familiar. Treptat, fricile de bază sunt eliberate.

Cel mai important aspect este acela că mintea-conștiință prezentă în starea-înafara-corpului este în mod semnificativ diferită de cea din starea fizică de veghe. La început, concentrarea intelectuală și analitică nu par să fie prezente – cel puțin nu în termenii înțeleși de noi. Cu toate acestea, includerea conștiinței fizice schimbă acest aspect. Dimpotrivă, extremele emoționale ale simbolice emisfere cerebrale drepte sunt, deseori, totalmente absente și, de obicei, sunt mult mai greu de activat (în acest context, iubirea, în stricta ei interpretare, nu este considerată o „emoție”).

În mintea-conștiință înafara-corpului, tot ceea ce suntem ni se arată „pe față”, ca să zicem așa. Nu există subconștiință sau non-conștiință ascunsă sub straturile de constrângeri. În consecință, nu poate fi vorba de nicio amăgire sau prefăcătorie, fiindcă tot ceea ce suntem este etalat pe față. Orice am fi, noi arătăm pe față faptele. Există întotdeauna unele influențe ale gândurilor și condiționărilor noastre fizice, pe care le eliberăm și le respingem în timp, dacă ne stau în cale.

Probabil că la fel de important e faptul că, în starea-înafara-corpului, noi învățăm exact cât de mult suntem altceva decât corpurile noastre fizice. Răspunsul la întrebarea precisă, cum și de ce existăm este imediat disponibil, dacă avem dorința și curajul de

a-l afla. Atunci când căutăm informații, e posibil să nu ne placă răspunsul pe care îl primim – dar știm sigur că îl avem pe cel corect.

Dacă vrei să-ți dovedești ție însuși – și nimănui altcuiva – că noi supraviețuim morții fizice, atunci poți învăța să te miști în starea înafara-corpului și să-ți cauți un prieten, o rudă sau pe cineva apropiat, care a murit de curând. Pentru a-l găsi, tot ce trebuie să faci este să te acordezi cu amintirea ta despre cine a fost sau ce a reprezentat persoana respectivă. Câteva astfel de întâlniri vor fi suficiente. Va trebui să realizezi acest contact, relativ curând după plecarea lor, fiindcă cei mai mulți dintre ei își pierd repede interesul pentru viața pe care tocmai au sfârșit-o.

Deplasarea în starea înafara-corpului este o modalitate excelentă de a aduna informații. Una dintre cele mai ușoare curse pentru obținerea de informații pe care o poți face este să verifici starea de bine a cuiva drag. Astfel, dacă ești departe de soție sau soț, fiind plecat într-o călătorie de afaceri, e foarte plăcut să-i poți vizita acasă, pentru a te asigura că totul e în ordine. De exemplu, când una dintre fiicele noastre era plecată la facultate, uneori treceam pe la ea în timpul unei EÎC, ca să văd cum se descurcă. Însă am făcut greșeala să-i spun despre incursiunile mele. Un an mai târziu după această dezvăluire, mi-a mărturisit că, în fiecare noapte înainte de culcare, i se adresa tavanului din camera ei: „Tată, dacă ești primprejur, îți spun noapte bună!”

În starea înafara-corpului, voyeorismul aproape că nu există. Sunt disponibile acțiuni mult mai captivante. Prin intermediul EÎC, poți merge oriunde, în orice timp - trecut, prezent sau viitor. Poți merge direct în orice loc ales și poți observa, în detaliu, cum este și ce urmează să se întâmple acolo. Din poziția aleasă, te poți deplasa prin preajma zonei, pentru a observa totul, din perspective diferite. Singura problemă este că nu poți apuca obiecte fizice – mâna ta trece direct prin ele.

Având această libertate, poți urma traseul urmat de Institut pentru cercetare și explorare. Poți merge oriunde pe Pământ, în interiorul Pământului sau prin el. Te poți deplasa în afară și te poți mișca în jurul lunii și al sistemului solar. Este minunat, copleșitor și uimitor, dar poate deveni monoton. În acest mod, noi am văzut și cunoscut cealaltă parte a lunii, înainte ca sondele NASA să o fotografieze. Același lucru s-a întâmplat cu Marte, unde noi am căutat artefacte, cum ar fi construcții sau structuri ce pot indica unele forme de viață inteligentă. Unii dintre noi au făcut câteva călătorii în afara sistemului solar și, de obicei, s-au rătăcit, în sensul că nu au mai putut stabili unde se deplasaseră față de Pământ. Revenirea nu a constituit o problemă. Exploratorul s-a concentrat, pur și simplu, pe corpul său fizic. Nu există nicio limitare a vitezei luminii.

Dacă există ființe inteligente în universul fizic, noi nu am reușit să le găsim. Ele fie s-au ascuns – ori, mai degrabă, noi nu am știut ce anume să căutăm. De bună seamă, explorarea noastră a fost infimă. Probabil că dacă am fi cercetat mai multe galaxii, am fi reușit să întâlnim pe cineva acolo, în spațiu. Poate că, într-o zi, unul dintre noi va reuși.

În universul non-fizic, situația era total diferită. Am întâlnit sute, dacă nu mii de ființe, majoritatea fiind non-umane. Explorarea EÎC este o modalitate minunată de a funcționa în afara universului fizic. Cel de-al „doilea corp“, din starea în-afara-corpului, este, cu certitudine, non-fizic. El face parte dintr-un alt sistem energetic, care interferează cu Sistemul de Viață de pe Pământ, dar este nesincronizat cu acesta. Cheia constă în cât de ușor este să-i găsești pe cei care au părăsit existența fizică.

Când cauți să acționezi în acest sistem diferit, aflat Acolo, efectul este aproape instantaneu. Sistemul este foarte bine populat, iar atunci când devii expert în EÎC întâlnești prieteni deosebiți.

Șoselele și drumurile aventurilor și explorărilor în-afara-corpului sunt largi și felurite, fiindcă majoritatea duce dincolo de con-

ceptele obișnuite de timp-spațiu. Noi putem înțelege doar partea referitoare la Sistemul de Viață de pe Pământ. Putem încerca să raportăm restul – care pare nelimitat – dar nu avem o linie de referință acceptabilă sau comparabilă, în ceea ce privește cunoașterea și experiența, pentru a face acest lucru cu precizie. Problema rezidă în încercarea de a înțelege și a traduce ceea ce ai găsit – să o aduci înapoi. Să nu te mire niciodată faptul că îți curg lacrimi pe obraji, atunci când te întorci.

Ceea ce se întâmplă este că ai ieșit dincolo de granița hărții Cunoscute și te întorci cu unele informații anterior Necunoscute, transformate acum în lucruri Cunoscute. Îi poți convinge sau nu pe alții, de această realitate. Majoritatea nici nu încearcă; cunoașterea personală este suficientă.

Gândește-te la modul în care o asemenea cunoaștere – nu convingere sau credință – ți-ar putea influența propriul tipar de viață; cunoașterea faptului că ești, cu adevărat, mai mult decât corpul tău fizic, că supraviețuiești, realmente, morții tale fizice. Aceste două Necunoscute, transformate în lucruri Cunoscute – fără condiționări sau situații neprevăzute – cât de mult ar schimba ele lucrurile!

O Perspectivă Diferită – un mod clar de a percepe – le poate transforma în Cunoaștere personală. Și mult, mult mai mult. Așadar, desfă-ți Centura de Siguranță a Credințelor, înșfăcă echipamentul de alpinist, pintenii de alpinism și, poate, o macetă și pornește-o la drum.

Drumul extrem de lung

Pe parcursul istoriei, tot felul de etichete le-au fost puse celor care deviau în permanență: infideli, mistici, păcătoși, rebeli, revoluționari, inadaptabili, nevrotici, anarhiști, aventurieri, trădători, exploratori, vizionari, cercetători – și poți adăuga pe această listă, tot ceea ce dorești. Orice abatere de la normele acceptate generează risc și acești indivizi au fost conștienți de cele mai multe dintre riscuri. Iar dacă nu au fost, ignoranța nu e o scuză. Dacă a fost un preț de plătit, ca rezultat sau efect, ei trebuiau – sau ar fi trebuit – să-l cunoască, înainte de a trece la acțiune. Nicio lacrimă de regret pentru cei răniți sau morți în astfel de situații. Eu știu foarte bine acest lucru și îl puteți descoperi și voi înșivă.

Așadar, trebuie spus: Perspectiva Diferită pe care începi să o iei în considerare poate fi cel mult o convingere, până când vei începe să-i verifici valabilitatea în cadrul propriei experiențe, care continuă pe tot parcursul vieții tale de Ființă Umană cu Minte activă. Odată ce toate micile convingeri se transformă în Cunoaștere, este posibil ca Perspectivile Diferite mai largi să urmeze aceeași cale – până când devii liber.

Din acest punct încolo, prezentarea unei narațiuni personale pare cea mai convenabilă și definitorie metodă de explicare. Ceea ce pentru mine este Cunoaștere, poate genera doar convingeri în ceea ce te privește, câtă vreme nu ai trăit sau nu trăiești experiențe similare, care cer validare. De aceea, dă-mi voie să încerc să prezint lucrurile „așa cum sunt” ele pentru mine, dându-ți posibilitatea de

a-ți forma propriile convingeri, a căror trăire va putea, cu timpul, să se transforme în Cunoaștere.

În explorarea mea personală, activitatea de peste treizeci de ani în-afara-corpului m-a condus la o stare senină, de satisfacție. S-a încheiat un ciclu – sau cel puțin așa se pare. Propria-mi Viziune Diferită a fost pusă la locul ei cu bine și îmi oferă satisfacții, în cel mai înalt grad. Sau așa ar fi trebui să stea lucrurile.

Am aflat de unde veneam, cum am ajuns aici și cum am devenit om, de ce am zăbovit pe aici, planul plecării mele finale și unde mă voi duce, când voi pleca. Ce altceva ar mai avea importanță? Restul sunt doar detalii.

Și mai era și prietenul meu, INSPEC*. Una era să vorbești cu o asemenea minte-conștiență într-un laborator – ca o simplă voce, care vorbește prin cineva fizic, pe care îl cunoșteai bine – și cu totul altceva era să te întâlnești cu el față în față. Mai în glumă, mai în serios, noi aleseserăm acronimul INSPEC (pentru **Specie Inteligentă**) pentru a stabili identitatea acestei forme de energie, care insinua că noi, Mințile Umane, eram mai puțin evoluți. Însă acest INSPEC nu semăna cu cei pe care îi întâlnisem înainte. De-a lungul anilor, am trăit experiența multor întâlniri non-fizice, am comunicat și relaționat cu cei care erau, în mod evident, foarte umani, care încă aveau un corp fizic și multe altele. În orice caz, acest INSPEC era diferit.

Locul nostru obișnuit de întâlnire era chiar dincolo de Sunetul de Bandă H. Sunetul de Bandă H este punctul maxim al gândului necontrolat, emanat de către toate formele de viață – în special de către oameni. Dacă iei în considerare faptul că, într-adevăr, este vorba de *toate*, chiar dacă ne referim doar la timpul prezent, vei avea o idee mai clară despre amploarea acestei mase de energie dezorganizată, extrem de zgomotoasă. Amplitudinea fiecărui segment de ban-

* Abreviere pentru Speciile Inteligente, presupuse a fi mai evoluate decât versiunea umană. (vezi glosarul) N. ed.

dă este determinată de emoția implicată în gând. Cu toate acestea, civilizația noastră nici măcar nu recunoaște existența Benzii H.

Impresia mea este că aceasta conține nu doar tipare de gândire din aceste vremuri – ci toate tiparele de gândire care au existat vreodată. Ele sunt continue și simultane și e posibil ca radiația mai veche să fie depusă sub straturile de mai sus, astfel încât tot ceea ce poate percepe cineva este emisia din prezent.

Pentru a analiza aceste aspecte, în mod obiectiv – dacă cineva este atât de temerar, încât să facă acest lucru – tot ceea ce are de făcut este să ajungă în acel stadiu de disociere, exact dincolo de ultimele vestigii ale oricărei activități ale Minții Umane legate de Pământ, în non-fizicul Acolo. Acesta seamănă mai mult cu un strat reflector, dincolo de care efectele se diminuează rapid. Este recomandabil să se treacă repede prin el, ca și cum cineva ar încerca să lucreze în mijlocul unei mulțimi care țipă furioasă – întrucât cam așa sună el, într-o multitudine de accente și graiuri.

Acum, să revenim la prietenul meu INSPEC. Iată un fragment din una dintre primele noastre întâlniri, când ieșisem din corp și mă deplasasem într-un punct aflat exact dincolo de Banda H. Mă întreb dacă această ființă înțelege cât de puternică este lumina lui/ei. Oare ar putea fi, de fapt, un E.T. (extraterestru)?

Te vei obișnui cu lumina. Tu ai aceeași strălucire ca și noi... iar noi nu suntem extratereștri, în sensul gândit de tine.

Îmi citești gândurile?

E adevărat. Exact la fel cum poți face și tu cu mine.

Pot și eu?

Acum faci acest lucru parțial, la suprafață.

Da, ai dreptate. În mod cert nu sub formă de cuvinte sau sunete... fără aer care să vibreze... pur și simplu în minte... da.

Cu siguranță că ceea ce tu numești esența sufletului îți amintește.

Da, îmi amintesc. Îmi amintesc de tine. Senzația prezenței tale.

E bine că nu te exprimi cu frică. Putem face multe, atunci când acest obstacol dispare.

Ei, au mai rămas urme de teamă...

Dar ele nu îți domină percepția. De exemplu, de ce nu ești plin de teamă în acest moment?

Nu știu. Dar nu mi-e frică. Ai dreptate. Sunt aici, vorbind cu tine într-un mod rațional... cu tine, cineva care îmi este foarte cunoscut... o apariție strălucitoare de lumină, pe care unii oameni ar considera-o drept un zeu, un înger sau cel puțin un fel de extraterestru. Cu toate acestea, noi ne aflăm aici, vorbind ca doi oameni obișnuiți... exceptând faptul că nu folosim cuvinte!

Diferența o face lipsa fricii.

Există atât de multe posibilități... De fapt, cine ești tu? Sau, poate, ce ești tu? Acum, chiar am curaj să întreb.

În prezent, totul este peste posibilitatea ta de a înțelege. Da, vei înțelege – și chiar foarte curând.

Ne putem întâlni din nou?

Tot ce trebuie să faci este să ne ceri ajutorul.

Vrei să spui, meditănd? Rostind rugăciuni?

Cuvintele și ritualurile nu au rost. Este vorba de gând... emoție... acela este semnalul. Dacă semnalul potrivit este dat, noi putem ajuta.

Lasă-mă să mă asigur. Tu nu ești un zeu... dar, probabil că ești cineva de pe o altă planetă?

Nu, nu de pe o altă planetă.

Tu ești cel care trebuie să ne fi creat pe noi... Pământul – sau pe unul dintre ei?

Nu, ne pare rău să te dezamăgim. Dar noi îți putem oferi ce avem în ceea ce privește procesul de creație. Vrei?

De ce? Da. Da!

Iată ce avem noi...

Eram plin, aproape copleșit, de valurile unei energii enorme, cu o vibrație imens de puternică și de o frecvență foarte înaltă. Am denumit-o ROTE, prescurtarea de la **Related Organized Thought Energy** (Energia-Gând Asemănătoare și Organizată), un fel de sferă din gânduri și idei condensate.

E prea mult! Nu pot înțelege totul dintr-o dată...

Vei înțelege atunci când o vei putea analiza în tihnă.

Mulțumesc. A urmat o pauză, înainte ca INSPEC să comunice din nou.

Ești nesigur în ceea ce privește progresul, evoluția ta.

Sunt nesigur, e adevărat. Cred că îmi cunosc scopul, finalitatea. Nesiguranța este ceea ce se află între ele.

Ce percepi ca fiind scopul tău?

Ei bine... cred că serviciul în slujba omenirii.

Acesta este, într-adevăr, un scop nobil. Este dorința omni-prezentă a sinelui tău omenesc de a atinge perfecțiunea. Atunci când nu mai ești om, dorința se concentrează într-o altă direcție. Dar sunt și alte scopuri.

O dorință mai importantă? Nu, nu asta am vrut să spun... o dorință diferită de experiența omenească?

Ești pe drumul cel bun.

Mă îndoiesc mereu de acest lucru.

Vei găsi un răspuns... Acum, simt că trebuie să te întorci la corpul tău fizic.

Îmi citești gândurile. Nu știu ce înseamnă asta, dar trebuie să mă întorc. Cum ne putem întâlni din nou?

Tot ce trebuie să faci este să păstrezi acest moment în conștiința ta – și eu voi fi acolo.

Îți mulțumesc.

Întoarcerea în tărâmul fizic a decurs fără evenimente deosebite. Semnalul nu fusese generat de vezica mea plină, ca de obicei, ci de pisica mea preferată, care dormea pe pernă, lângă capul meu. Verificasem camera, dar, într-un fel sau altul, ea se strecurase înăuntru. Spre surprinderea mea, nu m-am enervat câtuși de puțin.

După această întâlnire specială cu INSPEC, am început să-mi reconsider scopul privind serviciul în slujba omenirii. Acesta a fost obiectivul meu timp de ani buni – de a-i ajuta pe oameni să atingă culmile perfecțiunii, ca ființe în corp fizic, prea puțin luate în seamă de cultura noastră contemporană. Să adaug un scop mai presus de acesta era, cu adevărat, o chestiune captivantă. Perspectiva mea Diferită reprezenta un factor major în acest imbold.

Așa că am făcut o analiză foarte profundă. Ajutorul oferit altcuiva, pentru a trăi mai bine, în timp se află în formă fizică, deschide posibilități serioase din punct de vedere motivațional. Implicarea scoate la suprafață faptul că orice acțiune de acest fel nu poate ajuta, dar poate fi sau deveni alterată de atacuri din partea a ceea ce eu consider a fi sinele Inferior Animalic, apărut ca urmare a existenței în cadrul Sistemului Vieții de pe Pământ. Aceasta este

însăși esența procesului. Pentru Mințile Umane, atracția este aproape inevitabilă. Am înțeles că prima eroare provine dintr-un fapt simplu. Orice aș fi făcut, orice aș fi scris, orice aș fi spus ar fi avut un efect minim – dacă ar fi avut vreunul – asupra destinului omnirii. A fost bine să fiu în slujba celor din jurul meu, dar acest lucru nu a însemnat nimic mai mult decât promovarea recompensării egoului. După două generații, totul ar fi fost dat uitării, urme de pași pe nisip, spălate de mareele timpului.

INSPEC avusese dreptate. Trebuie să fi existat și alte țeluri, mai mărețe. Strădaniile mele de a descoperi un țel mai măreț, care să-i stimuleze pe toți oamenii, au scos la iveală un aspect mai mult decât evident. Nostalgia, dorința arzătoare de a merge Acasă. Ar fi putut fi vorba de locul în care te-ai născut și ai crescut, de casa, orașul, satul în care ai locuit. Acesta putea fi nimic mai mult decât instinctul întoarcerii acasă, care, virtual, este prezent în diferite forme la toate speciile de animale. Sau poate fi ceea ce apare în diferitele credințe religioase.

Se poate foarte bine ca o mare parte din căutările noastre de natură științifică să fie inspirate, în mod inconștient, de o astfel de motivație. Raționamentul că miliardele cheltuite pe astronomie, sonde spațiale, radiotelescoape și altele asemănătoare acestora ne vor influența viețile în mod constructiv, în viitorul predictibil, este o premisă absolut neconvincătoare. Dorința inconștientă de a ne întoarce Acasă se potrivește mult mai bine.

Plin de nerăbdare, am apelat la ceea ce îmi era Cunoscut. Memoria mea era foarte vie în privința sursei. Noul meu țel a devenit să merg și să fiu în ceea ce am tălmăcit că ar fi Acasă. Fusesem acolo de două ori, cu ani în urmă, în vizite scurte. Tot ceea ce am învățat în timpul existenței mele omenești s-ar putea să fi fost de o valoare imensă, dacă reușisem să mă întorc. Asemenea informații pot determina, cu adevărat, schimbări majore. Era o idee ce aducea bucurie, iar eu am savurat-o din plin. Am vrut să împărtășesc imediat

această descoperire, cu prietenul meu INSPEC. Târziu în noapte, m-am retras treptat din corpul meu și m-am îndreptat către locul nostru obișnuit de întâlnire. Exact acolo, afară, în libertate; forma luminoasă mă aștepta în locul nostru de contact. INSPEC îmi ghicea gândurile, în mod instantaneu.

Dorința ta e să te întorci Acasă. Da, acesta e un țel diferit.

După această viață, voi sta Acasă și mă voi reîntoarce ca ființă umană, pentru ultima oară, peste câteva mii de ani de acum încolo. După aceea, voi reveni Acasă, pentru totdeauna.

E bine că înțelegi diferența dintre tu – cel care își vizitează Casa – și tu, cel care se întoarce la starea de ființă umană, după cum ai prezentat lucrurile.

Da, dar nu sunt sigur. Vreau să spun că nu sunt sigur în legătură cu a nu fi ființă umană.

Pe măsură ce îți vei aminti mai multe lucruri, îți va fi mai clar. Ești om, atunci când concentrarea ta de bază rămâne fixată pe astfel de concepte ale conștiinței. Dacă schimbi această bază, încetezi să mai fii om.

Înțeleg... din acest motiv eu rămân om – treaz sau adormit, în corp sau în afara lui, viu sau mort, din punct de vedere fizic, câtă vreme punctul meu de referință rămâne omenesc.

Este corect.

Dar păstrez doar memoria mea umană și experiența din oricare stare de a fi.

Da, ai învățat mult. Ca ființă non-umană, această experiență este de mare valoare. Este unul dintre scopurile de bază ale șederii tale. Vei apela la el în multe feluri non-umane, dar

atenția ta se va îndrepta într-o altă direcție. Un absolvent al experienței umane este foarte respectat în altă parte.

Acest lucru înseamnă că nu voi mai fi ființă umană, când voi reveni în locul pe care mi-l amintesc că ar fi Acasă?

Vei fi așa cum erai înainte, dar se va adăuga și experiența umană.

Înseamnă să fii într-un loc cald și familiar, căruia îi aparțin cu adevărat.

Dorința ta e foarte puternică.

Da.

Îți dorești să fii din nou acolo?

Uneori am emoții în legătură cu asta. Dar știu că încă nu am încheiat acest ciclu, așa că îl voi regăsi, când va veni timpul.

Așa cum ești acum, timpul nu există.

Pot deduce de aici că acum aş putea merge Acasă? Într-o vizită scurtă? Am făcut acest lucru înainte, cu mult timp în urmă.

Dacă asta îți este dorința. Vrei să faci acest lucru?

Da, în vizită, da!

Vei învăța multe. Ești pregătit?

Da!

Extinde-ți mintea până acolo, în locul care știi că este Acasă. Apoi, desprinde-te de aici și vei fi acolo. Voi observa și te voi ajuta, dacă va fi nevoie.

M-am gândit la Acasă cât de intens am putut și m-am desprins, așa cum îmi spusese INSPEC. Era o senzație de mișcare... un sunet asemenea vântului care adia în jurul meu. Înaintea mea... în

jurul meu... scena prindea contur... turnuri multicolore din nori, exact cum îmi aminteam, doar că nu sunt nori... revărsându-se în nuanțe de culori strălucitoare, toate culorile pe care mi le-am imaginat vreodată și unele pe care doar mi le amintesc, dar nu le pot descrie... nu vreau decât să mă opresc în nori și să privesc... să simt... fără să văd, doar să simt...

... apoi, e muzica... mii de instrumente... mii de voci... melodie după melodie... contrapunct perfect, tipare armonice atât de cunoscute. Doar mă extind, lăsând norii să mă învăluie, iar muzica răsună pretutindeni, în jurul meu, în mine... trec mii de ani ce par o clipă... atât de relaxant și fascinant, exact așa cum îmi aminteam. Cât de minunat va fi când mă voi întoarce pentru totdeauna... pentru totdeauna... da... o mică spirală îmi tulbură extazul... E ceva în neregulă? Nu, nu e un semnal pentru a reveni în corp. Dar, oare ce e? Ce e în neregulă cu norii? Privesc cu atenție... acolo, norul cel mare, albastru deschis, urmat de doi nori mai mici, galbeni... Îmi par cunoscuți! Alți nori, și îmi sunt și ei cunoscuți...

... Ce? Este exact aceeași alcătuire de nori... și celelalte, sunt toate la fel! Continuă să se repete, mereu și mereu - aceleași forme, într-o spirală repetitivă! ... Spirala, spirala mea de referință se mărește. Muzica, verifică muzica...nu se poate... dar da, se repetă... la fel ca cea pe care am auzit-o în urmă cu o oră sau cu o eternitate... exact la fel. Să încerc un alt punct, o altă perspectivă... să mă duc într-o altă parte a Casei...

Aici e destul de bine... de aici, lucrurile vor fi diferite. Dar nu... este exact la fel ca înainte... nimic nu este în niciun fel diferit. Voi merge departe... departe... dar aflându-mă încă aici, Acasă la mine...

... Acolo, acolo trebuie să fie altfel. Nu, încă este la fel... nimic nou, nimic diferit. Aceeași structură, iar și iar, aceeași nori, aceeași muzică... Să merg mai în profunzime... Iată-le acolo, o mulțime de spirale, bucle de energie care se joacă. Și sunt mai multe asemenea lor! Și eu am fost o astfel de buclă, odată... lăsați-mă să intru în joc!

De jur împrejur... în sus și în jos... înăuntru și în afară... de jur împrejur... în sus și în jos... înăuntru și în afară... Jocul este asemenea unui luping nesfârșit... de jur împrejur... în sus și în jos... Nu mai vreau, pentru mine e destul. Ajunge.

... Ce-ai zice de un joc nou? Ce-ai zice...? Ești mulțumit cu ce ai primit? Nu vrei să te schimbi? Ei bine, continuă să faci ceea ce faci...

Unde mă duc acum? Unde...? Asta-i tot ce există! Nu există nimic altceva. Dar nu vreau să mă risipesc pentru totdeauna printre aceiași nori, cu aceeași muzică, iar și iar...Nu vreau să joc același joc, iar și iar...Cum de-am putut visa așa ceva...? Acum, nu e nimic aici pentru mine... absolut nimic.

Acum îmi amintesc... asta mi s-a întâmplat înainte. De aceea am plecat... și nu mă pot întoarce! Nu vreau să mă întorc! Mai bine plecam... știu cum... știu cum să fac asta...Era o senzație de mișcare, cu vântul adiind din nou în jurul meu. Apoi, liniște... apoi, am intrat cu ușurință în corpul meu fizic. Am deschis ochii și am privit printre lacrimi. Nimic nu se schimbase în dormitorul meu scăldat în lumina lunii.

Dar eu mă schimbasem.

Timp de câteva ore, fiind prea agitat și deprimat, mi-a fost imposibil să adorm.

De-a lungul lumilor

Mi-au trebuit multe săptămâni pentru a mă obișnui cu ideea că nu voi mai fi în stare să mă întorc Acasă. Crezusem că ar fi trebuit să mă întorc, binevenit, ca un erou, aducând informații de Aici, pentru a schimba și îmbunătăți lucrurile Acolo. Dar nu a fost să fie. Nu am mai încercat să merg din nou Acasă. În cele din urmă, am recunoscut cu tristețe, că această opțiune nu mai exista pentru mine. Devenise mai mult ceva ca o amintire din copilărie; ceva ce trebuia păstrat cu drag, dar nu rețrăit. În mod cert, era vorba de mult ego și de satisfacerea acestuia. Dar a ieșit la iveală un lucru Cunoscut. Știam de ce plecasem. O altă vizită la noul meu prieten INSPEC m-a ajutat enorm. El – sau poate era o ea, sau amândouă – aștepta, ca un punct luminos, familiar, în întunecimea nesfârșită.

Senzația de pierdere va trece. Nu este pierdut, fiindcă îți amintești.

Nu îi mai aparțin aceluși loc. Totul era neschimbat acolo, la fel ca în trecut. Dar eu nu mă potriveam cu el. Era ca și cum aș fi încercat să-mi pun o haină sau o mânășă rămasă prea mică. Nu pot să mă duc acolo și, pur și simplu, să fiu – sunt prea diferit.

Și acest lucru te-a întristat.

Da. Mai mult decât atât. Este ca și cum o parte din mine nu mai există. M-am gândit la acest loc de atâtea ori... să mă duc Acasă.

Realitatea întoarcerii este ceea ce nu mai există. Trebuie să te eliberezi de iluzia că ai putea face acest lucru.

Am și făcut-o. Și cred că știu care era diferența. Era exact la fel cum îmi amintisem. Nimic nu se schimbase. Presupun că mă așteptam la un anumit progres. Dar m-am confruntat cu repetarea. Dacă priveai, dacă ascultai suficient de mult timp, totul se repeta pe sine însuși. Nu există emoție, nimic nou nu se întâmplă.

Acel tipar energetic... nu ai învățat acest lucru în starea umană.

Nu, de aceea am plecat de Acasă, din cauza factorului limitativ al repetării. Nu exista evoluție, nu era nimic nou de învățat sau de trăit ca experiență. Când trăiești pe Pământ, înveți în permanență – schimbarea și însușirea de noi cunoștințe au loc în mod constant. Dar mă voi obișnui cu faptul că nu mă pot întoarce Acasă. Nu e ușor să te descurci cu această problemă.

Totuși, te vei adapta. Exact așa cum se va întâmpla când vei ajunge într-un punct în care vei recunoaște că nu te vei mai întoarce la starea umană. Poate că e mai bine să spunem că nu va mai fi necesar să faci acest lucru, când haina și mânușa umană ți-au rămas prea mici, fiindcă ai crescut.

Se va întâmpla și asta? Nu voi mai dori să fiu ființă umană? Cum îi voi face față acestei situații?

Atunci când se apropie momentul, va fi mai ușor decât îți închipui în starea în care ești acum.

Bine... dacă așa spui tu, cred că așa va fi.

Mai degrabă vei ști, decât vei crede, cum îți place să spui.

Îți mulțumesc pentru ajutor... de fapt, e prea puțin spus...

Noi te înțelegem. Cu plăcere.

Forma luminoasă a început să se estompeze, apoi a dispărut. Revenirea mea în corpul fizic a decurs fără incidente. După această întâlnire, lucrurile s-au schimbat foarte mult pentru mine. Am devenit conștient de un alt țel, mai înalt: să mă dezvolt și să evoluez,

cumva, devenind o ființă care inspiră venerație și admirație, dar afectuoasă, ca cea pe care am numit-o, cu bucurie, INSPEC-ul meu. Cu această dorință și decizie, am acceptat încurajarea blândă ce-mi fusese oferită. Rezultatul a fost un amestec ciudat de pace și exaltare – simplu și, totodată, complex – o formă de cunoaștere și apartenență ce nu poate fi descrisă.

Această stare s-a intensificat exponențial, când, la solicitarea mea, am fost însoțit într-o vizită scurtă la granița spațiului INSPEC. Deși nu puteam percepe aproape nimic altceva decât empatia și iubirea enormă, care radiau prin mine, aveam și senzația puternică a prezenței multor ființe ce trăiau în acel loc fericit. Era chiar un șuvoi de noi veniți, care se alăturau acestei comunități pe care am perceput-o ca fiind Energia Creatoare a Straturilor de Inteligență (LIFE - Layered Intelligence-Forming Energy*). Partea ciudată consta în faptul că îmi părea ca o casă nouă, pe ai cărei locuitori îi cunoșteam deja. Totuși, era mai mult decât faptul că îi cunoșteam. Era ca și cum eu eram parte din ei – iar ei făceau parte din mine.

Combinația de emoție și seninătate de acolo m-a năucit. Oare de ce nu există vreo cale pentru ca oamenii de pe Pământ să poată trăi într-o asemenea armonie? La următoarea întâlnire, i-am pus această întrebare prietenului meu INSPEC, pe când ne abătușem dincolo de marginea exterioară a inelelor care alcătuiau, după cum am realizat mai târziu, Teritoriile Sistemului de Credințe, componente ale spectrului Câmpului (M), învecinat cu Sistemul Vieții de pe Pământ, unde locuiesc numeroase Minți Umane, după ce își încheie experiențele de viață fizică.

Puteam „vedea” Pământul în centru, cu sfere radiante, semi-transparente, de jur împrejur, fie care dintre acestea fiind mai mari și mai subțiri, pe măsură ce distanța creștea. Mi-a fost destul de greu să recunosc că, în acea structură, noi vedeam mai curând energiile non-fizice, decât electroni și molecule.

* joc de cuvinte *life* în lb engl înseamnă *viață* N.Tr.

Este interesant faptul că civilizația voastră nu știe nimic despre acest aspect al structurii, așa cum abordezi tu problema.

Mă întreb dacă vor ști vreodată.

Nu atât de complet pe cât ai dori tu.

Dacă ar fi știut acest lucru, ar fi putut pune capăt dezordinii. Atât de multe par fără rost. Durerea, suferința, emoțiile violente. E greu să accepți dezordinea ca fiind ceva oarecum planificat, într-un fel sau altul.

Poate că vei avea ceea ce tu numești o Perspectivă Diferită, atunci când va apărea ocazia ta favorabilă.

Ocazia mea favorabilă? Vrei să spui că voi avea șansa să fac ceva în această privință?

Da... tu și prietenii tăi. Ar putea fi util pentru tine să treci prin potențialul stărilor de ființare, care sunt foarte diferite de cea a cărei experiență o trăiești acum. De exemplu, să vizitezi o epocă în care organizarea umană este diferită și se conformează mai mult modului în care crezi tu că ar trebui să fie făcută lumea.

Pot face acest lucru?

Dacă asta este ceea ce îți dorești.

Mă poți însoți?

Va fi plăcerea mea. Ești pregătit?

Dacă te miști încet, aș putea fi în stare să învăț tehnica.

Deja o cunoști. Este la fel cu cea pe care o aplicai pentru a te deplasa în locul pe care tu îl numești Acasă. Doar destinația îți este necunoscută.

Ai dreptate. Dacă o iei înainte, eu te voi urma.

Forma luminoasă a început să se miște. Am rămas în apropierea sa, până când, dintr-o dată, a început să se estompeze. Reacția mea a fost automată. Tiparul energetic al Pământului s-a dizolvat în

întuneric... apoi, de dincolo de întuneric, a apărut un peisaj. INSPEC-ul strălucitor aștepta nemișcat, chiar în fața mea.

Eram la câteva mii de metri deasupra unei văi largi, care părea să aibă o lungime de aproximativ 15 km și 8 km lățime. Vârfuri acoperite de zăpadă împrejmuiau valea din trei părți. Dincolo de latura deschisă, erau păduri și câmpii care se întindeau la orizont. Un soare strălucitor era suspendat pe un cer albastru, presărat cu mici nori cumulus.

Exact sub noi, se afla ceva ce părea o comunitate, care se întindea până aproape de poalele munților. Erau o mulțime de pomi, într-o varietate de forme și mărimi, cu frunze pestrițe, în toate nuanțele posibile de verde. Printre copaci, era o rețea complexă și întinsă de cărări înguste, dar nu se vedeau case sau clădiri, nici fum sau ceață. Aerul era absolut curat și clar.

M-am întors către INSPEC.

Fără case? Fără clădiri?

Locuințele și atelierele meșteșugarilor sunt subterane.

Unde sunt toți oamenii?

Printre copaci. Fiecare îndeplinește un rol individual.

Cât de mulți oameni sunt?

Putin peste două milioane, după cum înțelegem noi.

Două milioane!

Atâția sunt.

Câte comunități asemănătoare acesteia există? E planeta noastră, Pământul, nu-i așa?

Într-adevăr, așa este, iar acesta este singurul loc de acest fel. Aceștia sunt singurii oameni care locuiesc pe Pământ.

Singurii de pe întregul Pământ?

Da.

N-am să întreb ce s-a întâmplat de numărul lor s-a diminuat, de la miliarde... Așadar, la asta trebuie să ne așteptăm în viitor?

Gândești într-o direcție greșită, prietene.

Ce vrei să spui?

Acesta este un loc din trecut, conform modului în care exprimi tu timpul.

Din trecut! Nu există nimic în istoria noastră care, să semene, nici măcar de departe, cu ceea ce văd aici. Trebuie să fie în trecutul foarte îndepărtat.

Este. Aproape un milion de ani de-ai voștri.

Locuitorii... sunt ei oameni? Ca mine?

Puțin diferiți, dar, categoric, oameni.

Putem merge jos?

Desigur că putem. Acesta este scopul nostru.

Oare ei ne vor putea vedea? Putem comunica cu ei?

Da, fără nicio dificultate.

Nu-i va irita venirea noastră?

Dimpotrivă. Ne vor întâmpina cu bucurie.

Ne-am îndreptat în jos, înspre copaci, iar apoi într-o zonă deschisă, cam de mărimea unui stadion de fotbal. Era un parc sau, probabil, o imensă grădină cu flori, cu răsaduri îngrijite, în straturi de forme neregulate, dintre care nu am recunoscut nicio plantă. Alei largi, acoperite cu iarbă, șerpuiau în jurul straturilor, în curbe sinuoase. Chiar credeam că aş putea simți iarba sub picioare.

O și simți. Și poți vedea în mod fizic. Dar tu nu ai o consistență fizică.

M-am întors. Forma strălucitoare a lui INSPEC era aproape de mine. Patru oameni se îndreptau cu rapiditate către noi. Păreau să aibă cam un metru și jumătate înălțime, fiecare având o nuanță

diferită a culorii părului și pielii. Părul lor avea aceeași lungime, exact până sub urechi. Aveau chipuri și trupuri de oameni activi, atletici, în vârstă de treizeci de ani, dar nu aveau mușchi proeminenți. Doi dintre ei erau bărbați, iar ceilalți doi – femei. Era ușor de observat, fiindcă nu purtau haine.

Ei nu au nevoie de haine.

Dar cum fac să le fie cald? Sau să se protejeze de vreme?

Fiecare are un sistem individual de control în acest scop.

Nu văd nimic.

Totul este în minte, cum ai spune tu.

Deduc că ai mai fost aici, înainte.

Așa este... ca să zic așa.

Cei patru s-au apropiat, oprindu-se drept în fața noastră și zâmbind fericiți. Aveau trupuri frumoase, într-o condiție fizică perfectă. Mă întrebam cum vom comunica – ce limbă vorbeau. Oare puteau măcar să ne vadă? Unul dintre bărbați a înaintat cu un pas, făcând un semn cu capul.

„Da, noi te putem vedea. Iar comunicarea e ușoară. Vom folosi engleza ta. OK?”

OK-ul lui m-a contrariat. Ceva era în neregulă aici. Cum ar fi putut el să cunoască argoul american din viitor?

„L-am preluat din mintea ta. Nicio problemă.”

Apoi, am observat că buzele nu se mișcau și i-am văzut sclipirea din ochi. Am izbucnit amândoi în râs – mental. Îmi găsisem un nou prieten, care putea citi gândurile, probabil până la ultimul detaliu în privința a ceea ce gândeam sau simțeam. Din acel moment, toată conversația a decurs mental – prin transfer de gânduri, s-ar putea zice.

„Acesta este un loc minunat”, am început eu.

„Vremea este foarte plăcută. Noi stărnim câte o furtună în fiecare după amiază, pentru a curăța frunzele și a uda plantele.“

„Cu fulgere?“

„Da, dar noi controlăm intensitatea și direcția unde va avea loc impactul. Încărcătura electrică este vitală pentru orice viață bazată pe carbon.“

„Iar vântul... controlați și vântul?“

„Vântul? Ți-ar plăcea să fie mai puternic?“

„Nu, e în regulă... e bine...“ Mi-a zâmbit larg.

„Te întrebi ce mâncăm.“

„Cu toții păreți bine hrăniți și sănătoși.“

„Sănătoși?“

„Fără boli sau răni.“

„Tu vii dintr-o lume tare ciudată! Chiar e greu să-ți menții starea corpului fizic?“

„Aceasta este cea mai mare problemă a noastră.“

„Ce trist. Istoria noastră a înregistrat astfel de probleme, cu multe mii de ani în urmă.“

„Fără bacterii? Fără virusuri? Nu este nimeni ucis sau rănit?“

„Înțeleg ce spui. Bacteriile și virusurile cooperează cu noi. Nu există conflicte. Cât despre uciderea noastră... am terminat-o cu moartea, cum îi spui tu, cu mult timp în urmă.“ Minteă îmi era invadată de gânduri și întrebări. Una dintre ele a ieșit la suprafață.

„Atunci, voi ar trebui să vă puteți controla... reproducerea?“

„O, da. Cât despre restul gândului tău – noi încă ne bucurăm de ritual!“

„Dar fără copii...“

„Avem mulți copii. Ți-ar plăcea să-i întâlnești pe unii dintre ei?“

„Da, mi-ar plăcea.“

„Îi voi chema.“

O serie de fluierături diferite mi-au răsunat în cap, asemenea cântecului păsărilor, aproape un fel de muzică. Tot felul de animale

au apărut de prin copaci, mari și mici, toate agățându-se de cei patru oameni, care îi mângâiau și alintau. Unele semănau cu pisicile, altele cu reptilele, asemenea unor aligatori mici sau șerpi mari. Altele semănau cu maimuțele, iar unele ar fi putut fi căprioare, dar aveau coame și cozi lungi. Un roi de albine uriașe și-au luat zborul dintr-un copac, coborând jucăușe în picaj deasupra grupului nostru. Deasupra, o pereche de păsări mari, de un verde sclipitor, se avântau în zbor, privind în jos, către noi. O micuță pasăre albastră s-a așezat pe umărul prietenului meu, ciripindu-i la ureche. El s-a întors spre mine.

„Copiii noștri.“

„Mi-ar plăcea să-mi pot chema și eu atât de ușor, pe copiii mei animale.“

„Îți vei aminti sunetul și, cu puțină practică, vei reuși.“

„Pe întregul Pământ e la fel, adică, vreau să zic, în privința animalelor?“

„Doar aici, în vale. Restul este mai mult așa cum te-ai aștepta tu, cum ai citit în cărțile tale. Cunoști sistemul lanțului trofic?“

„Îl cunosc. Așadar, animalele mor.“

„Da. În ordinea naturală a evenimentelor. La fel se întâmplă și cu acestea, cu copiii noștri. Se creează un echilibru, iar noi nu îl tulburăm.“

„În acest caz, ce mâncați voi? Legume?“

„Ce mâncăm? O să-ți arăt.“

Prietenul meu s-a întors către una dintre femeile din grup, care a mers până la o parcelă din grădină și a scos din pământ ceva care părea, pur și simplu, niște noroi negru. Ea a adus un pumn întreg din acel ceva și s-a așezat alături de noi. Dintr-o dată, am știut ce urma să se întâmple.

„Ți-ar plăcea să guști din porumbul tău preferat, regina de argint, cum îl numești voi?“

Am dat din cap aprobator. Fata s-a îndreptat spre mine, apoi și-a pus mâna liberă peste mâna plină cu noroi, continuând să mă privească atent. Știam că îmi citea gândurile. După un moment, și-a ridicat mâna, descoperind un spic miniatural de porumb, de culoare alb pal și mi l-a oferit.

„Nu-l poate lua“, a zis prietenul meu. „Nu are corpul fizic cu el.“

Am simțit râsul fetei, în timp ce se întorcea, aruncându-i porumbul unuia dintre puii de cerb cafenii, care l-a adulmecat bănuitor. Am constatat că ei râdeau, deci trebuie să fi avut și emoții.

„Robert, noi am trăit experiența fiecărei emoții pe care ți-o poți aminti. Noi prețuim emoțiile, dar ele ne controlează doar atunci când le permitem să o facă.“ Am simțit un val de recunoștință.

„Vă mulțumim pentru primire și pentru că ne-ați permis să vă vizităm. Este foarte instructiv. Fără conflicte, fără competiție...“

„Avem și noi competiție. Dar nu ne implicăm niciodată atât de mult, încât să uităm că e vorba de o întrecere.“

Nu am întrebat despre iubire. Nici nu era nevoie. Ceea ce ra-diau cei patru interlocutori era îndeajuns de edificator. Dar exista o nuanță de tristețe, amestecată cu emoție.

Prietenul meu a zâmbit din nou.

„Ne-ai vizitat la timp, fiindcă vom pleca în curând.“ Trebuie să ne adaptăm situației în care vom trăi fără valea și copiii noștri.

„Să plecați? De ce?“

„Am primit Semnalul, cam acum o sută de ani. Îl așteptasem timp de câteva mii de ani și, în sfârșit, el a venit.“

„Nu înțeleg.“

„Mai degrabă, nu-ți amintești. Îți vei aminti, atunci când va veni vremea pentru tine și ai tăi. Noi am trăit și cunoscut toate tiparele schimbării în partea noastră din acest univers fizic. Ne-am dus la stele și ne-am întors, deplasându-ne exact cum faci tu acum. Nu am descoperit nimic care să ne lipsească aici, nimic cu adevărat nou.“

„Cred că eu am așa ceva. Știți, este mai mult...“

„Probabil acesta este un fel de a spune. Diferită este curiozitatea...da, curiozitatea.“

„Da! Asta mi s-a întâmplat mie. Veți pleca cu toții?“

„De ce am lăsa pe cineva în urmă? Te-ai putea lipsi de o mână, sau chiar de un deget?“

„Dar unde veți merge?“

„Semnalul ne va călăuzi.“

„Ce este acest Semnal? Îl poți descrie?“

„A fost făcut printr-o învoială.“

„O învoială cu cine? Sau cu ce?“

„Cu unul dintre noi, care a plecat înainte. Ei toți au fost de acord să ne trimită un anumit Semnal, când va veni vremea să-i urmăm și noi. Și, în sfârșit, unul dintre ei a făcut acest lucru, după atâta timp.“

„El era... tu ești... un fel de explorator care caută noi lumi, pentru a le cuceri?“

„Nu pentru a le cuceri, Robert. Pentru a face parte din ele și a le înțelege.“

„De unde știți încotro să mergeți?“ Întrebările au continuat să curgă.

„Pur și simplu, urmăm Semnalul.“

„Îl primiți și acum?“

„Oh, da. De când l-am perceput pentru prima oară, el a fost în permanență cu noi.“

„Eu de ce nu-l pot percepe?“

„Nu știu. Poate că acordajul tău este diferit.“

„Ați așteptat atât de mult. De ce?“

„A trebuit să-i învățăm pe copiii noștri, animalele, să trăiască fără noi. Acum, că am realizat acest lucru, suntem gata să ne luăm rămas bun de la toți. Nu putem și nici nu ar trebui să-i luăm cu noi.“

Am înțeles că venise timpul să plec.

„Mă bucur că am venit. Cred că ne vom întâlni din nou.“

„Ne vom întâlni. Ți-aș putea spune mai multe... dar acest lucru ar strica tot hazul, cum ai spune tu.“

Am făcut un semn de bun rămas cu mâna și cei patru mi-au răspuns în același fel, în timp ce începusem să mă înalț deasupra ierbii. Nu îl vedeam pe prietenul meu INSPEC, dar cel puțin cunoșteam drumul înapoi. M-am retras, încetul cu încetul, și m-am pierdut în întuneric. Apoi, forma strălucitoare a INSPEC-ului a apărut lângă mine.

Ți s-au părut interesanți, nu-i așa?

Semănau mult cu oamenii din viitor, pe care îi întâlneam înaintea. Atât doar că aceia trăiau în afara Pământului, nu în el.

Datorită iubirii tale pentru animale, am sesizat că s-ar putea să te fi simțit înrudit cu ei.

Așa m-am simțit. Mai este vreun loc pe care l-am putea vizita?

Ce anume dorești?

Un loc în care mai sunt ființe non-umane. Dar inteligente. Și non-fizice.

Sunt multe posibilități, dacă acele ființe ne vor permite.

Să ne permită. Nu sună prea plăcut...

Unii te-ar putea considera drept un... dăunător.

Da, un dăunător.

Dar mi-ai spus că sunt indestructibil! Că nu mi se poate face vreun rău!

Așa este.

Cred că îmi trebuie ceva mai puțin liniștit, ceva puțin mai captivant. Pare o prostie?

Nu, dacă asta îți dorești.

Iar de data asta vei sta cu mine?

Eu sunt întotdeauna cu tine. Urmează-mă îndeaproape.

Forma luminoasă a început să se estompeze rapid, iar eu eram chiar în spatele ei, iar pentru a nu rămâne în urmă, am aplicat metoda pe care o învățasem, rămânând în câmpul său de energie. Acea perioadă petrecută în întuneric e posibil să fi durat o eternitate – sau doar o clipă – iar eu aveam ca singur reper, lumina din fața mea. Apoi, a urmat o explozie de culori strălucitoare, făcute din puncte mici, care conturau ceva ce păreau a fi forme neregulate... mai întâi verde aprins... apoi, galben... iar apoi am fost tras în interiorul uneia de o culoare portocalie radiantă. Am așteptat nemișcat, în timp ce portocaliul se aduna în jurul meu, prinzându-mă într-o încheștare puternică. Nu am încercat să mă lupt și nici nu-mi era frică. Învățasem mult.

Dintr-o dată, o întregă suită de lovituri mi-au bombardat conștiința, asemenea unor șocuri electrice. Nu erau puternice, dar erau iritante și se impuneau. Nu mi le-am putut explica decât ca pe ceva de domeniul computerelor, un fel de cod binar. Dar, cel care comunica era un organism viu, sunt sigur de asta.

Loviturile au continuat, bufnind în capul meu. Nu le puteam înțelege, așa că am încercat să transmit singura și timidă mea versiune de comunicare nonverbală. M-am gândit la un model interior al sistemului nostru solar, apoi, mental, am aruncat o săgeată, care ieșea din a treia planetă și ajungea în locul unde mă aflam eu.

Ca răspuns, acest gând a generat o îndelungată succesiune de bătaii, care îmi aminteau de o formă primitivă a codului Morse, dar care nu se traducea în litere. Însă, odată ce mintea mea s-a obișnuit cu ele, a început să se formeze o imagine...un soare arzător, cu o săgeată îndreptată nu înspre el, ci în interiorul său. Oare acolo ne aflam acum?

Bătăile au încetat. Apoi, a început să se formeze un tipar mai restrâns, care s-a repetat. Oare era vorba de o afirmație – însemna *da*? Tiparul s-a repetat. Părea, în mod cert, o afirmație. Am creat și

am transmis imaginea mea în corp fizic, urmată de o difracție crescătoare. Acestea au produs, în replică, un tipar diferit; am presupus că este o negație.

„Acest lucru înseamnă nu? Nu ați mai întâlnit specia mea? Dați-mi voie să vă arăt.“

Am transmis, cât de bine am putut, o imagine a unui grup de bărbați și femei. Răspunsul a fost negativ.

„Vă interesează să știți cine și ce sunt eu?“

Din nou, negativ.

„Dar mă puteți înțelege?“

De această dată, reacția a fost pozitivă, dacă interpretarea mea era corectă.

„Însă eu nu vă pot înțelege. Doar *da* și *nu*.“

Negativ.

„Ați vrea să vă înțeleg?“

Negativ.

„Atunci, lăsați-mă să plec și voi ieși din energia voastră.“

Bătăile și-au amplificat viteza și intensitatea, iar apoi au încetat. A urmat ceva asemănător unei mișcări rapide și violente – iar eu mă aflam în întunericul adânc, alături de prietenul meu INSPEC.

Ai comunicat doar cu o mică parte a întregului.

Vrei să spui, cu un deget?

E o imagine grăitoare.

Un deget nu are prea multă personalitate.

Dar sunt unii care comunică cu asemenea entități.

Mă întreb dacă voi reuși și eu vreodată.

Eu cred că ai putea reuși, dacă îți dorești acest lucru.

Eu am această problemă – curiozitatea. Spune-mi, există ființe fizice non-umane pe care să le pot întâlni și care vor comunica cu mine?

Tu presupui că eu nu sunt din materie de natură fizică și că sunt uman.

Eu simt, într-un fel sau altul, că tu ai avut un corp fizic, dar nu mai ai acum. Ești mult prea liber. Nu ai spus niciodată că ai fost vreodată om, dar eu bănuiesc că ai fost. În primul rând, ai simțul umorului. Ironic și incisiv, dar el există. Chestiuni foarte omenești. A urmat o pauză. Pentru o clipă, strălucirea lui INSPEC a început să palpâie.

Simt că trebuie să revii în lumea fizică, acum.

Da, cred că ar fi mai bine. Își mulțumesc pentru că m-ai călăuzit în călătorie!

E plăcerea mea.

M-am întors în lumea fizică, pentru a-mi goli vezica plină. Semnalul – semnalul meu – care era atât de bine cunoscut! Cât de mărginită este ființa umană – dar cât e de amuzant!

Bun venit și Rămas bun

Curiozitatea mea nu era, încă, satisfăcută. Eram plin de mine, nerăbdător și pregătit pentru mai multe experiențe noi. Cu toate acestea, am descoperit că nu tot ceea ce solicitam era acceptat. Un bărbat care locuia în apropiere murise – sau plecase, cum preferam să privesc lucrurile – în urma unui atac de cord, iar familia lui m-a întrebat dacă îl pot localiza și contacta. La următoarea mea vizită la prietenul meu INSPEC, i-am cerut ajutorul în această problemă, dar mi s-a spus că un asemenea acces nu era posibil la acea vreme. Tot ce am obținut a fost un raport în forma unui ROTE, pe care l-am considerat satisfăcător în situația dată.

Apoi, mi-a venit în minte o nouă întrebare, care era legată, în mare măsură, de propria mea experiență fizică de aici. L-am întrebat pe INSPEC dacă mi-ar putea arăta o formă de inteligență non-fizică, non-umană, cu care să pot vorbi cu ușurință. Am fost oarecum surprins, când prietenul meu s-a oferit să mă conducă la o astfel de ființă și ne-am lansat prin întineric. Într-un interval de timp ce a părut doar o clipă, am zburat într-un spațiu plin de stele. Exact sub noi era ceea ce am recunoscu a fi luna noastră, iar în apropierea acesteia se zărea un glob uriaș, albastru și alb marmorean, Pământul.

Am privit împrejur. Unde era această super-inteligență non-umană? Intuindu-mi întrebarea, INSPEC mi-a spus să privesc în spate și deasupra. Eram uluit. Doar la șapte metri deasupra mea și întinzându-se pe kilometri întregi, era un obiect uriaș, circular, în formă de farfurie, specifică „farfuriilor zburătoare”, asemenea ată-

tor descrieri, dar de o mie de ori mai mare. Mult prea mare pentru a fi credibilă – dar, pe când gândeam așa, ea s-a micșorat pe dată, ajungând să măsoare circa șaptezeci de metri în diametru.

Apoi, o ușă de la bază a glisat, deschizându-se, și o siluetă... un om... o ființă cu un aspect foarte uman a ieșit și a venit către locul în care pluteam eu. Când s-a apropiat, l-am recunoscut. Mic de statură, dolofan, cu obrajii bucălați, îmbrăcat sărăcăcios și cu o pălărie gri pe vârful capului, cu nasul roșu și gogonat, zâmbind cu gura-i vicleană, el era o copie perfectă a vedetei atâtor filme comice pe care le vizionasem cu plăcere în lumea fizică, în tinerețe – W.C. Fields!

Această copie, proiecție, hologramă – orice ar fi fost ea – vorbea exact ca Fields, cu aceleași intonații și repetări. M-a invitat la bord și mi-a arătat ceea ce părea o cameră mare, boltită, pe pereții căreia se aflau fotografiile ale tuturor actorilor de comedie de care auzisem vreodată, plus ale multor alora de care nu auzisem, împreună cu mii de mâzgălituri cu glume și desene. El a descris tot ce se afla acolo, drept marfa sa.

Mi-am conturat în minte întrebarea.

„Marfă? Ce vrei să spui cu asta? Poți să renunți la deghizare. Eu te accept exact așa cum ești.”

„Chiar așa crezi, nu-i așa? Dar am să mi-o păstrez, dacă ești de acord. Mă ajută să gândesc ca un om. Sau ai prefera pe altcineva? Poate pe Groucho Marx?”

„Nu, nu. Rămâi așa cum ești. Spune-mi, ce faci tu, hoinărești în jurul Pământului?”

„Dragul meu, eu sunt un exportator.”

„Înțeleg. Ce anume ai tu, care ne este nouă de trebuință – în afară de această navă spațială?”

„Cred că m-am exprimat greșit. Prietene, eu export de aici, nu aduc aici.”

„Ce-am putea avea noi, care să fie valoros pentru voi? Este evident faptul că sunteți cu mult mai avansați decât noi, din punct

de vedere tehnologic. Voi folosiți comunicarea telepatică. Noi nu avem nimic din ceea ce vă doriți sau vă poate fi de folos.“ Și-a scărpinat nasul.

„Ei bine, domnule, nu e ușor de obținut, dar eu o fac, chiar o fac. Noi nu avem de loc așa ceva și nici nu-ți poți imagina cât de valoros este ceva, dacă îți lipsește totalmente.“

„Adică, ce nu ai?“

„Eu am tot adunat, de ere întregi. Era ceva foarte rar, dar acum se găsește în cantitate mai mare.“

„Nu înțeleg nimic.“

„Uneori, trebuie să cunoști civilizația, pentru a o înțelege – asta fiind una dintre probleme...“

„Tot nu înțeleg.“

„Voi, oamenii, îl aveți, și el este foarte rar și valoros pentru restul speciilor inteligente din ceea ce voi numiți universul fizic – și din alte locuri. Foarte rar și valoros, Domnule! Eu sunt un colecționar. Văd că nu înțelegeți! Lasă-mă să-ți explic.“

„Te rog.“

„Este un produs rarissim – iar voi, oamenii, îl aveți. Simțul umorului! Glume! Amuzament! Cel mai bun tonic pentru sistemele mentale suprasolicitate. El anulează tensiunea și presiunea, aproape ori de câte ori este folosit.“

„Deci, tu navighezi de jur împrejur, printre noi, căutând cele mai noi și mai recente... „

„Exact! Voi, oamenii, observați, din când în când, unitățile noastre de colectare și vă faceți păreri greșite. Ba chiar faceți bancuri cu farfurii zburătoare pe seama noastră. Nu vrem să facem nimic altceva decât să privim și să ascultăm – nimic mai mult. Pe lângă faptul că auzim tot felul de glume, continuăm să învățăm. Iar acum, te rog să mă scuzi, Domnule, dar trebuie să-mi văd de drum.“

Deodată, m-am trezit în afara navei spațiale, care se micșora treptat în depărtare. Am ajuns la prietenul meu INSPEC, care mă

aștepta în întunericul adânc. Acum știam că oamenii aveau cel puțin o calitate unică.

Te-ai descurcat bine. Dar e o altă problemă care te preocupă. Ai o dorință ascunsă, pe care încerci să o exprimi.

Da... mai este cineva pe care mi-aș dori să-l vizitez. Știi ce vreau să spun.

Cea mai matură și evoluată ființă umană de pe Pământul fizic, care trăiește în vremea ta.

Așa este. Ar fi posibil acest lucru?

Da, dar rezultatul poate diferi de ceea ce te aștepți.

Îmi doresc totuși să încerc.

Te voi conduce.

Nu știi pentru cât timp, am urmat spirala de lumină prin întuneric. Deodată, m-am trezit într-o încăpere, o cameră obișnuită, mobilată cu câteva scaune, fotolii și o masă. Două ferestre mari permitau pătrunderea razelor de soare; afară, se zărea un pâlă de copaci înalți. Putea fi oriunde pe Pământ.

O persoană stătea așezată la masă. Nu puteam spune dacă era bărbat sau femeie, întrucât chipul și structura corpului puteau aparține ambelor sexe. Avea fața aproape netedă, părul castaniu deschis și lung până în dreptul urechilor; avea vârsta cuprinsă între treizeci și cincizeci de ani, după estimările mele. Purta haine simple, o cămașă albă și pantaloni largi, de culoare neagră.

Dar ceea ce m-a uluit a fost modul în care radia. Parcă stătea în lumina puternică a soarelui de primăvară, care cuprindea fiecare emoție omenească ce a existat vreodată. Era aproape copleșitor – și totuși familiar. Pentru o clipă era bărbat, apoi eram sigur că era femeie. Un adevărat El/Ea. *ElEa!* Strălucirea s-a stins. *ElEa* – trebuia să-i dau un nume – m-a privit. Ochii săi erau imenși; nu per-

cepeam nicio expresie sau emanație. Se controla perfect, dar nu am înțeles motivul reținerii.

Nu își mișca buzele, dar îl puteam auzi. Acum așteptam acest lucru. Era o chicoteală în ceea ce am înțeles.

„Elea? Nu am auzit niciodată acest nume.”

„Nu vreau să fiu lipsit de respect. Nu știam cum să mă adresez.”

„Oricare nume e la fel de bun. Chiar crezi că eu te pot ajuta?”

„Am sperat întotdeauna că ai putea să mă ajuți.”

„În ce mod?”

„Răspunzându-mi la câteva întrebări.”

„Ce efect pozitiv ar avea răspunsurile mele pentru tine?”

„Eu... eu nu știu...”

„Tu pretinzi ca ceilalți să-și caute propriile răspunsuri. De ce ai fi tu diferit?” A atins un punct sensibil. Era ca și cum m-ar fi prins cu ocaua mică.

„Ai dreptate. De fapt, sunt interesat de tine, nu de răspunsurile pe care mi le-ai da la întrebări.”

„Eu sunt doar un oarecare din statisticile tale. Cineva gen unul-dintr-un-milion. Prietenul tău a nimerit bine, când m-a ales pe mine.”

„Eu te percep ca pe un occidental, deși nimeni de pe Pământ nu ar crede că exiști cu adevărat. Dar... ne-am mai întâlnit înainte... doar o dată, nu-i așa?”

„Vezi? Îți răspunzi singur la propriile-ți întrebări.”

„Totuși... tu ai trăit doar o singură viață fizică. Nu ai fost recitlat, ca noi, ceilalți. Dar... de unde știu eu toate aceste lucruri?”

„Îmi citești gândurile.”

„Doar o parte dintre ele și cu permisiunea ta, sunt sigur. O singură viață, încontinuu, timp de o mie opt sute de ani! Cum de rămâi tânăr?”

„Îmi schimb în permanență îndeletnicirile. Asta l-ar menține tânăr pe oricine. Te satisface răspunsul meu?”

„E un răspuns minunat. Ce plăcere să te pot întâlni în acest fel! Ce meserie ai acum, dacă se poate numi așa?”

„Mă poți numi organizator, facilitator – oricum preferi.”

„Cu puterea ta, aş crede că sunt multe lucruri pe care le-ai putea face în prezent.”

„Fac tot timpul ceva.”

„Ce... Stai, pot citi... conduci o ambulanță, ești barman de noapte, consilier psihiatric... și tocmai urmează să predai istorie la universitate. Și mai sunt și altele.”

„Îmi plac oamenii.”

„Așteaptă... cândva, ai zburat cu planorul, la Harris Hill... cred că îmi amintesc de tine. Acolo a fost!”

„Mă distram și eu puțin.”

„Unde mănânci și dormi?”

„Am renunțat la aceste obiceiuri, cu ani în urmă.”

„Cred că ții prelegeri fascinante despre istorie.”

„Încerc să aduc amuzament, dar și confuzie, cu lucruri contradictorii.”

„Care va fi următoarea ta îndeletnicire?”

„De organizator, bine-nțeles! Să introduc o Variabilă, exact așa cum faci tu. Cum ar fi această carte sau programele de modificare a stărilor minții, pe care le predai tu – toate adaugă o Variabilă în viața celor care intră în contact cu ele. Acum, în locul tuturor acestor întrebări, de ce nu-mi citești gândurile despre ce anume trebuie organizat și ce țeluri trebuie atinse? În legătură cu acestea, îți pot oferi ceea ce tu numești o ROTE despre un plan care nu presupune comunism sau socialism, capitalism sau dictatură.”

„Se spune că așa ceva nu se poate.”

„Tocmai de aceea merită să faci un efort. Strădania omenească din întreaga lume trebuie unificată. Acest deziderat va fi atins prin recunoașterea necesităților, nu prin religie, rasism, convingeri politice sau prin forța armelor.”

„Necesitatea este o chestiune capitală. Lumea ar trebui să fie într-o formă nealterată.“

„Acesta este motivul pentru care trebuie să așteptăm. Acel timp va veni.“

„Dar, la nivel global, oamenii niciodată nu s-au înțeles în vreo privință.“

S-a iscat un val brusc de energie, similar cu ceea ce simțisem mai devreme. După ce valul a trecut, am știut că ROTE era pregătită, gata să se deruleze la momentul potrivit. Mai aveam o întrebare pentru *Elea*.

„Când vei avea timp, ce-ai zice despre organizarea energiei la locul unde muncim? Avem nevoie de așa ceva.“

„Nu aveți nevoie cu adevărat, dar voi face tot ce pot.“

„Vei fi acolo în formă fizică?“

„Desigur. Dar tu nu mă vei recunoaște.“

„Știi că voi încerca?“

„Bineînțeles, Ashaneen. Iar eu voi fi la dispoziția ta. Nu mă vei găsi din nou, până ce nu voi fi de acord. Iar acum, am treabă la universitate.“

„Îți mulțumesc foarte mult. Ne vom revedea curând?“

„Nu. Pentru un timp.“

Elea, Organizatorul, s-a întors și a plecat, fără să privească în urmă. Am pornit în căutarea prietenului meu INSPEC, fără nicio tragere de inimă, dar nu am putut localiza nicio emisie de lumină. Eram conștient de faptul că venise timpul să mă întorc în lumea fizică, ceea ce am și făcut, fără probleme. Odată ajuns acolo, m-am ridicat, mi-am întins mâinile și, brusc, mi-am dat seama că mi se dăduse o cheie. *Elea* mă numise Ashaneen. Sau mă derutase în mod inteligent, doar pentru amuzament? Acum, mă uit atent la fiecare străin care ne vizitează. Poate că ar fi trebuit să pun un pariu.

După această experiență, știam că aveam nevoie, mai mult ca oricând, de informații bune, sigure.

Câteva nopți mai târziu, m-am concentrat din nou asupra punctului de contact cu INSPEC-ul meu și am folosit tehnica știută. Pe măsură ce mă apropiam, forma strălucitoare de lumină rămănea nemișcată, dar îi puteam simți radiația – acum familiară și plăcută – care mă copleșise atât de puternic, la prima noastră întâlnire. Mi-am amintit senzația de venerație de la primul contact și cum aproape că mă prosternasem cu respect în fața ei.

Dar n-ai făcut așa. În loc să o faci, ne-am dat mâna.

Ai dreptate. Nu știam ce altceva aș fi putut face.

Acum stai bine în privința acordajului. Reglarea vibrațională nu mai este necesară. Mă înțelegi în mod clar, iar gândurile tale sunt limpezi.

Și, în sfârșit, pot suporta lumina ta, fără să mă inhib.

Interesant. Pentru mine, tu ai aceeași radiație.

Cititul gândurilor – tu îmi citești gândurile. Mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc cu asta.

Și tu îmi citești gândurile, exact așa cum le citesc și eu pe ale tale.

Atunci, poți simți preocuparea mea pentru schimbările din lumea noastră.

Bineînțeles. Deși, asta nu face parte din preocupările departamentului nostru, cum ai zice tu.

Dar cui mă pot adresa în legătură cu aceste evenimente. Propriul meu sistem necesită o explicație – dacă nu cumva chiar trebuie să știe ce se petrece.

Ai început să-ți găsești singur răspunsurile. Deși va părea dificil, răsplata va fi extraordinară.

Este clar că știi mai mult despre asta, decât pot afla eu de la tine. Și, din anumite motive, nu poți sau nu vrei să-mi spui. De ce?

Într-adevăr, există un motiv. În termenii tăi, ceea ce descriem devine doar o convingere pentru tine. În schimb, este crucial ca tu să știi ce cauți. Noi nu putem oferi o asemenea informație.

Vrei să spui că trebuie să trăiesc experiența respectivă, ori care ar fi ea și să capăt propria-mi cunoaștere?

Este corect.

Dar tu cunoști tot ceea ce mi se întâmplă – și mi se va întâmpla, nu-i așa?

Până într-un punct. Dincolo de acest punct, informațiile nu ne mai sunt disponibile. În curând, motivul va deveni clar pentru tine.

Am presupus că tu știai totul. M-am înșelat.

Pentru că tu cauți să cunoști altceva, calea ta se schimbă. Te vei mișca într-o altă direcție. Nu ne vom mai putea întâlni cu tine, în același mod.

Ce... ce vrei să spui?

Că ceea ce dorești tu poate fi obținut într-o altă formă. Ești bine pregătit pentru ea.

Dar... nu înțeleg... Am făcut ceva greșit... incorect?

Dimpotrivă, Această haină și mănușă, cum zici tu, nu se vor mai potrivi cu ceea ce îți trebuie.

Vrei să spui că v-am depășit? Așa ceva este imposibil!

Noi vom fi întotdeauna cu tine. Această situație nu se va schimba. Dar tu îți vei modifica polaritățile. O astfel de comunicare nu va mai fi necesară.

Să-mi modific polaritățile? Dar nu știu cum să fac asta!

Deja ai făcut-o. Revenirea în locul pe care tu îl identifici drept Acasă a fost realizată, în totalitate, de către tine. Ai învățat că, dacă te repolarizezi, determini schimbarea. Ți-ai reamintit. Ai folosit ceea ce știai cândva.

Te referi la... acea metodă de a mă deplasa în afara și a reveni în lumea fizică? Ca și cum aș face-o cu încetinitorul? Ceea ce eu numesc o comutare rapidă?

Este corect. Și mai e ceva. Există o Esență, o cunoaștere esențială, cum ai descri-o tu, a faptului că trebuie să continui să descoperi și să explorezi. Îți dorim numai bine în călătoria ta.

Dar... ne vom întâlni din nou?

Da. Dar nu în acest punct.

Nu știu ce să spun... să cred...

Nu trebuie să spui sau să crezi nimic.

Lumina sclipitoare s-a îndepărtat. Rămas singur în adâncul întunericului, cu eternitatea așternută în fața mea, trist și confuz, am decis să mă reîntorc. Senzația de pierdere era copleșitoare. Și... îmi lipsea Esența?

O nouă direcție?

Dar, în singurătatea mea, nu știam încotro s-o apuc.

Revenire și Regrupare

În primul rând, îmi era imposibil să trec peste pierderea prietenului meu, INSPEC. Am încercat de multe ori, disperat, să-l reîntâlnesc la locul nostru de contact, dar acesta era gol. Pur și simplu nu era nimic acolo, nici măcar o adiere de radiație energetică. Senzația de abandon și dezorientare era copleșitoare.

Mi-a fost greu să nu-i permit depresiei care a urmat, să se insinueze în viața mea de fiecare zi, dar, în cele din urmă, am reușit mai mult sau mai puțin. Conexiunea cu INSPEC fiind aparent pierdută, obiectivul meu de a deveni un membru al acelei specii și-a pierdut din importanță. Dar, în mod cert, nu fusese dat uitării. Treptat mi-am recăpătat echilibrul, fiindcă întrebările zilnice cereau răspunsuri. Și, întrucât știam că nimeni nu mă poate ajuta, am ținut problema pentru mine.

Se presupunea că trebuia să pornesc într-o „direcție nouă”, dar nu aveam nicio idee sau indicație despre ce însemna acest lucru. Legată de asta era și întrebarea: care era Esența ce îmi lipsea? Cu toate acestea, exista un element de care eram sigur: oricare ar fi fost direcția, ea făcea parte din procesul de învățare – indiferent dacă îmi convenea sau nu.

M-am întors din nou la Esență. Ce-ar fi putut să fie ea?

Am înțeles că îmi lipsea ceva din Viziunea mea Diferită. Singurul mod de abordare la care mă puteam gândi era să mă întorc la Esență, în încercarea de a descoperi ce anume îmi lipsea. Nu aveam de ales. Aveam nevoie de o valoare de referință solidă, de o cunoaș-

tere bine verificată în prealabil, înainte de a mă aventura în zone necunoscute, în care speram să descopăr Esența ce îmi lipsea. Pentru început, trebuia să stabilesc prioritatea zero – să înțeleg clar ce înseamnă Aici și Acum, precum și ce reprezintă viața fizică, exact așa cum este ea, fără nicio nuanțare filozofică sau emoțională. Acest lucru ar fi creat o bază solidă. Așadar, cu toate acestea în minte, m-am liniștit, pentru a-mi putea pune ordine în gânduri.

Sistemul Vieții de pe Pământ

Atunci când viața pe bază de carbon a început să apară și să se dezvolte în diverse forme, fiecare formă avea o directivă primordială: supraviețuirea. În detaliu, acest lucru însemna supraviețuirea fizică într-un sistem foarte bine organizat și echilibrat, de reciprocitate și simbioză. Supraviețuirea individuală garanta supraviețuirea rasei umane. La un alt nivel, Pământul însuși primise instrucțiuni similare, care pun într-o lumină nouă fenomene precum curenții vântului și ai oceanelor, cutremurele și vulcanii. De aceea, Mama Pământ întrunește multe dintre criteriile de existență ale unei forme de viață. Acest fapt implică o conștiință mentală, cu mult diferită de cea a speciilor pe bază de carbon și care nu a fost – și încă nu a devenit – conștientă de această fațetă a sistemului.

Supraviețuirea a fost – și este – prima lege a sistemului. Pentru a supraviețui, fiecare formă de viață trebuia să consume propria sa cotă de hrană. Aceia care, dintr-un motiv sau altul, nu au reușit să facă acest lucru, fie au suferit mutații, fie au dispărut.

În vreme ce formele primitive de viață s-au dezvoltat, dând naștere diferitelor specii, a apărut un tipar. Formele de dimensiuni mai mari și mai rapide au descoperit că formele mai lente în mișcări, mai mici sau aflate în repaus, erau bune de mâncat.

Ca răspuns, formele mai mici au învățat să se miște mai repede, să se reproducă mai des și din abundență, altfel urmau să fie

aruncate la categoria obiectelor. Dimpotrivă, formele mari și mai lente au căpătat forme mai mici, dar rapide, cu dinți ascuțiți și abilitatea de a acționa în comun. În realitate, niciuna dintre formele de viață nu le oferea siguranță celorlalte. Pericolul, criza, stresul și moartea au devenit tiparul obișnuit. Frica de a nu supraviețui în fața pericolelor se manifesta în fiecare clipă, declanșând reacții gen luptă-sau-fugi – în cazul fiecărui participant la Sistemul Vieții de pe Pământ. Și, pe măsura extinderii întregului tipar și proces, a apărut un echilibru pe care noi îl cunoaștem drept lanțul trofic.

Sistemul Vieții de pe Pământ a fost și încă mai este un extraordinar sistem de autoadaptare, auto-armonizare și autoregenerare energetică. Cu cât analizăm mai mult relațiile de simbioză interactivă din cadrul acestui sistem, cu atât devin mai fascinante și mai complexe. Întreaga structură se bazează pe polarități – dar fiecare parte este interconectată.

O nouă privire asupra Sistemului Vieții de pe Pământ, ne arată că tema fundamentală a concurenței pare a fi un produs al imperativului supraviețuirii. Absolut fiecare formă de viață concurează pentru elementele de bază, necesare supraviețuirii fizice: hrană, apă, oxigen, căldură și lumina soarelui. Adesea, acestea apar în spațiul de locuit, la suprafața sau în interiorul Pământului, în apă, în aer. Avem diferite denumiri pentru ele: imperativ teritorial, spațiu, casă, adăpost, grotă, adăpost de vânătoare, proprietate personală, proprietate imobiliară, orașe, națiuni. Formele de viață se luptă pentru toate astea – și mor pentru ele.

La polul opus se află alocarea inteligentă a spațiului vital în funcție de aptitudini. Fiecare specie poate supraviețui numai într-un mediu potrivit. În apă și în aer, sistemul a rămas într-un echilibru natural, în cadrul căruia lanțul trofic acționează eficient – adesea până în punctul în care schimbările devin nimic mai mult decât o modificare sau o adaptare minoră. Totuși, la nivelul uscatului, echilibrul a fost mai greu de susținut. Prin urmare, varietatea formelor

de viață a evoluat mult mai rapid, cu o ingeniozitate impresionantă în rezolvarea problemelor de reproducere și supraviețuire.

Cadrul de referință din care acționez acum, include următoarele puncte:

1. La intrarea în Sistemul Vieții de pe Pământ, fiecărei forme de viață îi este imprimată – probabil, prin intermediul ADN-ului – prima instrucțiune: SUPRAVIEȚUIEȘTE! Aceasta este comanda fundamentală, din spatele fiecărei acțiuni întreprinse de participanți. Scopul este supraviețuirea speciei, exprimată inițial sub forma supraviețuirii elementului individual. Această comandă este adaptată cu precizie și limitată la existența fizică, fără nicio altă implicație. Succesul înseamnă supraviețuirea fizică. Eșecul înseamnă imposibilitatea de a supraviețui, sau inexistența fizică – moartea.

Frica înseamnă posibilitatea de a nu supraviețui.

2. Sistemul Vieții de pe Pământ este impersonal, prin aceea că fiecare formă de viață concurează cu toate celelalte pentru hrana care menține viața. Această competiție are loc atât între specii diferite, cât și în interiorul aceleiași specii. Cooperarea între specii și în cadrul unei anumite specii este o procedură standard de operare; Sistemul impune adesea cooperarea, ca necesitate pentru supraviețuire.

Per total, este vorba de un sistem al prădătorilor.

3. Orice aspect al conștiinței care nu este legat de supraviețuirea fizică este denigrat. Orice emoție exprimată este o anomalie, fiindcă nu are legătură cu principala directivă de supraviețuire. Frica nu este considerată o emoție.

4. Tiparul fundamental al sistemului este schimbarea. Încetarea procesului de schimbare este o entropie. Entropia înseamnă moarte. Acest dezechilibru este constant, ceea ce creează o reacție stabilă de adaptare la toate nivelurile. Polari-

zarea sau variabila reprezintă o forță integrantă, care acționează în întregul sistem.

Pentru Perspectiva noastră Diferită, Sistemul Vieții de pe Pământ este perceput ca un sistem prădător al lanțului trofic – deși arareori este acceptat ca atare. El poate părea haotic și complex, dar este un sistem organizat, care acționează după câteva reguli simple:

Dezvoltă-te și trăiește cât de mult poți.

Obține tot ceea ce-ți trebuie ca să trăiești.

Menține existența speciei, prin reproducere.

Nu există limitări sau condiționări, în aplicarea acestor reguli. Puterea, rapiditatea, viclenia, simțurile senzoriale ascuțite și reacțiile rapide – toate sunt însușiri extraordinare. Simbioza și tiparele parazitare sunt cât se poate de acceptabile. Onoarea, etica, empatia și alte virtuți asemănătoare sunt inexistente. Fiecare participant este un prădător, iar procesul nu poate fi modificat sau înlocuit, câtă vreme există Sistemul Vieții de pe Pământ.

Fără acțiunea prădătorilor, supraviețuirea este dificilă – dacă nu imposibilă.

Extratereștrii

În mijlocul procesului lin, eficient, al desfășurării Vieții de pe Pământ, o sclipire neobișnuită a apărut într-una dintre formele de viață. I s-ar fi putut întâmpla oricâreia dintre celelalte mii de specii, dar nimeni nu știe încă de ce i s-a întâmplat tocmai ei. Aceasta nu a dus la apariția unui nou model, ci la modificarea celui vechi. Prin urmare, toate tiparele originare ale Sistemului Vieții de pe Pământ au rămas puternice și doar parțial au trecut sub controlul acestei noi ființe. Pentru a face mutația mai suportabilă, ea trebuie să fi apărut în mai mult de un singur exemplar și în locații diferite. În ceea ce privește momentul apariției sale, dovezile dezvăluie de

arheologi și antropologi relevă că ea a apărut, aproape simultan, în diferite zone. Nu avea nici colți, nici gheare, ceea ce constituia un dezavantaj major pentru autoprotecție și pentru a obține hrană prin agresivitate. Ea nu avea nici coadă, ceea ce înseamnă că nu se putea cățăra în copaci, pentru a scăpa de atacuri și, cel mai important lucru, îi lipsea acest mijloc de exprimare a emoțiilor. Două picioare, în loc de patru, i-au dat dezechilibru, stângăcie și o șira spinării verticală, care fusese proiectată inițial să fie orizontală. Și, în final, ea dispunea de o adăugire la creierul său animal, oarecum asemănătoare unei tumori și care a schimbat, cu adevărat, totul.

Alte animale erau mai mari, mai rapide și mai puternice, se puteau cățăra cu mai multă ușurință, înotau în mod natural și rezistau mult mai ușor în sălbăcie. Noilor veniți le-au trebuit generații întregi pentru a pricepe de ce și cum să poată supraviețui cu acest corp fizic stângaci și ineficient. Treptat, ele au înțeles că erau diferite de toate celelalte animale. Au trecut alte sute de mii de ani, până ce ele – sau unele dintre ele – au realizat că erau, cu adevărat, mai mult decât un alt animal. Dar unele ființe umane încă mai consideră că cei din specia lor nu sunt nimic mai mult decât niște animale inteligente.

Această nouă ființă din Sistemul Vieții de pe Pământ s-a dovedit a fi distrugătoare și perturbatoare. Avea aceleași imbolduri, motivații și limitări ca și celelalte forme de viață – plus restricțiile impuse de dimensiunea și aptitudinile limitate ale corpului. Cu toate acestea, într-un timp relativ scurt, ea a ajuns să-i domine pe toți ceilalți. Singura care a reușit să-i opună rezistență a fost energia Pământului însuși. Tiparele esențiale ale pământului, aerului, apei și focului au rămas, aproape tot timpul, neschimbate și greu de controlat.

Cucerirea a avut un preț important și vital. Dedicându-și, practic, întreaga energie Sistemului Vieții de pe Pământ, noua specie a neglijat sau nu a luat în considerare nicio posibilitate de a cunoaște direct ceea ce se afla dincolo de Sistem. Astfel, ea a rămas,

în mare măsură, blocată în realitatea conceptului de Sistem al Vieții pe Pământ. Însă, într-un conflict direct cu aceste preocupări și acumulări masive de cunoștințe pământene, se afla cea mai vitală trăsătură a speciei – o conștiință a minții străină sistemului însuși. Această minte în curs de dezvoltare este cea care a oferit mijloacele prin care noua ființă a depășit toate celelalte specii, care au continuat să ducă la extrem și în mod absurd „comanda de supraviețuire”, incompatibilă cu și dincolo de ceea ce nu putea, nici pe de parte, să reprezinte o necesitate.

Într-un anumit stadiu, noua specie și-a pus eticheta de Om/Uman: „Ființe” Umane, *Homo Sapiens*.

Încă din primele zile, Mintea Umană a învățat mult din moștenirea ei. A descoperit că, pentru a coopera, instinctul de turmă funcționa foarte bine. Ea a adoptat conceptul de împerechere, preluat de la animale, care își protejează puii până când aceștia își pot purta singuri de grijă. Pentru vânatoare, ea a preluat acțiunea în echipă. Cooperarea organizată i-a permis să concureze cu succes cu celelalte animale. Astfel, specia s-a dezvoltat, devenind cel mai mare prădător pe care l-a cunoscut vreodată Pământul – și a transformat acest proces în artă și știință, ba chiar în sport.

Conceptul de conducător, prezent la animale, a fost recunoscut devreme. La început, cel mai puternic lua conducerea, apoi s-au adăugat inteligența, dibăcia și calitățile mentale. Conducătorul avea dreptul de a-și alege primul femeile, peșterile, partea cea mai bună din vânat; astfel, concurența s-a îndreptat spre interior, pentru stabilirea celui care prelua poziția de conducător. Prăduirea în interiorul speciei a devenit o normalitate – la fel ca în haitele sau turmele de animale.

În decursul istoriei, ori de câte ori oamenii s-au organizat în grupuri de o mărime semnificativă, conceptul de ființă divină a devenit un factor important. O explicație simplă a apariției acestui concept denotă că, atunci când Mintea Umană devine adultă, ea nu

mai are figurile parentale pe care să se bazeze, să le acuze, care să le ofere ajutor sau să stabilească reguli. Astfel, ea apelează la înlocuitori corespunzători. De aceea, nevoia de Dumnezeu sau zei poate avea origini simple, raționale. Când suntem copii, creștem sub autoritatea unui tată și a unei mame, în carne și oase – reprezentarea imediată a puterii și gloriei care ne-au creat. Când noi înșine devenim adulți și părinți, căutăm sau ne imaginăm un Tată sau o Mamă mai puternici, care să-și asume acest rol. Conceptul de ființă divină reprezintă o modalitate convenabilă de a explica necunoscutul și de a despovăra ființa umană de diverse responsabilități nedorite. Cu toate acestea, prețul constă în renunțarea la o mare parte din autoritate. Ego-urile omeniești puternice, care susțin că nimeni sau nimic nu e mai mare decât ele, acceptă cu greu acest lucru.

Pentru a clarifica lucrurile și a plasa Necunoscutul în categoria Cunoscutelor, Mintea Umană a luat-o și într-o altă direcție. Ea a luat experiențele directe, repetabile, și, aplicând legea cauzei și a efectului, le-a transformat în Cunoaștere transmisă de la tată la fiu, de la mamă la fiică, apoi, din cuvânt rostit în cuvânt scris și, în cele din urmă, în ceva ce a devenit cunoscut drept școală. Doar relativ recent au apărut procese de căutare a cunoașterii neprelucrate și simpliste, care s-au stabilizat și cărora li s-a pus o etichetă: știință.

Odată cu trecerea timpului, noua specie umană dominantă a dezvoltat procesul bazat pe a fi prădător, mult peste necesitatea de a ucide pentru hrană. Ea a dezvoltat reguli și legi care erau adesea în conflict cu Sistemul Vieții de pe Pământ, vanitatea fiind instrumentul de bază în stabilirea regulilor jocului, din care nu lipseau componente importante, precum lăcomia, egoismul, sexualitatea etc. Cu toate acestea, în ciuda distorsiunii și a estompării, gândirea străină de natura umană și-a făcut loc pretutindeni.

Fără încetare, ciudata Minte Umană a început să exprime și să manifeste elemente completamente incompatibile cu Sistemul Vieții de pe Pământ. Acestea erau: în primul rând, grija și empatia

față de alți membri ai speciei; în al doilea rând, o curiozitate crescândă și o suspiciune neplăcută față de limitările vizibil impuse altor participanți la viața sistemului. Istoria și filozofia sunt pline de căutători curioși și de Minți Umane suspicioase. A existat dintotdeauna – așa cum există și astăzi – un strat foarte subțire al Minților Umane care au timpul și energia necesare pentru a nu face nimic altceva decât să gândească. Ele au lăsat la o parte nevoile imediate, pentru efortul de a supraviețui.

Cât de multe sunt ele? Una la o mie? Una la zece mii? Una la o sută de mii? În loc să plănuiască și să comploteze cum să-și exploateze tovarășii de specie sau să extragă bogății din pământ, aceste Minți Umane curioase și suspicioase au căutat, în ele însele și în alți oameni, tipare din afara Sistemului Vieții de pe Pământ. Ele au descoperit suficient de multe astfel de tipare, încât să le atingă coarda sensibilă în adâncul ființei lor – și au transmis mai departe ceea ce au aflat. Mesajul a fost că ființele umane sunt mai mult decât niște animale care trăiesc și mor în cadrul Sistemului Vieții de pe Pământ.

Cu toate acestea, până în prezent, rezultatele obținute sunt modeste, dincolo de concepte precum speranță, loialitate, vinovăție, credință simplă și de o colecție prost definită de aluzii și sfaturi cuprinse în termenul general de iubire. Astfel, specia umană, ca întreg, rămâne neîmplinită și neliniștită.

Așadar, acesta este Sistemul Vieții de pe Pământ în care ne aflăm noi acum și starea de Minți Umane.

Acestea sunt lucrurile Cunoscute – și de aici pornim, conform perspectivei științifice actuale.

Dar... Esența care lipsește? Chiar dacă e mai multă lumină, eu încă nu o recunosc!

Înlăuntru și în afară

Așadar... unde este Esența care lipsește? Și care este noua direcție? Amândouă par bine ascunse. Poate că dacă mai întâi am descoperi și am defini exact ce suntem noi cu adevărat, ne-ar ajuta în căutarea noastră.

Ca Minți Umane, noi suntem ceea ce gândim. Dar suntem și ceea ce gândesc alții. În cea mai mare parte, acest lucru are foarte puțin de-a face cu corpurile noastre fizice, atunci când mergem mai jos de suprafață. Pentru a aborda mai amănunțit această căutare, să creăm un model de Minte Umană, așa cum este și acționează ea în practică – un model pragmatic, dacă vrei. Imaginează-ți-o ca fiind alcătuită din straturi, ca o ceapă, și haide să o abordăm din „interior“, spre „exterior.“

Sinele Lăuntric

Aceasta este Mintea Umană originară, intrinsecă. Pornind de la acest Sine Lăuntric, noi suntem esența totalului experiențelor noastre, fără limite. Sinele lăuntric este alcătuit din:

- ceea ce am trăit și am gândit în mod conștient, până în prezent;
- emoțiile trăite;
- iubirea pe care am exprimat-o și am trăit-o;
- visele pe care le-am trăit, indiferent dacă ni le amintim sau nu; suferințele și plăcerile;

- tot ceea ce am visat cu ochii deschiși, dorințele și speranțele și toate cele de mai sus, trăite în timpul oricăreia dintre activitățile noastre non-fizice (în somn ș.a.);
- toate cele de mai sus, trăite în oricare activitate și în toate viețile; alte elemente neidentificate.

Sinele inferior, animalic

Acesta este stratul sau elementul cel mai greu de controlat. Toate expresiile Minții Umane trec pe aici și, de asemenea, primesc de aici informații în Sistemul Vieții de pe Pământ. Acesta este locul în care au loc filtrarea, estomparea și contaminarea. Problema este că noi credem că trebuie să ne bazăm pe el, sau altfel nu am putea rămâne oameni, din punct de vedere fizic. Din punct de vedere psihologic, el cuprinde o grupare, formată din creierul mamifer, creierul reptilian și sistemul limbic. Semnalele sale alterează aproape fiecare aspect al vieții umane – dar nu pe toate.

Mintea Conștientă

Următorul strat poate fi identificat drept ceea ce crezi că ești – ceea ce este complet diferit de ceea ce *știi* tu că ești. Motivul e că doar o parte din Sinele Lăuntric îi este disponibil eu-lui tău conștient; prin urmare, există multă denaturare, fiindcă exprimarea trebuie să treacă prin Sinele Animalic, inferior. Mintea conștientă poate fi într-un totu corectă; dar, în anumite zone, conceptele și obiceiurile dau o interpretare opusă celei a Sinelui Lăuntric.

Deși o mare parte din acest strat este ascuns de ceilalți, în mod deliberat, o parte importantă este exprimată prin Sinele exterior. Întrucât acesta este foarte puternic, nu avem nicio posibilitate de a alege. Acest strat devine și mai complicat, din cauza sistemelor noastre de convingeri; pentru mulți dintre noi, complexitatea de-

vine un adevărat labirint. Nu e de mirare că cei mai mulți dintre noi nu găsim o cale clară de ieșire.

Mintea Umană externă

Următorul strat exterior reprezintă ceea ce credem că alții cred despre noi. Aceasta este o mare amestecătură, fiindcă o parte din ea este intuitivă – comunicarea non-verbală – care creează confuzie în ceea ce ne spune percepția noastră senzorială și analitică. Acest strat este într-o stare permanentă de curgere, schimbându-se tot timpul datorită noilor experiențe și noilor percepții. În acest sector, care este controlat cu strictețe de către contextul cultural, noi dezvoltăm comportamente și motivații artificiale, care duc, probabil, la majoritatea disfuncțiilor mentale și fizice. A încerca să îți pasul sau să duci o existență reactivă – ceea ce fac cei mai mulți oameni – îi poate permite acestui stil de viață să preia conducerea și să declanșeze un adevărat iad pe Pământ, în cazul în care îi permitem să o facă.

Rolul Minții Umane

La exterior ai pielea: ceea ce vrei să creadă ceilalți despre tine. De obicei, acest lucru este cât se poate de simplu. În mare parte, este vorba despre ceea ce acceptă lumea din jur și ce anume îi trebuie ei, peste care se suprapune, din fericire, valori și pulsații ce ies din Sinele tău Lăuntric. Adesea, modul în care e prezentat Sinele este acoperit cu o spoială de amăgeli. În cazurile dificile, nu apare nici măcar o urmă a straturilor interioare – nici măcar în momente de stres intens. Astfel de cazuri mor cu măștile lor false, cu înverșunare și stoicism.

Radiația Minții Umane

O parte foarte mică din tine – cel perceput de alții – este conștientă de conținutul Sinelui tău lăuntric, întrucât se interpun

măștile și filtrele. Problema se află în profunzimea îngrijorare legată de ce anume gândesc alții despre tine. Stratul aflat cel mai în afară – mult mai extins decât te-ai putea aștepta – este compus din gândurile altora despre tine.

Gândește-te că te-ai afla oriunde și în orice perioadă de timp în care altcineva se gândește la tine – chiar și atunci când o face întâmplător. Îți vei putea face o idee despre ordinul de mărime, reamintindu-ți-i pe toți cei la care te gândești, dar care nu se mai află într-un corp fizic și care sunt acum „altundeva” – plus pe cei pe care îi cunoști din alte vieți, orice și oriunde erau aceștia. Vei fi uluit de cât de mare ești și cât de mult reprezintă tu.

Atât de multe sunt de spus despre acest model al Minții Umane. Ar putea părea că ne putem rafina considerabil Viziunea Diferită, dacă ne concentrăm asupra semnalelor primite de la Sinele Lăuntric, în vreme ce ele își croiesc drum prin numeroasele straturi ale ființei noastre. Dar trebuie să fim atenți la imitații; mă refer la cele consacrate Sistemului Vieții de pe Pământ, care pot produce o stimulare masivă a Sinelui Lăuntric atât de inteligent realizată, încât să acopere adevărata activitate și motivație a adevăratului Sistem de Viață de pe Pământ. El este ușor de amăgit.

Ar fi util să acceptăm, ca o convingere transformată în Cunoaștere, că noi, în calitate de Conștiință a Minții Umane, avem atât un scop personal, cât și un scop al speciei – sau mai multe scopuri pentru a face parte din Sistemul Vieții de pe Pământ, care, de obicei, nu este o parte înțeleasă a conștiinței noastre fizice, aflată în stare de trezie. Conflictul apare atunci când Mentea Umană solicită o anumită acțiune, iar Sistemul Vieții de pe Pământ are probleme cu rezolvarea ei.

Există o suspiciune tot mai mare în privința faptului că o mare parte din disfuncțiile mentale și fizice sunt un rezultat al acestui conflict. O mică parte din acest conflict este exterior; cea mai

mare parte constă în lupta pentru adaptare și motivare, ce se dă în Mentea Umană. Iată câteva dintre semnalele obișnuite, transmise de Sinele Lăuntric, care pot răzbate prin straturi. În mod cert, ele fac parte din Sistemul de Viață nepământească și non-animal și nu le voi prezenta în ordinea importanței.

Emoția

Orice formă de exprimare a emoției: tristețe, bucurie, mânie, mahnire, extaz, ură, exaltare, depresie etc. toate sunt subiective și spontane. Cheia este să trăiești experiența lor și, ulterior, să înveți să le controlezi și să le direcționezi așa cum dorești.

În cadrul Sistemului de Viață de pe Pământ nu există emoție dincolo de reacțiile de supraviețuire, cum ar fi protejarea puilor – reacții care sunt pur agresive sau defensive ca motivație. Cele mai apropiate simulări în acest sens includ spiritul posesiv, dominator, gelozia, aroganța.

Empatia

Recunoașterea și chiar înțelegerea, fără a avea în mod necesar nicio amintire personală sau experiență de referință.

Empatia este o recunoaștere a unimii, dincolo de apartenența la specia de natură fizică. Ea este, de asemenea, o reflectare a cunoașterii faptului că o astfel de experiență e esențială în cadrul procesului individual de învățare; de aceea, nimic nu poate sau nu ar trebui făcut în încercarea de a schimba problemele cu care alții trebuie să se confrunte. Înțelegerea și compasiunea sunt versiuni specifice, care sunt nuanțate de emoții de intensitate diferită.

Sistemul de Viață de pe Pământ nu dispune de cunoașterea sau înțelegerea acestui domeniu. Cea mai apropiată aproximare o poate reprezenta instinctul de turmă sau de grup, care se bazează strict pe imperativul supraviețuirii. Este posibil ca actualele cerce-

tări efectuate asupra delfinilor să aibă o oarecare relevanță în această privință.

Zâmbetul blând

Un flux direct de informații, de la nivelul Sinelui Lăuntric. Este o formă de ceea ce se poate numi comunicare non-verbală – transmisie/recepționare multiplă și absolut simultană, care nu poate fi exprimată în cuvinte. Expresia facială este o reacție autonomă: „Am priceput, totul e clar!”

Sistemul de Viață de pe Pământ nu are nimic asemănător. Cele mai apropiate pot fi considerate relațiile ce se dezvoltă între Mințile Umane și Animalele de companie – linsul mâinii sau torsul. Dar simulări există peste tot!

Zâmbetul larg

Un alt impuls venit de la Sinele Lăuntric. Această radiație nu poate fi tradusă în cuvinte sau imagini. „Bucurie” și „veselie” – sunt cuvinte prea lumești. Există multe imitații și de aceea este atât de dezarmant faptul că acest semnal este folosit pe scară largă, pentru a manipula. Mergi dincolo de semnal, la radiația însăși.

Iarăși, nu există nimic asemănător în Sistemul Vieții de pe Pământ. În cadrul acestuia, tot ceea ce seamănă cu acest semnal este o avertizare sau un preludiv la prădare.

Contemplarea frumuseții

Acesta este Sinele Lăuntric pur. Este recunoașterea pură a inspirației și creativității, nu numai ale creațiilor Sistemului Vieții de pe Pământ, dar și ale tiparelor Minții Umane, de la construirea de poduri și clădiri, la corurile bisericesti și la performanțele Minții Umane. Este un proces de acumulare de informații/experiență, că-

reia Mentea ta Umană nu îi poate rezista. Sistemul de Viață de pe Pământ nu poate înțelege acest proces și nimic asemănător lui – așa că nu pot exista imitații.

Nostalgia

Aceasta este o emanație a memorie profundă din Sinele tău Lăuntric, care este cel mai bine explicată, în mod logic, ca valori emoționale din experiența anterioară, ce se manifestă în viața actuală. Astfel, este posibil să te abați de la scopul fundamental și de la chemarea implicită: arată-mi calea către Acasă.

Sistemul de Viață de pe Pământ nu poate înțelege și nu dispune de un tipar comparabil, care să nu se bazeze pe sistemul în-suși. Cele mai apropiate similitudini sunt păsările migratoare și somnul, dar motivația lor ține de tiparele practice ale sistemului.

O atingere tandră

O foarte simplă exprimare a Sinelui Lăuntric. O atingere, în loc de strânsoare; o bătaie ușoară, în locul unei lovituri de pumn; o dezmierdare, în locul unei lovituri. Până și animalele înțeleg și cunosc diferența.

În sistemul Vieții de pe Pământ, animalele învață o versiune crudă. Dar, tot ce fac ele este să lingă sau să se gudure, ceea ce poate fi de ajuns.

Să dăruiești în mod anonim

Este o adevărată dovadă a Sinelui Lăuntric în acțiune. Altruismul și *agape* (iubirea necondiționată) sunt dovezi vii; este serviciul în slujba altora, fără niciun fel de recompensă sau apreciere, cu excepția celei pe care ți-o acordă Sinele tău Lăuntric.

În Sistemul Vieții de pe Pământ, acest lucru depășește total puterea de înțelegere a oamenilor. Dacă se manifestă, este doar din întâmplare, nu pentru că a fost merit.

Gândirea

Mințile Umane gândesc într-o măsură nemaîntâlnită în Sistemul Vieții de pe Pământ. Odată ce am trecut de ispitele sistemului, descoperim un aflus de idei, inspirație, intuiție, creativitate, inventivitate, toate acestea fiind puse în ordine de către magnificul nostru procesor – mintea. Acestea sunt produse sub coordonarea Sinelui Superior și sunt adesea străfulgerate de curiozitate, care reprezintă un mare catalizator al schimbării.

În Sistemul Vieții de pe Pământ, nu există nimic câtuși de puțin asemănător. Tot ce găsim este o anumită instrumentare rudimentară, anumite procese instinctive, ce sunt atribuite de obicei percepției senzoriale fizice de mare finețe. Unele animale sunt și ele curioase, fapt care deseori se dovedește a le fi fatal.

Marele bulgăr de aur

Întrucât acest element de interes universal este atât de prost înțeles și răstălmăcit, a fost necesară o cercetare specială, extinsă, pentru a-l aduce aproape de un nivel rațional. Următoarea ROTE mi-a fost dată de către un prieten și cel puțin reprezintă un început. Odată preluată, ea se va extinde, pe măsură ce va fi luată în considerare.

„Iubirea nu poate fi învățată, nu poate fi cumpărată. Nu putem învăța iubirea. Ea este generată în lumea lăuntrică a omului, ca răspuns la un stimul extern. Niciun om nu deține controlul asupra acestei generări de energie a iubirii. Odată inițiată, ea poate fi ascunsă sau sublimată, dar niciodată nu va putea fi distrusă. Moartea fizică nu are efect asupra realității existenței iubirii, fiindcă o astfel de energie nu depinde de și nu face parte din dimensiunea spațiu-timp. Iubirea este o emanație ce nu poate fi stăpânită și stopată. Dimpotrivă, ea este simțită, trăită, pe măsură ce străbate ființa umană, care îi

adaugă simțirea generată de această trecere. Astfel, energia este amplificată, iar persoana respectivă devine o sursă constantă și un destinatar al iubirii.

Cu puternicul accent pus pe stimularea sexuală și pe mitul romantismului, nu e de mirare că atât de mulți oameni pretind că trăiesc așa zisa Marea Iubire – dar nu este așa. Singura modalitate de a o obține este prin împărtășirea experienței de viață – și nici atunci nu există garanții. Pe de altă parte, ea va pune treptat stăpânire pe tine. Nu trebuie să te străduiești, în ciuda celor spuse în cărți. Timpul nu este un factor vital. Cu cât experiența împărtășită este mai profundă, mai intensă, cu atât e nevoie de mai puțin timp.

Alte tipuri de atracții nu sunt neapărat distructive sau lipsite de valoare, dar ele fac parte dintr-o altă categorie. Deosebirea constă în faptul că Marea Iubire este indestructibilă și eternă și nu depinde niciodată de mentalitatea și obiceiurile locului.

De exemplu, prietenia poate fi tălmăcită ca umbră a Marii Iubiri – sau, cel puțin, ca o rudă apropiată.

Cea mai mare problemă o constituie imposibilitatea de a recunoaște iubirea. Cădem în capcana convingerii că am găsit Marea Iubire – adesea cu urmări dezastruoase – atunci când idealul nostru nu este împărtășit de cel „iubit“.

Cel mai constant și evident aspect al Marii Iubiri este, probabil, dragostea maternă. Ea trece prin toate în mod admirabil, deși, uneori, este umbră de reguli.

Bărbații pot găsi Marea Iubire în alți bărbați, iar femeile în alte femei, de obicei în timp, ca rezultat al unei experiențe profunde, deși experiența vastă nu trezește, în mod automat, Marea Iubire. Totuși, când acest lucru se întâmplă, uneori fără efort și fără a o conștientiza, iubirea este permanentă, în adevăratul înțeles al cuvântului.

Dacă lucrați împreună, vă jucați împreună, trăiți, luptați, suferiți și râdeți împreună, probabilitatea crește.

Trăsătura caracteristică cea mai importantă a Marii Iubiri este faptul că ea nu-și pierde din intensitate, odată cu moartea fizică și nu o poți stinge în timpul vieții fizice. Chiar dacă, din cauza anumitor necesități, situații sau motive care îți scapă de sub control, îți poți sublima iubirea, ea va fi întotdeauna acolo, strălucind în tăcere înlăuntrul tău.

Este un mister faptul că expresia „până ce moartea ne va despărți” a fost înglobată în cultura noastră. Poate că ea a fost inserată pentru ca supraviețuitorul să se simtă liber, din punct de vedere emoțional, de a se recăsători și a procrea urmași, pentru a asigura continuitatea speciei.

Altfel, expresia nu ar avea sens.

Marea Iubire este Sinele Lăuntric, în cea mai elevată formă de spiritualizare.“

Reflectând asupra tuturor acestor aspecte, cred că sursa Esenței lipsă este clară acum – Sinele Lăuntric. Dar, cum poți, cu adevărat, să te cunoști pe *tine însuși*?

Ghid de Călătorie

Pe măsură ce căutarea Esenței lipsă continuă, noi, în calitate de vizitatori și participanți în cadrul Sistemului de Viață de pe Pământ, ar trebui să evaluăm acum și să sintetizăm ceea ce am învățat, astfel încât să ne aflăm în poziția avantajoasă de a studia, iar apoi de a călători pe drumul care ne stă în față. Viziunea noastră Diferită începe să se contureze, dar încă mai apare același gen de întrebări: De ce ne facem griji? De ce să continuăm această călătorie dificilă, când am putea foarte bine să ne relaxăm în confortul unui sistem de credințe ce ni se potrivește?

Vom vedea mai târziu dacă această călătorie ne va aduce propria-i răsplată. În același timp, haideți să vedem în ce stadiu ne aflăm și ce anume ne dezvăluie noua noastră Viziune Diferită.

Cu toate neajunsurile sale, Sistemul de Viață de pe Pământ este un excelent mecanism de învățare. El aduce în centrul atenției fiecăruia dintre noi, în felul nostru propriu, un larg înțeles asupra energiei, cât și controlul și manipularea – înțeles care, în general, nu este disponibil decât prin intermediul unui mediu structurat, cum ar fi spațiu-timp. Sistemul Vieții de pe Pământ reprezintă un set de instrumente, iar noi învățăm să le folosim.

În Sistemul de Viață de pe Pământ învățăm să măsurăm. Acesta e un mediu polarizat, în care comparațiile sunt posibile. Învățăm că ne e cald sau frig, suntem puternici sau slabi, ne este foame sau suntem sătui, iuți sau domoli, triști sau veseli, bărbați sau femei, prieteni sau dușmani, în care iubim sau urâm – și lista continuă.

Învățăm cum să folosim energiile în mod util și în numeroase feluri. Acționăm energia fizică atât în interiorul, cât și în afara corpurilor noastre. Cunoaștem și direcționăm energia mentală, fără a ști cu adevărat cum trebuie făcut acest lucru, fiindcă totul se desfășoară în mod atât de natural pentru noi.

Prin folosirea Minții noastre Umane, învățăm să creăm în moduri și cu metode despre care nu știam că există, fiindcă ele sunt caracteristici unice ale dimensiunii spațiu-timp, iar unele sunt specifice și disponibile numai în acest sistem, neexistând nicăieri în altă parte. Acest lucru oferă posibilități de exprimare inimaginabile.

În mod similar, învățăm să apreciem frumusețea. O descoperim într-o umilă piatră, într-un brad falnic, într-un fulger luminos, în valurile oceanului, în culorile unui apus de soare, într-o șoaptă, în turnul unui zgârie-nori, într-un acord muzical, în saltul unui leopard – din nou, lista este nesfârșită. Dar cel mai mult o descoperim în ceea ce gândesc și fac alți oameni – în emoțiile lor și în emoțiile noastre. Și învățăm să râdem și să ne amuzăm.

Fiecare lucru pe care îl învățăm, indiferent cât de mărunț sau neimportant poate părea el, are o imensă valoare Acolo – dincolo de dimensiunea spațiu-timp. Înțelegem pe deplin acest lucru, doar atunci când întâlnim un „absolvent” al procesului de a fi om, din cadrul Sistemului Vieții de pe Pământ, care „locuiește Acolo”. Atunci vei ști – și nu doar vei crede – că merită să plătești orice preț pentru a fi o ființă umană și a putea învăța.

Acum, pentru a efectua marea schimbare în perspectiva noastră și pentru a oferi un scop simplu și ușor de înțeles de a exista aici, în Sistemul Vieții de pe Pământ, trebuie să fim clari. Acest lucru presupune să privim cu atenție la ceva unic, propriu Minții Umane – procesul nostru de gândire.

Conceptele actuale susțin că, pe lângă activitatea condusă de instinctele animale, gândirea noastră se împarte în două categorii de bază, pe care le identificăm drept emisfera cerebrală stângă

și emisfera cerebrală dreaptă. Rețineți că această identificare este doar simbolică, iar separarea nu este nicidecum atât de distinctă cum pare să indice direcția stânga sau dreapta.

Procesul emisferei stângi este o parte din noi, care face ca lucrurile să se întâmple. Este zona de funcționare intelectuală, analitică. Aici se află centri noștri matematici și de vorbire, raționamentul logic, abordarea științifică, talentele organizaționale, capacitățile de învățare și mult mai mult.

Activitatea emisferei stângi ne deosebește de animale. Ea este sursa optimismului nostru care spune „pot face”.

Emisfera cerebrală dreaptă este opusul celei stângi. De aici ne vin percepțiile despre formă și spațiu, frumusețe, intuiție, emoții, plus tot ceea ce emisfera stângă nu poate înțelege sau categorisi, inclusiv iubirea, prietenia, inspirația etc. Emisfera dreaptă este îngrozită de ideea că o formulă a emisferei stângi poate face o evaluare a intensității și calității iubirii și prieteniei.

Acesta este teritoriul sacru al emisferei drepte. Oricât ar părea de paradoxal, emisfera dreaptă este și generatorul sentimentelor noastre legate de negativitate.

Conform unor concepte mai recente, conștiința umană oscilează înainte și înapoi, pe măsură ce apar diferite situații pe parcursul vieții fizice de fiecare zi. Atunci când facem calcule, emisfera stângă este dominantă. Atunci când ascultăm muzică, preia conducerea emisfera dreaptă. Performanțele de vârf apar atunci când gândirea ambelor emisfere este integrată, unificată și sincronizată.

Un fel de război subteran s-a purtat timp de secole și a ieșit la iveală abia în ultimii ani. Adepții dominanței emisferei stângi îi consideră pe adepții dominanței emisferei drepte fundamental inadecvați existenței în Sistemul Vieții de pe Pământ și tind să-i privească cu dispreț sau neîncredere. Adepții dominanței emisferei drepte îi consideră pe ceilalți lipsiți de imaginație, ultramaterialiști, insensibili și lipsiți de „valori spirituale.”

Acum a venit timpul să se facă pace în această luptă și să se pună capăt acestei înțelegeri greșite. Scopul nostru primordial și fundamental, pe lângă acela de a învăța prin intermediul existenței umane, este să dobândim și să dezvoltăm ceea ce numim intelectul: conștiința emisferei cerebrale stângi. Nu trebuie să facem același lucru în privința abilităților ce țin de emisfera cerebrală dreaptă, întrucât pe acestea deja le avem. Am venit cu ele – într-un fel s-au altul, ele sunt inerente.

Atunci când ne deplasăm sau ne întoarcem Acolo, dincolo de dimensiunea spațiu-timp, calitățile emisferei stângi sunt de o extremă valoare. Emisfera stângă este cea care elimină limitările din procesul evoluției, care au existat dinaintea șederii noastre Acolo. Numai activitatea emisferei stângi poate transforma Necunoscutul în Cunoscut, poate dizolva fricile, poate intensifica experiența, poate deschide noi căi și poate îndepărta deșeurile sistemului falselor credințe. Emisfera stângă este cea care preia orice idee, informație sau inspirație izvorâte din emisfera dreaptă, sau prin intermediul acesteia, și o transformă în acțiune.

Conform tuturor normelor, nimic valoros nu devine real, până când nu este preluat de emisfera stângă.

Timp de milenii, emisfera dreaptă a creierului uman nu s-a modificat; nu a crescut și nici nu a evoluat. Este la fel ca întotdeauna. În contrast cu aceasta, conștiința emisferei stângi a evoluat în mod constant – atât ca formă, cât și ca utilitate. În secolul trecut, această dezvoltare a devenit o curbă exponențială, nu doar la unul sau doi indivizi, ci literalmente la milioane de ființe umane, pe întregul parcurs al perioadei respective.

Astăzi, emisfera stângă a fost cercetată atât de profund în cadrul fenomenului spațiu-timp, încât pare a nu mai fi rămas multe domenii de explorat, fără riscul repetării sau reciclării.

În Acolo, câmpurile energetice sunt gata pentru a fi explorate. Prin însăși natura sa, emisfera stângă nu poate fi implicată în

evaluări și acțiuni constructive. Emisfera dreaptă este cea care o obligă să facă astfel – și tot ea se ocupă de acest lucru.

Ceea ce s-a întâmplat a fost faptul că emisfera noastră stângă a devenit în întregime specializată – și acest lucru este perfect justificabil – în asigurarea mijloacelor de supraviețuire în cadrul Sistemului Vieții de pe Pământ, care se opune oricărei persoane și oricărui lucru care se poate interfera în acest proces, ori îl poate întrerupe. Ceea ce apare dincolo de dimensiunea spațiu-timp, în Acolo, nu poate fi evaluat conform standardelor Sistemului Vieții de pe Pământ. Mai important este faptul că informațiile provenite de Acolo par a nu avea nicio valoare pentru locuitorii obișnuiți ai Sistemului de Viață de pe Pământ. Un anume interes va apărea doar atunci când emisfera stângă va recunoaște că o asemenea cunoaștere reprezintă un instrument esențial pentru evoluția de Acolo.

Viziunea noastră Diferită include, în modul cel mai empatic, talentele profunde, mature ale emisferei stângi. După cum am mai spus, asta este ceea ce ne-am dorit să dobândim, venind aici. Persoanele care folosesc dominant emisfera dreaptă consideră că acest lucru este greu sau imposibil de acceptat.

Adesea, în calitate de „șef”, emisfera dreaptă obligă emisfera stângă să acționeze într-un mod care tinde să folosească ideile utile și inspirația emisferei drepte, transformându-le în ceva de valoare. Emisfera stângă tolerează tiparele neproductive ale emisferei drepte, câtă vreme acestea nu îi stau în cale. De asemenea, ea distorsionează în mare măsură unele tipare ale emisferei drepte, pentru a le adapta la modul de organizare bazat pe supraviețuitor-prădător, al Sistemului de Viață de pe Pământ.

Iată două definiții pentru Viziunile noastre Diferite:

Emisfera Cerebrală stângă = Minte Umană modificată de către Sistemul Vieții de pe Pământ

Emisfera Dreaptă = Expresia Sinelui Lăuntric, partea atemporală și non-fizică din noi, neatinsă și neinfluențată de Sistemul

Vieții de pe Pământ. Secretul este să reușești să pui în acțiune, simultan, ambele emisfere – stângă și dreaptă – stimulând tot mai mult emisfera stângă, pentru a participa la activitatea de Acolo. Niciodată nu trebuie să o abandonezi pe una, pentru cealaltă.

Odată ce toate acestea sunt la locul lor, următoarele idei îți pot fi de folos:

1. Să știi și să-ți reamintești mereu că ești „mai mult decât corpul tău fizic“. Acest lucru îți va oferi o perspectivă imediată asupra oricărei activități din cadrul Sistemului Vieții de pe Pământ. Agonia devine tolerabilă, iar extazul și mai profund. Fricile induse de acest loc se evaporă.

2. Recunoaște și controlează-ți strădania de supraviețuire. Folosește-o tu pe ea – în loc să te folosească ea pe tine.

Iată câteva sugestii:

- a. O parte a formulei (Viața Fizică = Bine) este necesară în Sistemul Vieții de pe Pământ și este acceptabilă, pe parcursul șederii tale pe Pământ. De cealaltă parte (Moartea Fizică = Rău) te poți debarasa, fiindcă vei ști mai bine despre ce e vorba.
- b. Amintește-ți că scopul tău final nu este supraviețuirea fizică. Astfel, deși este adevărat faptul că te afli aici pentru a face anumite lucruri și că sunt activități pe care trebuie să le îndeplinești, nu trebuie să te dispere acest lucru. Pot apărea accidente, dar tu nu poți pierde; ai trăit experiența de a fi om.
- c. Impulsul sexual de reproducere este cel mai puternic instinct animalic în Sistemul Vieții de pe Pământ. Menit inițial supraviețuirii fizice a speciei, el controlează și este manipulat în scopul de a supraveghea majoritatea

aspectelor comportamentului uman. Bucură-te de el, dar nu e nevoie să trăiești sau să mori pentru el. Și savurează manipulările pentru ceea ce sunt ele; cedează doar cu bună știință.

d. Bunurile fizice (materialele, hrana, uneltele, jucăriile) sunt minunate pentru timpul petrecut pe Pământ, dar a le considera proprietatea ta este doar o problemă de confort temporar. Nu numai că nu vei putea, dar nici nu vei dori să le iei cu tine – nici măcar corpul tău fizic.

3. Păstrează-ți statutul vremelnic. Ești om fiindcă ai optat pentru acest lucru, în sensul cel mai strict al cuvântului. Această opțiune rămâne în vigoare pe tot parcursul vizitei tale. Îți poți împacheta experiența și poți pleca de Aici, oricând și în orice direcție dorești, fără niciun fel de cenzură sau penalizări, din partea niciunei surse care contează. Dacă Mintea ta Umană este satisfăcută, vei face acest lucru, în ciuda uzanței sau a efortului local. Persoanele dependente de Sistemul Vieții de pe Pământ s-ar putea să nu înțeleagă – dar este problema lor.

4. Bucură-te de viața ta în cadrul Sistemului, mărindu-i la maximum suferințele și coborâșurile – dar nu deveni dependent. Treci dincolo de furia generată de modul în care acționează sistemul, de nedreptățile aparente, de avantajele necuvenite, de brutalități, de cruzime și înșelătorii. A fost plănuită ca o lume a prădătorilor – și este un splendid mecanism de învățare.

5. Exersează-ți Mintea Umană cât de mult poți, știind că nu este decât un exercițiu. Construiește artefacte minunate, rezolvă „probleme“, miroase florile și privește apusurile de soare, compune muzică, explorează „secretele“ universului fizic, savurează senzațiile primite prin toate cele cinci simțuri, lasă-te captivat de nuanțele relațiilor și situațiilor intime, dă-ți voie să simți bucuria

și durerea, răsul, empatia, compasiunea – și așează toată amintirea emoțiilor trăite, în bagajul tău de călătorie.

6. Iar cel mai important lucru este să-ți lași Mentea Umană să caute, să trăiască experiențe și să le adauge în fluxul conștiinței tale, atunci când îți iese în cale. Absoarbe-o, dar ai grijă de tendința de a te lăsa copleșit de ea, întrucât conține ceea ce înseamnă pentru tine, Acasă. Ferește-te de iluzii și conveniențe care, uneori, te împiedică să discerzi ceea ce este real, în contextul Sistemului Vieții de pe Pământ.

7. Mentea Umană are tendința naturală și normală de a încerca să facă lucrurile în Sistemul Vieții de pe Pământ, mult asemănător cu ceea ce a făcut Acolo. Istoria este plină de asemenea tendințe – dar, în cele din urmă, sistemul învinge întotdeauna. Poate că se mai tocește pe undeva, dar prădătorul revine întotdeauna – uneori ceva mai deștept decât înainte – și preia conducerea. Asta nu înseamnă că nu te străduiești, în termeni specifici Minții Umane – și e posibil chiar să schimbi o parte din ea – dar nu o vei schimba în totalitate. Dacă ai reuși o schimbare totală, sistemul ar cădea și nu ar mai putea să existe. Oricum, cine știe cât va mai exista... ?

Toate punctele de mai sus sunt Cunoscute pentru unii și sunt ușor de verificat prin intermediul abordării directe, logice a fiecărui punct, cu ajutorul emisferei stângi. Consolidază-ți Viziunea Diferită, dovedindu-ți aceste adevăruri ție însuși – și doar ție. În acest punct, Sistemul Vieții de pe Pământ îmi părea cunoscut pe deplin – dar nu era așa. O altă parte din mine, care cunoștea în profunzime Sistemul de Viață Cartesian* – dar dintr-o altă perspectivă – cerea să fie auzită:

* sistem de gândire atribuit lui Rene Descartes (1596-1650), cel mai mare gânditor al Iluminismului, filozof, matematician și savant francez, căruia îi aparține fraza *Cogito Ergo Sum* – *Gândesc, deci exist.* N.tr.

Era mult de mers prin pădure, pentru a ajunge la ocean. Drumul era liniștit, cu excepția zumzetului insectelor și croncănitului vreunei ciori, venit de sus, din copacii înalți. Dacă ascultai cu atenție, în tufișurile luxuriante, straturile de frunze uscate parcă vorbeau despre micuții locuitori ai acestui tărâm. În mirosul plăcut al ierbii proaspete, se simțea aroma profundă a pământului reavăn și a vegetației în descompunere, ambele fiind mărturii ale ciclului perpetuu al vieții.

Adia un vânt ușor, în timp ce zgomotul valurilor devenea tot mai puternic. Apoi, pădurea se sfârșea și marea gri-verzuie se întindea spre orizont, iar maiestuoșii nori cumulus pluteau deasupra, pe cerul albastru. Malul ierbos, de unde începea plaja albă, te invita irezistibil să te oprești, să te întinzi pe spate și să te relaxezi. Valurile erau domoale, liniștite; briza răcoroasă și blândă; soarele cald și proaspăt.

Toate se reduceau la începutul și sfârșitul unei perioade de eoni. Această concentrare de aer, apă și uscat – tot ceea ce oferă și tot ce iau – tot ceea ce creează ele. Este mai mult decât conștiință, mai mult decât conștiință; mai mult decât experiență. Este mai mult decât inteligență, cunoaștere, adevăr și înțelegere. Întregul este mult mai mare decât suma părților care îl compun.

Este un proces de învățare atât de minunat, pentru că înveți cum să separi un lucru de celălalt, înveți deosebiri și cum să compari căldura cu frigul, lumina cu întunericul, zgomotul cu liniștea, puterea cu slăbiciunea, durerea cu plăcerea, plinătatea cu goliciunea, duritatea cu moliciunea, echilibrul cu instabilitatea. Aici înveți cauza și efectul, acțiunea și reacțiunea, prețul și plata lui, autoritatea și responsabilitatea. Și mai înveți să recunoști opțiunile: să te oprești sau să o iei din loc, să păstrezi sau să lași să plece, să te cufunzi sau să înoți, să râzi sau să plângi; să alegi prietenia sau dușmănia, succesul sau eșecul, iubirea sau ura, câștigul sau pierderea, organizarea sau haosul.

Aici înveți să gândești: să coordonezi, să numeri, să calculezi și să comunici; să-ți amintești, să te conectezi, să plănuiești și să ai idei; să visezi cu ochii deschiși, să crezi, să speri, să crezi și să știi. Înveți capacitatea de a-ți trăi și exprima emoțiile: bucuria și extazul, tristețea, compasiunea, singurătatea, comuniunea, furia justificată și irațională – și să apreciezi frumusețea formei și a mișcării.

Apoi, aici înveți cum să înveți: cuvintele și numerele, scrisul, transmiterea experienței, a cunoașterii și a înțelepciunii – de la părinte la copil, generație după generație, fără trauma repetării. Înveți să crezi sisteme, legi și reguli, pentru a te asigura că acest proces de învățare va continua și se va extinde.

Totul se află acolo, dincolo de pădure, în covoarele grânelor coapte, în turmele de vite, în milioanele și milioanele de plante hrănitoare și în morile care remodelează materia în forme mai ușor de folosit. Totul se află în numeroasele adăposturi ce sunt etichetate drept case, în turnurile înalte și grațioase care ating cerul, în vehiculele motorizate, care devin un substitut al corpului, în vapoarele care navighează în jurul lumii, de-a lungul și de-a latul oceanelor, în avioanele înaripate, care desenează linii albe pe cer și în păsările metalice care plutesc în aer și înconjoară globul pământesc, la sute și mii de mile deasupra acestuia, fiecare dintre ele transmițând cantități imense de informații în fiecare secundă, zi și noapte. Și mai este și rețeaua invizibilă, dar măsurabilă, a radiației controlate, care asigură comunicațiile și găsirea direcțiilor în fiecare loc.

Și mai sunt multe altele, cum ar fi amplificarea percepției prin lentile și oglinzi, dar și urechi electronice, pentru a cerceta universul în căutarea unui semnal, a unui singur semnal, pentru alinarea singurătății, căutând printre stele, constelații, galaxii, nove și găuri negre. Există depărtarea illogică a planetei noastre albastre de cea mai apropiată lună, unde urma unui picior a rămas imprimată în stratul de praf. Și mai există jalonarea și comunicarea de

către exploratorii-surogat, pentru a vedea alte planete și a coborî pe ele și, de acolo, de a pătrunde în întunecimea adâncă a spațiului.

Înveți despre desfășurarea neîntreruptă a tiparelor care păreau cândva inviolabile, în pământ, apă și aer, ale aliajelor, substanțelor compuse, elementelor, atomilor, moleculelor, particulelor nucleare, radiațiilor și undelor; ale gravitației, inerției, impulsului, forței centrifuge, polarității, ale organicului și anorganicului, ale structurilor fizice vii și ale proceselor ce se desfășoară acolo..

Înveți despre cercetarea minții și a Creatorului, despre sistemele de credințe, despre somn și vise, viziuni și vizionari, filozofii și religii.

Înveți, de asemenea, despre iubire.

Apoi, este nemaipomenitul bagaj al realizărilor obținute, prin efort evoluționist, de-a lungul mileniilor și pe care îl putem căra cu ușurință, dar triumfători, în îndepărtata lume de dincolo – o moștenire de o inestimabilă calitate, care poate fi evaluată și aplicată în lumea de Acolo.

Și totuși, printre nori și zgomote, apare un simțământ neplăcut al faptului că un anumit factor vital lipsește. Dacă ești atent, o făptură micuță apare în mijlocul celor deja cunoscute. Seamănă mai mult cu o maimuță, decât cu o ființă umană. Ochii săi sunt luminați de emoție. Totul se află în privirea sa. De dincolo de întinderea atemporală, purtătorul acestei prime scânteii de conștiință inteligentă, strămoșul original, privește în afară și observă – cu mândrie și bucurie tăcută, cu apreciere, dar fără a înțelege totul, cu uimire și teamă – lumina care crește. Este părintele unui fiu risipitor.

Aici, în mod evident, există un factor care lipsește – animalele. Nimic din toate acestea nu s-ar fi putut întâmpla fără prezența animalelor și fără ceea ce au ele de oferit. Ele au constituit o sursă vie de cunoaștere, și-au dat carnea pentru a fi consumată, laptele pentru a fi băut, pielea și blana pentru oferi căldură, grăsimea pentru lumină, colții și coarnele pentru podoabe și amulete. Și mai vor-

bim și despre loialitate și o formă de prietenie, întrucât au fost unii care au descoperit că ele se amestecă și creează tipare de înțelegere, aflate dincolo de orice închipuire.

Această energie a animalelor a reprezentat forța conducătoare din spatele scânteii. Ea s-a dovedit a fi nu un catalizator, ci nevoile, motivațiile și forța brută fizică. Acest lucru nu trebuie ascuns sau ignorat, ci trebuie inclus, cu căldură și convingere, ca fiind factorul esențial, fără de care nimic nu ar fi avut loc. Trebuie să prezentăm cu mândrie acest adevăr, pentru ca toți să-l știe.

După ce termină de expus toate acestea, micuța făptură zâmbește blând, chiar melancolic, apoi imaginea ei se estompează.

E timpul de plecare. Drumul înapoi, de-a lungul potecii din pădure, este plin de urări de bunvenit. De pe o cracă joasă, o veveriță privește în jos, sporovăind. O muscă verde aterizează pe o mână și se bucură de bobârnacul ușor cu care este îndepărtată. Trei curcani stau într-o parte, urmărindu-mi curioși trecerea, dar fără teamă. O vulpe argintie hoinărește pe cărare și se așează, nehotărâtă dacă să mă salute sau nu. Un sturz planează în jos, mi se așează pe un umăr și îmi cîrpește încetîșor la ureche, până când ajung la marginea pădurii. Cu o ultimă ciugulitură pe obraz, el bate din aripi și se întoarce pe ramura unui copac.

La revedere, prieteni... dar imaginea voastră o iau cu mine.

Reamintire și trecere în revistă

În această etapă, înainte de a merge mai departe, părea rațional să caut noua direcție și Esența lipsă, în zona în care depusesem efortul cel mai mare. La urma urmei, fusesem implicat în povestea cu emisfera stângă și emisfera dreaptă, timp de mulți ani. Oare exista ceva care îmi scăpase – ceva care, chiar dacă nu răspundea întrebărilor mele, îmi putea arăta calea? Poate o recapitulare a ceea ce am făcut – și încă facem – ar putea fi salutară.

Mai devreme, am menționat prima mea experiență în afara corpului, din 1958, care mi-a dat viața peste cap. La cea vreme, Departamentul de Cercetare și Dezvoltare al corporației pe care o conduceam – al cărei domeniu de activitate era producția de sunet pentru rețeaua de programe radio – dezvoltase o metodă eficientă, prin care sunetul putea fi folosit pentru inducerea rapidă și plăcută a somnului. În același an, a avut loc o descoperire care a schimbat radical direcția de cercetare și, în cele din urmă, corporația însăși: anumite tipare de sunet puteau induce diferite stări de conștiință, în mod obișnuit, inaccesibile minții umane.

În deceniile care au urmat, un program continuu de cercetare a adus noi dovezi privind efectele produse de aceste stări și de combinațiile de sunete și frecvențe specifice inducerii acestora. Au fost descoperite metode și tehnici care să le permită oamenilor să mențină și să controleze diferite tipare ale minții. În 1971, a fost creat Institutul Monroe, care s-a desprins din Departamentul de Cercetare și Dezvoltare, pentru a sprijini efortul de cercetare. Mai târziu, Institutul a devenit o organizație independentă, destinată

studiului și cercetării. Grație colaborării și contribuției aduse de sute de specialiști și voluntari – inclusiv de cercetători, medici, psihologi, educatori, programatori IT, funcționari corporatiști, artiști și mulți alții – Institutul este cunoscut acum pe plan internațional, pentru activitatea sa în acest domeniu.

Trebuie să clarific faptul că efortul inițial de cercetare și financiar nu viza progresul omenirii și nu intenționa să-i demonstreze nimic, comunității științifice sau lumii întregi. Era, pur și simplu, o încercare de a controla tiparele de învățare în timpul somnului – și, mai târziu, de a înțelege relațiile dintre fenomenele legate de minte, creier și conștiință. De aceea, până de curând nu au fost publicate documente științifice, iar metodele științifice tradiționale, deși aplicate ori de câte ori a fost posibil, au fost adesea ignorate, atunci când s-au dovedit nefolositoare. Metodele dezvoltate nu conțin dogme sau ritualuri și nici nu îmbrățișează anumite sisteme de credință, religii, crezuri politice sau sociale. Ele nu presupun consumul de medicamente sau chimicale și nici tehnici de hipnoză. Ele sunt non-invasive, individul fiind întotdeauna responsabil de proces, exercitându-și propria voință, fără a urma comenzile altcuiva.

Folosind rezultatele obținute în urma miilor și miilor de ore consacrate cercetării, subiecții pot învăța controlul conștient asupra a numeroase și productive stări de conștiință – iar această explorare a conștiinței a adus contribuții valoroase în multe alte domenii, care includ sănătatea fizică și mentală, învățarea și memorarea, coordonarea fizică, creativitatea, soluționarea problemelor și managementul stresului. Procesul, cunoscut sub numele de Sincronizare Emisferică – sau, prescurtat, Hemi-Sync – le oferă utilizatorilor săi un instrument de autocontrol în atingerea propriilor obiective, facilitând și susținând o stare a minții-creierului centrată pe scopul urmărit, foarte productivă și coerentă.*

* Metodele și tehnicile Institutului și aplicațiile practice ale tehnologiei sale sunt prezentate în Anexă. N.Ed.

În decursul timpului, Institutul a revelat noi abordări privind modalitățile de gândire. Împreună, toate acestea formează, am putea spune, o Viziune Diferită.

Conștiința este un continuum

În starea noastră de trezie concentrată, noi, ca Minți Umane, folosim acea parte din spectrul conștiinței care este limitată la timp-spațiu. Acest lucru e posibil datorită mecanismului pe care îl identificăm drept corp fizic, cu cele cinci simțuri ale sale. Acest corp fizic ne permite să ne exprimăm mintea-conștiința, prin activitate fizică și comunicare.

Când această concentrare este afectată dintr-un motiv sau altul, mintea noastră începe să alunece de-a lungul spectrului conștiinței, dincolo de percepția timp-spațiu, devenind mai puțin conștientă de lumea fizică din imediata apropiere. Când se întâmplă acest lucru, devin conștienți într-un mod complet diferit. Faptul că adesea ne este greu să ne amintim corect participarea noastră în cealaltă parte a spectrului conștiinței, nu neagă realitatea acesteia. Problema constă în percepție și interpretare, care sunt neclare și distorsionate, fiindcă ele apar în urma folosirii actualelor sisteme timp-spațiu, de analiză și evaluare.

Spectrul conștiinței se întinde, aparent fără limite, dincolo de timp-spațiu, în alte sisteme energetice. El continuă, de asemenea, „în jos”, prin viața plantelor și animalelor – probabil, până la nivelul subatomic.

În mod obișnuit, conștiința umană de fiecare zi este activă doar într-un mic segment din întregul continuum al conștiinței.

Conceptul de Reglare a Fazelor

Metodele și tehnicile Institutului sunt mijloace pentru a stabili și controla fazele conștiinței. În starea de trezie fizică, mintea

neantrenată trece în mod frecvent prin aceste schimbări de faze, în fiecare zi, controlând procesul în mică măsură sau deloc.

Reglarea inițială a fazelor reprezintă starea în care mintea este pe deplin concentrată asupra activității impulsurilor senzoriale. Orice abatere de la această condiție poate fi considerată ca o schimbare de fază, în care o anumită parte a funcției de repartitie a conștiinței este, într-o anumită măsură, conștientă într-o altă formă. Un exemplu îl reprezintă lipsa de atenție, în care impulsul senzorial fizic rămâne puternic, dar o parte a minții și-a „pierdut” firul gândurilor. Un alt exemplu este ceea ce numim visarea cu ochii deschiși. Introspecția, în care atenția este deturnată de la conștiința fizică, este o fază a schimbării mai deliberată, așa cum sunt anumite stări meditative. Somnul este o schimbare de faze, de trecere la o altă stare de conștiință, în care are loc o conștientizare foarte redusă a impulsului senzorial fizic.

Ingerarea alcoolului și a anumitor droguri determină stări asemănătoare scindării din schimbările de faze, în care o parte a conștiinței este „aici”, iar cealaltă parte într-o altă zonă a continuumului. În aceste cazuri, atunci când stimulul este îndepărtat, procesul de reglare a fazelor încetează. Psihozele și demența sunt exemple de neglijență, iar în aceste condiții trebuie administrate medicamente sau produse chimice, pentru a atenua sau elimina zona non-fizică. Pentru a înțelege clar acest proces, am putea considera corpul fizic ca pe un mecanism de reglare, prin care mintea umană poate opera la nivelul conștiinței fizice. De pildă, ea conține circuite care transformă tiparele senzoriale fizice, în forme care pot fi percepute de către minte, într-un mod foarte asemănător cu modul în care receptorii radio sau TV sunt acordați pe o anumită bandă de frecvență din spectrul electromagnetic.

La acești receptori, există un câmp de selecție care filtrează cea mai mare parte din fiecare semnal incert sau distorsionat, sau orice dizarmonie care provine din alte zone ale spectrului. Pe mă-

sură ce acordăm receptorul radio, treptat, de la un post – sau frecvență – la altul, unul dintre semnale se pierde, iar celălalt de-abia se mai aude. Receptorul își schimbă fazele față de postul original, până în punctul în care un alt post poate fi auzit, simultan. Dacă vom continua reglarea, postul original nu se mai aude, iar celălalt semnal devine dominant.

Mintea umană, care are și ea acces la un „tor de selecție”, acționează în același fel. Mintea neantrenată în procesul de reglare alunecă lent, necontrolat, de la o fază la alta a conștiinței. Când face acest lucru, semnalele sunt primite parțial de la mecanismul fizic și parțial dintr-un segment diferit al continuumului conștiinței. Semnalele primite din starea fizică se diminuează, până când mintea nu mai recepționează niciun semnal, ajungând în starea cunoscută, în general, ca somn sau pierdere a conștiinței.

Sistemele de învățare concepute în cadrul Institutului oferă modalități de a plasa aceste schimbări de faze, sub controlul voinței individului. În stadiile incipiente ale acestui proces de învățare, mintea devine complet liniștită, resimțind în mică măsură teama sau anxietatea în urma schimbărilor.

Acest lucru se întâmplă fiindcă stările de conștiință reprezintă un teritoriu familiar. Prezentarea într-o formă nouă și organizată este cea care schimbă situația, în care orice schimbare se face deliberat, de către mintea însăși.

Simbolurile Emisferei Stângi/Drepte

Cercetările efectuate în cadrul Institutului au condus la adoptarea unei căi care merge în direcția opusă celei urmate de către unii dintre cercetătorii în domeniul minții. Eforturile au fost și sunt îndreptate, aproape în totalitate, în direcția folosirii metodologiei emisferei stângi, a intelectului, partea analitică a minții, pentru explorarea emisferei drepte, latura intuitivă, abstractă a minții.

În explorarea conștiinței, cercetarea a fost coordonată, în cea mai mare parte, prin plasarea subiectului într-o cabină care asigură un mediu izolat. Prin metode și tehnici care utilizează diferite tipare de sunet, subiectului i se oferă mijloacele de a intra în diferite stări de conștiință. În afara cabinei, un tehnician acționează prin intermediul diferitelor componente audio și video ale echipamentului electronic de măsură și înregistrează undele cerebrale ale creierului și alte reacții fizice ale subiectului, timp în care un monitor comunică verbal cu subiectul din cabină. Căștile stereo purtate de către subiect creează senzația că monitorul se află în capul subiectului. Astfel, monitorul devine o emisferă stângă-surogat a subiectului, care îl încurajează să folosească mai mult din propriul său intelect, pentru a cunoaște și înțelege ceea ce face.

Prin această metodă, subiectul învață să fie obiectiv în experiența sa și are acces la informații și detalii care, în mod obișnuit, nu sunt disponibile în stările de conștiință pur subiective. Rezultatul este gândirea la nivelul întregului creier, o realizare de mare valoare: coeziune, integrare, fără ca vreuna dintre părți să predomină. Toate sistemele noastre de instruire – fie live, fie pe suport audio – nu sunt nimic altceva decât niște dispozitive care suplinesc emisfera stângă, dându-i participantului-utilizator posibilitatea de a-și menține capacitatea analitică, în timpul stărilor de conștiință neobișnuite sau total ieșite din comun. Ele permit evoluția printr-o atmosferă familiară și prin înțelegere și dau posibilitatea depășirii celui mai mare obstacol posibil: frica.

Noi am descoperit că teritoriul nelimitat al emisferei drepte este un teren bogat și fertil, propice explorării de către emisfera stângă. Conștiința creierului ca întreg este cea care produce prețioșii bulgări de aur.

Munca nu este câtuși de puțin încheiată. Institutul încă dezvoltă modalități de a reproduce informații psihologice care identifică forme ale conștiinței umane, în general necunoscute sau nere-

cunoscute de către standardele culturale contemporane. Să luăm un exemplu tipic: noi căutăm căi și mijloace de a aduce la niveluri accesibile, diferitele capacități umane extraordinare, care s-au ivit, aparent, la voia întâmplării, de-a lungul întregii istorii.

Prin cercetări efectuate asupra persoanelor care au aceste capacități innăscute sau dobândite – cum ar fi compozitori, matematicieni de vârf, atleți de seamă, terapeuți cu un talent deosebit etc. – noi căutăm să descoperim tehnici prin aplicarea cărora astfel de abilități să poată fi învățate.

Cercetările continue asupra acestor aspecte și a altora similare oferă perspectiva aducerii naturii autentice a fenomenului nonconformist al minții, într-o formă ușor de înțeles și de acceptat. Includerea acestor două aspecte, în contextual cultural contemporan, poate deveni un eveniment important în istoria omenirii.

Dar, când mă uit la munca mea și a Institutului, aud o voce micuță – o voce care insistă să se facă auzită. „Ei bine“, spune ea – iar eu nu pot spune că mă simt prea bine când o aud – „dacă, în acest moment, asta este tot ceea ce înseamnă munca ta de o viață, atunci e clar că lipsește ceva. Iată, te afli în acest punct, arătându-le oamenilor cum să-și folosească întregul creier și să capete o așa numită Viziune Diferită, dar nu pari să faci nimic ca să-i pregătești pentru ceea ce contează cu adevărat. Această chestiune legată de Sistemul Vieții de pe Pământ e în regulă, dar ei nu rămân aici pentru eternitate. Ei așteaptă mai mult – și trebuie să-ți spun că așteaptă asta de la tine.

Deci, ce părere ai?”

Chiar așa, ce părere am?

O abordare anevoioasă

Atât activitatea de la Institutul Monroe, cât și Sistemul Vieții de pe Pământ în sine erau total Cunoscut pentru mine. Cu toate acestea, aveam senzația neplăcută că punctul-cheie și indiciile privind Esența lipsă se aflau acolo. Pur și simplu, nu le puteam percepe.

Am revenit din nou la activitățile mele personale. Unul dintre aspectele Cunoscut mie, relevat în urma unor verificări repetate, era faptul că deplasarea în-afara-corpului nu mai reprezenta pentru mine ceea ce numim „mișcare”. Subiecți cu experiență, din cadrul laboratorului Institutului, au raportat în numeroase rânduri acest lucru, dar el nu făcea parte din tiparul pe care îl foloseam, până când am început ceea ce am numit metoda „schimbării rapide”. După aceea, ceea ce s-a întâmplat a fost trecerea treptată dintr-o stare de conștiință în alta. Mai exact, aș putea-o descrie ca pe o „ieșire din fază” – descriere care satisface mai mult sistemul de clasificare al emisferei mele stângi.

Astfel, acesta a devenit un tipar repetitiv. Pe de altă parte, am început să observ că, ori de câte ori lucrurile mergeau lin, o schimbare majoră aduna energie. De obicei, avertizarea era atât de obscură, încât nu putea fi verificată decât în mod retrospectiv.

De această dată, ceea ce m-a șocat, dincolo de mulțumirea de sine, au fost o serie de incidente care au început să apară din ce în ce mai des, atunci când treceam în faza de ieșire din corp, în timpul stării de somn. Aceste incidente erau remarcabil de similare cu „testările” pe care le întâlneam cu mulți ani înainte.

Aceste testări erau procedee de învățare prin care, când eram în starea de decorporalizare, o anumită experiență se repeta de câteva ori, până când în mine se declanșa o anumită reacție. După aceea, experiența nu se mai repeta.

Aceste testări erau non-verbale și păreau să fie coordonate de către o ființă non-fizică – probabil de către prietenul meu INSPEC. Ne întâlneam curând după ce păraseam starea fizică, iar eu eram întrebat dacă eram pregătit. Cu deplină încredere, eram de acord. Imediat, se auzea un păcănit puternic, iar eu mă aflam absorbit cu totul în experiența respectivă. Faptul că experiența nu era „reală” era complet uitat, și trăiam totul din plin. Într-un punct crucial, în care trebuia luată o decizie importantă, eu eram cel care o lua. Apoi, se auzea un alt păcănit puternic – și eram din nou împreună cu INSPEC. Dacă mă comportam satisfăcător, acea experiență specială nu se mai repeta. Dacă nu, trebuia să mă duc înapoi și să încerc din nou, până când reușeam.

Nu m-am întrebat niciodată de ce eram testat și cine aprecia care era decizia corectă. Cele mai multe teste – dacă nu toate – păreau să nu aibă niciun fel de legătură cu această viață fizică, deși multe dintre ele erau formulate în termeni privind aspecte și situații din viața oamenilor pe Pământ. Am presupus că era cineva mai inteligent decât mine, care avea nevoie de genul de răspunsuri pe care le dădeam eu – și, uneori nesigur, eram încântat să-i fac pe plac.

Această nouă versiune părea cam la fel, cu excepția faptului că nu era niciun INSPEC supraveghetor, pe care să-l pot localiza. Episoadele au apărut după luni întregi de la ultima noastră întâlnire și nu existase niciun semn al prezenței lui INSPEC, în ciuda speranțelor mele continue. La fel ca înainte, aceleași situații se prezentau în diverse forme – toate necesitând o decizie. Ar fi trebuit să fie ușor să scap de ele, ca de niște simple vise pline de viață, dacă nu ar fi fost precedate de modul structurat al lui INSPEC de a acțio-

na. Mai mult decât atât, de ani de zile eu nu avusesem vise sau coșmaruri obișnuite.

Aceste incidente au devenit atât de puternice, încât nu puteau fi ignorate. Schimbarea de direcție, care urma să se întâmple, apăruse cu mult timp înainte. Declicul care mi-a atras atenția era descoperirea faptului că diferite stări psihologice și mentale începeau să se reflecte în conștiința mea fizică în curs de trezire, ca rezultat al acestor activități. În toate aventurile mele precedente în-afara-corpului nu existaseră efecte ulterioare ca acestea. Avusesem parte de exaltare și euforie, sau de tristețe și bucurie – și toate acestea se exprimau în corpul meu fizic calm și relaxat, imediat după revenire. Dar nu au fost niciodată grețuri, dureri de mâini și picioare, palpitații sau contracții nervoase. Altădată, aceste efecte ar fi durat cincisprezece, douăzeci de minute de la întoarcere.

Așadar, nu curiozitatea, ci necesitatea a fost cea care m-a împins din nou să găsesc răspunsuri – aceeași motivație care mă determinase, cu ani în urmă, să explorez experiența în-afara-corpului. Dar de această dată era altfel. Nu eram copleșit de frică și aveam instrumente și prieteni cu care să lucrez. Și cel puțin începeam să-mi conturez jaloanele locului în care mă aflam.

Primul pas a fost să trec în revistă evenimentele și acțiunile trecute, încercând să stabilesc cauza acestei schimbări de direcție. Făcând acest lucru, aș fi găsit, probabil, o cheie pentru Esența lipsă.

Am spus mai devreme că, contrar propriilor mele așteptări, întreaga istorie a experiențelor mele în-afara-corpului a fost dominată de emisfera stângă. Acest lucru a confirmat cu acuratețe primele descoperiri privind importanța capacităților dobândite de emisfera stângă, pe parcursul existenței Minții Umane în Sistemul Vieții de pe Pământ. Se putea presupune, în mod automat, că experiența în-afara-corpului era o chestiune legată, în totalitate, de emisfera dreaptă, fiindcă nu ținea de timp-spațiu și, prin urmare, nu era nicidecum legată de procesul de gândire logic, analitic. Însă

această presupunere era greșită. În fiecare dintre activitățile mele în-afara-corpului, partea rațională din mine era prezentă într-o măsură sau alta. Mai mult, cu cât implicarea ei era mai mare, cu atât și progresul era mai consistent. În acest caz, progresul poate fi interpretat ca fiind „un mod de a înțelege, ce determină o bună cunoaștere, care se materializează prin aplicare”. Fără această abilitate dobândită, este ca și cum încă aș pluti prin aer, pe deasupra patului, sau aș trăi doar cu ajutorul unei doze zilnice de tranchilizante.

O ilustrare edificatoare: în zilele de început, mă întorceam încrezător în corpul fizic, dintr-o călătorie locală în-afara-corpului, având totul sub control și cu toate lucrurile desfășurându-se așa cum eram sigur că trebuie să fie. Dintr-o dată, m-am izbit de un obstacol – de un fel de zid – și a trebuit să mă opresc. Am încercat să trec prin el, dar era dur, ca o placă de oțel. Credeam, cu adevărat, că trupul meu fizic era de cealaltă parte a obstacolului și, prin urmare, că era vital să trec prin el. M-am deplasat pe o distanță foarte mare, dar nu am găsit nicio deschizătură. M-am dus în jos, cu același rezultat, apoi la dreapta și la stânga. Nu exista nicio posibilitate de trecere. Am devenit cu adevărat înfricoșat, imaginându-mi că voi petrece o eternitate, stând lipit de acest zid impenetrabil. Am încercat fiecare rugăciune care mi-a venit în minte, am strigat după ajutor și, într-un final, m-am sprijinit fără vlagă de zid, plângând cu disperare, ca un copil pierdut – ceea ce chiar eram.

După un timp, care mi s-a părut o eternitate, istovit de atâtea plâns, m-am lăsat pe spate și am început să gândesc logic. Dacă nu puteam trece prin acel obstacol, pe deasupra lui, pe sub el sau prin lateralele lui, îmi rămânea o singură posibilitate – să mă întorc în direcția de unde venisem. Nu conta ce crezusem înainte, nu putea exista decât acest unic răspuns. Așa am și făcut... și, câteva momente mai târziu, eram înapoi în corpul meu fizic, cu o ridicolă ușurință – grație logicii emisferei mele stângi.

Orice alt obstacol ce mi-a ieșit ulterior în cale mi-a oferit, în cele din urmă, posibilitatea de a aduna informații, de a explora, de a face raționamente deductive asupra părții din mine despre care învățasem în decursul vieții pământene. Trebuia să iau în considerare diferențe enorme în ceea ce privea situațiile, dar procesele de investigare și învățare erau exact la fel. Cu toate acestea, când mă aflam în situația respectivă, răspunsurile și soluțiile nu apăreau într-un mod magic. Instrumentul analitic pe care îl numim emisfera stângă mi le oferea cu claritate. Poate că nu îmi plăcea cum evoluau lucrurile, dar nu puteam nega acuratețea lor.

Ceea ce trebuie să facem când suntem în sau în afara corpului este să ignorăm sau să rupem anunțurile de genul PE AICI NU SE TRECE, sau pe cele care spun că acesta este Cel mai Sfânt dintre Sfinți, tabuurile, distorsiunile privind timpul și interpretarea, găurile negre ale euforiei, misticismului, miturilor și fanteziilor legate de imaginea unui tată sau a unei mame eterne, iar apoi să privim atent, prin intermediul emisferei noastre stângi dobândite și aflate într-o continuă dezvoltare. Nimic nu este sacru – într-o asemenea măsură încât să nu fie cercetat sau pus sub semnul întrebării.

Trebuie să acceptăm că acest lucru necesită un salt cuantic pentru Viziunea noastră Diferită. Totul poate fi comparat cu a ieși din traficul din oraș, părăsind aglomerația, zgomotul și semafoarele și a intra pe autostradă – calea largă, ce duce către Necunoscut. Harta pe care o creăm ne va include calea, în măsura în care tiparele active ale conștiinței noastre o poate extinde. Dar, a ne schița harta drumului este doar un aspect; călătoria e cu totul altceva. Lucrurile nu pot fi pe deplin Cunoscute, până când drumul nu este străbătut de o ființă cu o emisferă stângă pe deplin activă. Asta, în afară de cazul în care începi să-ți amintești cum trebuie să fie. Așa stând lucrurile, harta și Viziunea Diferită te pot ajuta să-ți construiești o credință mai clară, care, în cele din urmă, se poate transforma mai ușor în Cunoaștere.

Acum, să revenim la noul meu progres – pătrunderea în sinele meu fizic, prin reacții în afara corpului. Emisfera mea dreaptă susținea insistent că noile semnale, înnebunitoare la nivel fizic erau cauzate de un detaliu important, care îmi scăpase. M-am întrebat dacă acesta reprezenta cheia sau indicatorul către Esența lipsă.

Aveam două opțiuni. Acum, că înțelesesem mai bine, prima era să mă întorc la începuturi și să găsesc ceea ce îmi scăpase. A doua opțiune era să rătăcesc pimpriejur, într-un nor minunat de iubire și să mă întreb încontinuu: *dar dacă...?* Prima variantă părea mult mai constructivă.

Odată alegerea făcută, în noaptea următoare, pe la ora trei, am început să mă mișc defazat. Apoi am folosit metoda trecerii rapide la punctul de început din memoria mea conștientă. Brusc, am simțit un semnal care vibra în interiorul meu. L-am urmat – și am ajuns la o scenă pe care mi-o aminteam bine. Lângă mine se afla cineva pe care îl percepeam ca pe un frate. Părea nervos. Am observat imaginea unui bărbat, care zăcea cu fața în jos, în mijlocul unui drum prăfuit. Era tânăr, neavând mai mult de 18 ani. Peste tot în jurul lui se desfășura o bătălie. Cam cincizeci sau șaiszeci de bărbați, îmbrăcați în togi scurte, de culoare cafenie și cingători late, din piele, se luptau cu un număr aproape egal de bărbați cu pielea închisă la culoare, cu barbă, mici de statură, dar care păreau să aibă o putere incredibilă. Ambele tabere erau înarmate cu săbii scurte, lănci și scuturi rotunde. Erau strigăte, gemete și țipete, zăngănit de arme, nori de praf, sânge, confuzie. Părea că cingătorile late pierdeau lupta.

Tânărul de 18 ani, care purta o cingătoare lată, se lupta să se ridice. Problema era sulița, care îl țintuia la pământ. Sulița îi străpunsese spatele, înfigându-se adânc în praful de pe drum. Eforturile lui erau tot mai lente și mai slabe... până când au încetat. Deodată, mi-am amintit că, în urmă cu câțiva ani, simțisem durerea suliței înfipite în spate – doar că, de data aceasta, era altfel. M-am întors

către omul de lângă mine. Era evident că suferea enorm. L-am întrebat dacă a înțeles. A dat din cap aprobator, apoi s-a întors și a dispărut. Nu aveam nimic altceva de făcut decât să încerc să-l ajut. M-am aplecat deasupra tânărului și i-am strigat să se trezească. I-am văzut capul – nu, nu capul fizic – desprinzându-i-se de corp, m-am întins până la el, l-am prins și l-am tras. S-a detașat cu ușurință. I-am spus să se ridice, iar el s-a conformat, privind primprejur, la câmpul de luptă. Apoi, a observat o sabie aruncată la picioarele sale. S-a aplecat și a încercat să o ridice, dar mâna i-a trecut prin ea. Nedumerit, a încercat din nou. I-am spus să se liniștească. M-a privit mânios.

„Trebuie să intru din nou în luptă. Prietenii mei mor.“ I-am spus că era imposibil, întrucât el însuși era mort.

„Ce spui? Sunt puternic – pot gândi!“ I-am spus să privească în spate, unde corpul său fizic zăcea neînsuflețit în praf, cu sângele coagulându-se în jurul lui. El s-a întors, holbându-se consternat la el însuși. S-a aplecat deasupra corpului, cercetând cu atenție chipul mort. Apoi, m-a privit:

„Dar...sunt viu! N-am murit!“

L-am întrebat ce se întâmplase. Mi-a răspuns vag, interesul lui fiind încă absorbit de bătălia cumplită.

„Mășăluia rapid, de-a lungul drumului, uitându-ne după inamici, nerăbdători să câștigăm bătălia. S-a auzit un țipăt – apoi, ceva m-a lovit în spate. Zăceam în praf și nu mă puteam ridica – ceva mă țintuia acolo, jos.“

„Ce s-a întâmplat apoi?“

„Am încetat să mai încerc, fiindcă eram atât de slăbit. Te-am auzit pe tine chemându-mă – și s-a produs un declic. Și m-am ridicat.“ I-am arătat corpul, care zăcea în praf. I-a aruncat o privire, apoi s-a întors din nou către mine.

„Dar nu sunt mort! Cum aș putea mă țin pe picioare și să vorbesc cu tine, dacă aș fi mort?“ I-am sugerat să intre din nou în luptă, dar aceasta a fost o greșală. A năvălit în mijlocul săbiilor și

sulițelor, al tumultului și confuziei. Atunci când lovitura unei săbii, pe care nu a putut-o evita, a trecut prin trupul său, fără niciun efect, el a urmărit-o fascinat.

O clipă mai târziu, un bărbos l-a atacat din spate, iar cei doi s-au rostogolit la pământ, lovindu-se cu pumnii și împungându-se unul pe celălalt. Mi-au fost de ajuns o secundă sau două pentru a înțelege că și bărbosul își pierduse anexa fizică în bătălie. (Probabil că ei încă se mai rostogolesc și acum prin praf, încercând să se ucidă unul pe celălalt!) M-am dus deasupra celor doi luptători și le-am strigat că își risipesc în zadar energia. Amândoi erau morți din punct de vedere fizic, am insistat eu, și nu era nicio posibilitate să se rănească unul pe celălalt. Am repetat acest lucru, până când, în cele din urmă mi-au recepționat mesajul. S-au desprins din încăierare și m-au privit. Bărbosul a ingenunchiat, s-a aplecat în față, atinând pământul cu fruntea și murmurând o incantație neinteligibilă. Tânărul l-a privit derutat, apoi, s-a întors către mine.

„El crede că ești un zeu. Oare chiar ești?“

„Nu“, i-am răspuns. „Sunt doar un prieten.“ Simțind locul unde îl pătrunsese sulița, a spus:

„Nu e nicio gaură, nici pic de sânge... Ești sigur că nu ești un zeu?“ M-a pufnit râsul, am negat și i-am spus că trebuia să plece. În jurul nostru, bătălia era mai puțin intensă. Erau multe forme care ieșeau din corpuri distruse și dezmembrate. Curând, locul urma să fie plin de ființe umane non-fizice, toate cu o expresie uimită pe chip. Tânărul mi-a atins mâna.

„Pot să merg și eu cu tine?“ Am ezitat, însă o vibrație interioară profundă mi-a dat imediat răspunsul. I-am strâns mâna și am început să mă înalț. El privea șovăielnic.

„Eu... Eu nu sunt o pasăre – nu pot să zbor!“

L-am tras ușor de mână și, încetul cu încetul, ne-am înălțat deasupra câmpului de luptă. Nu a durat decât o clipă până când neliniștea lui s-a risipit și amândoi am strigat de bucurie, pe măsură

ce ne deplasam tot mai sus și mai departe. În mintea mea, am activat codul de întoarcere al sistemului de schimbare rapidă. Era un semnal luminos, iar noi atârnam nemișcați în țesătura de lumină a inelelor intermediare. Am simțit mâna tânărului în mâna mea. Întrebarea era: unde urma să mă despart de el? Tocmai când mă pregăteam să-l întreb, am devenit conștient de faptul că nu-i mai simteam strânsoarea mâinii. M-am învățat de jur împrejur. Nimic. Nici urmă de tânăr. Nimeni. Oare ce se întâmplase?

Acest eveniment era similar cu o întâmplare anterioară, dintr-o experiență în afara-corpului, petrecută cu mulți ani înainte, dar erau câteva deosebiri esențiale. Pe atunci, eu eram persoana căreia i se arătase tânărul muribund, fiindcă eu însumi simțisem o durere abdominală inexplicabilă. Acum eu am fost cel care i-a arătat „vechiului eu”, cauza durerii. Părea că eu răspunsesem unui strigăt anterior de ajutor – propriul meu strigăt!

Dar, unde plecase tânărul? Eram pe punctual de a mă întoarce în lumea fizică, pentru a reflecta la toate acestea, când a apărut un alt semnal puternic. De această dată, l-am înțeles mai clar. Era ca și cum ai auzi pe cineva strigând după ajutor, sau un telefon sunând, știind că este telefonul tău. Nu era greu să-l urmezi.

Dedesubtul meu a apărut o clădire mică, cu o deschizătură laterală și scări largi, care coborau. Am coborât atent treptele, fiindcă semnalul venea din interior. Acolo, pe un pat de copil, se afla un bărbat care înjura cu sălbăticie. Doi copii de patru sau cinci ani erau atârnați de spatele lui, lovindu-l și împingându-l. Bărbatul plângea cu hohote, înfricoșat și disperat, încercând să-i dea jos pe micuți de pe spatele lui.

M-am întins și i-am tras cu blândețe pe copii la o parte. El s-a întins din nou pe pat, scâncind ușurat. Am privit în jos către copii, care stăteau cuminți, fiecare atârnat de câte un braț de-al meu. Nu erau copii, ci pisici – îmi aminteam bine. Pisici în stare decorporalizată! I-am pus pe cei doi amici ai mei pe acoperiș, am urcat treptele

și, ajuns în capătul scării, am apelat puțin la reglarea rapidă a fazelor. Am revenit în lumea fizică, având senzația că toate acestea trebuiau analizate logic. Îmi aminteam cu ușurință cele două experiențe pe care, ca să zic așa, le revăzusem, dar perspectiva era diferită în ambele situații. Care era, oare, schimbarea comună amândurora? Logica mea avea un răspuns, deși nu știam dacă îl puteam accepta.

În primul incident, petrecut cu mulți ani în urmă, am fost luat de cineva și mi s-a arătat bătălia primitivă, pentru a înțelege cauza unei dureri din corpul meu fizic, de care sufeream în acea vreme. Am știut că eu eram tânărul războinic ținut în pământ de o sulită. După ce am realizat acest lucru, m-am întors în lumea fizică, ușurat și relaxat.

Cu toate acestea, de data asta eu am fost cel care a realizat reluarea. Eu am fost cel care m-am dus pe mine însumi – cel care atunci era extrem de îngrijorat – pe câmpul de luptă din vremuri străvechi, poate de acum sute sau mii de ani, pentru a-mi explica sursa durerii.

Deci *eu* am fost cel care m-am ajutat pe *mine* însumi. Tot eu am fost și tânărul războinic care murea în praf – aceasta era singura posibilitate care avea sens. Deci, asta însemna că existau trei versiuni ale mele, în același loc și în același timp!

În cea de-a doua întâmplare, ce avusese loc cu ani în urmă, eu eram cel care striga după ajutor, încercând să-i alung pe cei doi demoni care voiau să mă încalce ca pe un cal și care păreau să mă posede. Apoi, un bărbat cu un aer serios a venit în jos, pe trepte, și i-a luat de pe mine, i-a luat în brațe și a dispărut brusc. Mi-am amintit că îmi părea familiar, ca și cum ar fi fost un văr pe care îl cunoscusem. Dar, de această dată eu am fost cel care a coborât scara și am sărit în ajutor, îndepărtând cele două pisicuțe prietene. Am sărit în ajutor, atunci când am cerut ajutorul! Am gândit că această experiență a fost ceva mai puțin complicată – erau prezente doar două versiuni de-ale mele!

Oare toate aceste evenimente comune, non-fizice, erau simple chemări sau strigăte de ajutor de la alți Eu, din diferite vremuri și locuri? Cine era acest Eu, care avea curajul de a răspunde la aceste chemări? M-am ajutat eu, pe mine, în toți acești ani?

Aparenta diversitate și permutabilitate a sinelui trebuia, totuși, să se potrivească unui tipar pe care îl puteam accepta și înțelege. Nici măcar nu îmi dăduse vreun răspuns la evenimentele necontrolabile, care fuseseră atât de perturbatoare pentru viața mea fizică. Oare toate acestea erau strigăte de ajutor? De la un Eu din vremuri trecute? Perspectiva era copleșitoare. Ceea ce mi-a spus emisfera mea stângă, despre ceea ce se întâmpla, a fost că Eu, cel din viitor, fusesem înapoi în timp, pentru a-l ajuta pe Eu, cel din trecut, când a fost nevoie să fac acest lucru. Semnalele cererii de ajutor veniseră de la o versiune a mea din trecut, nu numai din această viață, ci și din altele anterioare.

M-am întrebat dacă se întâmpla la fel cu toată lumea. M-am întrebat ce se întâmplase cu Mine, tânărul războinic care mă urmase în afara câmpului de luptă. Oare de ce a dispărut?

Răspunsul era undeva, în labirint. Dacă începeam cu lucrurile Cunoscute, ele ar fi trebuit să se potrivească undeva, de-a lungul drumului. Ceea ce trebuia să fac era să mă deplasez în acea zonă de Acolo, care îmi era familiară și să mă uit în jur. Oricum, pentru moment, am încercat și am reușit să țin lucrurile sub control.

Apoi, într-o noapte, câteva săptămâni mai târziu, am luat o decizie. La începutul unui ciclu de somn, m-am rostogolit afară din corp, mișcându-mă mai puțin defazat decât de obicei și având grijă de ceea ce făceam. M-am trezit exact acolo unde mă așteptasem să fiu, dacă voiam să preiau din nou hățurile – în zona gri, exact dincolo de punctul de intrare din dimensiunea spațiu-timp. Imediat am primit un semnal. Eram atras de o casă din suburbiile unui oraș mare. Casa îmi părea vag cunoscută; era mare și spațioasă, dar nemobilată. Am alunecat în interior, prin peretele frontal, iar în hol

am întâlnit o femeie de vreo cincizeci de ani, mică de statură și subțirică. Umbla prin casă, dintr-o cameră în alta, iar când am atins-o cu mâna, pentru a-mi face simțită prezența, ea a părut surprinsă că mă aflu acolo și îi acordam atenție.

„Ai venit să agăți din nou tablourile?“, m-a întrebat ea. I-am spus că nu și că eram interesat de ea.

„Ei au dat toate tablourile jos și le-au luat din casa mea. Casa mea! Acum nimeni nici măcar nu mai vorbește cu mine.“

Am întrebat-o de ce stătea acolo, de ce nu plecase și ea.

„Asta e casa mea. Aici e locul meu. Nu-mi pasă dacă nimeni nu mă mai bagă în seamă.“ Am întrebat-o dacă nu simțea contrariul celor spuse.

„Doar că nimeni nu vrea să facă ce îi cer eu. Mă ignoră, de parcă n-aș fi aici.“

Am întrebat-o dacă își amintea că murise.

„Să mor? Desigur că nu! Am fost bolnavă, dar m-am făcut bine. Eram bolnavă, apoi știu că m-am ridicat imediat și am început să umblu prin cameră!“ Am remarcat că nimeni n-o văzuse și că era singură. A dat din cap.

„Nimeni nu mă vede niciodată. Niciodată nu mi-au acordat prea multă atenție – nici măcar când era și William aici. Acum, că el s-a dus, ei mă ignoră total.“

„Pun pariu că nu poți ridica scaunul acela de sufragerie“, i-am spus eu. „Mâna ta va trece prin el. Vei vedea!“

„Dar e ridicol ce spui!“, a exclamat ea. „Bineînțeles că îl pot ridica. O să-ți arăt.“ A încercat de câteva ori și, de fiecare dată, mâna îi recea prin spătarul scaunului. M-a privit încurcată.

„Eu... nu știu ce se întâmplă. Credeam că e vorba de un fel de halucinație, pe care o ai când ești bătrân. Dar... și tu poți vedea acest lucru.“ I-am arătat că și mâna mea trecea prin spătarul scaunului, la fel ca și a ei. Părea uluită.

„Și tu ai aceeași problemă!” I-am spus că cel care a murit a fost corpul său, nu ea. A tăcut un timp, dar nu părea șocată. Apoi, m-a privit îngrijorată.

„Îl așteptam pe William să se întoarcă, dar el nu a venit. Iar eu îmi iubesc atât de mult casa. Chiar el a construit-o pentru mine. Nu vreau s-o părăsesc, o iubesc așa de mult.” I-am sugerat să mergem să-l căutăm pe William.

„A, nu, nu pot face asta. El a murit acum cinci ani.”

Am repetat sugestia, adăugând că totuși trebuia să încercăm. M-a privit nemișcată.

„Chiar sunt... moartă?” Am dat din cap, aprobator.

„Iar tu... ești un înger? Nu semeni cu un înger. Pari cât se poate de normal.”

Am asigurat-o că eram doar un prieten. A ezitat să continue, dându-se un pas înapoi.

„Nu te-am întâlnit în viața mea! Tu nu îmi ești prieten! Trebuie să fii unul dintre diavolii Satanei.”

„Așteaptă! Te rog, așteaptă!”

M-am întors către ea și am rămas tăcut. M-a privit gânditoare.

„Dacă chiar ai fi fost un ajutor de-al necuratului, nu te-ai fi putut alunga, nu-i așa?” I-am spus că nu știam, fiindcă nu întâlnisem niciodată vreunul.

„Este atâta singurătate... Chiar îl putem găsi pe William?” I-am spus că putem încerca. Am prins-o de mână și am început să ne ridicăm înspre tavan.

„Nu pot face asta! Nu știu cum s-o fac! Mâna ta e reală – o pot simți – dar chiar nu pot pluti prin aer!” Nu am încercat s-o conving că nu e așa. I-am spus că îmi părea rău că am plictisit-o și m-am pregătit să plec. Am tras-o încetîșor de mână, iar ea a început să se înalțe cu ușurință. Strălucea de exaltare.

„Oh, ce distractiv! Așa e când ești mort? Cerule! Să mergem să-l găsim pe William! N-o să fie surprins!”

Am zburat lin, din ce în ce mai defazat. Mi-am amintit conjunctura în care ne întâlnisem înainte, cu mulți ani în urmă. Era într-o casă închiriată din Westchester, New York, în care locuisem temporar. Timp de luni întregi după moarte, femeia încă rămăsese agățată de acel loc și cutreiera prin casă. La vremea respectivă, eu renunșasem la contract.

Am continuat să ne deplasăm încet, fiindcă mi-am imaginat că, undeva, de-a lungul drumului, William ar fi putut fi atras de momeală și ar fi preluat-o de la mine. Dar ea se ținea strâns, făcând comentarii pline de entuziasm, în timp ce treceam prin inelele interioare ale Teritoriilor Sistemului de Credințe. Eram impresionat. Lui William îi trebuia mai mult timp decât estimasem eu, pe baza radiației lui pe care o percepea ea. Ar fi trebuit ca el să fie aici. Dar acum, singurul loc în care s-ar fi putut afla era în fazele periferice. Era cert faptul că el își ascunsese bine de soția sa progresele pe care le făcuse. Eram gata s-o întreb mai multe despre William, dar nu i-am mai simțit mâna în mâna mea. M-am întors imediat, dar ea plecase – dispăruse complet. Nu era niciun fel de semn al radiației sale. Singura explicație care mi-a venit în minte a fost că William era într-adevăr foarte bun, dacă se afla atât de departe în zona inelelor. Mi-am schimbat din nou faza, pentru reveni la lumea fizică, dorind să reflectez la cele întâmplate.

După câteva săptămâni, am încercat din nou. Procesul devenise atât de lin, încât îmi era greu să definesc momentul exact în care îmi păraseam, de fapt, corpul. Era mai mult ca o estompare a unei stări de a fi și o trecere într-o altă stare, asemănător cu starea de a fi adormit, dar totodată conștient, în tot acest răstimp. Încă ezitam să folosesc metoda rapidă de schimbare, pentru „călătoriile scurte”. Era ca și cum aș fi zburat cu un Concorde, de la Newark la Kenedy!

În adâncul zonei gri, mă aștepta un alt semnal. Părea mult prea ușor; poate că îl interpretam greșit. Tocmai mă apropiam de semnal, când cineva m-a strigat. M-am întors și am văzut un fel de

licărire ciudată. Am localizat-o într-un bărbat mic de statură, cu trăsături ascuțite, cam între două vârste, cu o căutătură șasă și buze strâmbe.

„Ei, tu de-acolo, unde te duci?” M-am apropiat prevăzător.

„Unde te duci?”

„Hei!”

„Umbli pe afară, în căutarea secretelor universului, nu-i așa?”

„Cred că asta fac.”

„Succes! Eu am destule necazuri și fără să mai caut altceva.”

„De ce, care e problema?”

„Problema? M-am dus, am murit, asta e problema!”

„Și ce e rău în asta?”

„Nimic nu e rău, doar că nu eram deloc pregătit pentru asta.”

„Probabil că niciodată nu suntem pregătiți.”

„Ei bine, m-aș fi putut pregăti, dar nu mi-a spus nimeni! Nimeni nu mi-a spus că așa urma să fie! Acei nefericiți care țipă și râd isteric pe la porțile cerului, focul iadului și osânda – nu știau ce spun! Oricum, îți doresc noroc, fiindcă ar fi trebuit să-mi spună și mie cum este, în loc să mă împrăște cu lături.”

„Bun, care e problema?”

„Problema? Privește în jurul tău – asta e problema!”

„Nu văd nimic aici. Doar obișnuitul întuneric adânc.”

„Asta și vreau să spun! Nimic, absolut nimic! Hei, știi că tu ești prima persoană pe care am întâlnit-o? Nimic – chiar nimic – iar apoi, ai apărut tu!”

„Îmi pare rău că ești dezamăgit.”

„Și tu ești la fel ca mine!”

„Ca tine? Ce vrei să zici?”

„Ai murit ... abia ai murit ... și nu știi ce naiba să faci!”

„Nu e chiar așa...”

„Haide, haide! Ori ești, ori nu ești mort!”

„Sunt destul de sigur că nu sunt mort.”

„Nu ești mort?”

„Nu.”

„Atunci, ce naiba faci pe-aici?”

„E o poveste lungă.” M-a privit dezgustat.

„Sunt convins. N-ai fi aici, dacă n-ai fi murit!”

„E ceva mai complicat de atât.”

„Explică-mi! Hei, știi! Te-a trimis cineva!”

„Nu, nu m-a trimis nimeni. Eram în trecere. Spune-mi, de ce ai murit?”

„Ei m-au determinat să fac asta, așa a fost! Să zaci într-un spital săptămâni întregi... am vrut să mă duc acasă – dar nu, ei mă țineau acolo, cu toate tuburile și acele înfipite în mine. Așa că, într-o noapte le-am smuls pe toate. În schimbul de noapte – nici măcar nu a venit cineva să mă vadă în timpul celui schimb, nimeni. Înțelegi?”

„Ce s-a întâmplat mai departe?”

„Am început să tușesc, apoi m-am oprit. M-am gândit că mai bine alunec naibii jos din pat și o iau din loc. Trebuie să fi sărit puțin, fiindcă am ieșit drept prin tavan și am tot umblat, până ce m-am trezit aici. Când am zbughit-o prin tavan, am știut clar că se terminase, că eram mort. Destul de inteligent, nu-i așa?”

„Așa e. Poate că ai vrea să mergi cu mine.”

„Ai putea să mă ajuți? Tu? De ce?”

„Ar putea fi mai bine decât să rămâi aici pentru totdeauna.”

„La naiba, sunt atât de năucit! Niciun rai... niciun iad. Nimic!”

„Uite, ia-mă de mână.”

„Nu, nu vreau! Ori de câte ori cineva a încercat să mă ajute, am avut doar necazuri! Pleacă de-aici!”

„Nu te oblig. Încerc doar să te ajut.”

„Ia-ți mâinile de pe mine! Nu te apropia!”

„Bine, e-n regulă. Cum spui tu.”

„Pleacă, du-te de-aici! Tu ai găsit pe cineva care să ți-o spună direct. Nu ai fost dus cu vorba. Mie nu mi-a spus nimeni... și ar fi tre-

buit să o facă! Aș fi ascultat – dar nu! Acum trebuie să descopăr totul de unul singur și e clar că nu știu cum să fac! Nici măcar nu știu de unde să încep...” Am bătut în retragere, iar ciudata licărire s-a estompat. Când m-am reîntors, mai târziu, ea dispăruse. M-am întrebat dacă și cum primise vreun ajutor. Uneori, ce-i mult nu-i bun.

Poate că relatarea acestor întâmplări va permite o mai bună înțelegere a ideii de evitare a acestor zone – cu semne de Atenționare plasate de-a lungul drumului. Este nevoie de experiență și de o motivație puternică, pentru a acționa în astfel de condiții, iar ale mele erau, în cel mai bun caz, limitate. M-am gândit că orice ajutor vine de sus în jos – și nu invers.

Și am mai descoperit un alt aspect. Nu toate semnalele pe care le primeam veneau de la un Eu de dinainte. Soția lui William nu făcea parte din mine și nici micuțul furios, cel puțin în măsura în care mi-am putut da seama. Astfel că am tras o concluzie. Ajutorul oferit altora face parte din misiune. În timp ce te ajuți pe tine însuși, în mod automat le întinzi o mână și altora, dacă poți face acest lucru. Dar îmi lipsea un element important. Oare de ce a apărut, pe neașteptate, această succesiune de evenimente în tiparul activității mele? Oare era aceasta o altă cheie pentru Esența lipsă?

Ce se întâmpla, oare, cu Viziunea mea Diferită?

Categoric, ceva fusese omis.

Și au mai fost și alții...

Acest răspuns la semnalele nevoii de ajutor, de fiecare dată când ieșeam în afara corpului, *începuse să devină* o îndatorire fără sfârșit. Mi-aș fi putut petrece tot restul vieții mele fizice făcând acest lucru și nimic altceva – acesta fiind, în mod cert, un mod inefficient de a face ceea ce era necesar și tot nu micșoram, cât de cât perceptibil, numărul imens al acestor semnale.

Întrebarea era: de ce, dintr-o dată, după atâția ani, începusem să percep asemenea semnale? Și o altă întrebare: de ce îmi produceau ele o stare neplăcută în corpul fizic? Părea că majoritatea – dacă nu toate aceste semnale – proveneau din zonele de tranziție (după cum mă obișnuisem să le consider), din vecinătatea imediată a sfârșitului vieții fizice sau a morții, cum o numesc oamenii. Știam câte ceva despre aceste zone, dar nu îmi erau familiare. Era cazul să continui să le explorez.

Am început în noaptea următoare, pe la ora trei, pe îndelete, cu o abordare metodică și relaxată. Am început defazarea de corpul fizic, intrând în starea de decorporalizare, într-un regim de funcționare în alertă maximă a emisferei mele stângi. Acum eram la începutul zonei de tranziție – sau, mai degrabă, pe rampa mea de intrare în această zonă. Apoi, când eram gata să trec de zona din apropiere, cu rampele ei de ieșire evidente, așa cum făceam întotdeauna, am fost puternic atras de unul dintre acele semnale stranii. L-am urmat, fără tragere de inimă.

Semnalul m-a purtat printr-un oraș, apoi într-un bloc și s-a localizat în dormitorul unuia dintre apartamentele situate pe la mijlocul clădirii. Acolo era un pat uriaș și luxos, cu trei oameni dezbrăcați în el, doi bărbați și o femeie. Unul dintre bărbați desfășura o partidă foarte activă de sex cu femeia, în timp ce bărbatul celălalt aștepta, fără succes, să se bage între ei. De fiecare dată când încerca să facă acest lucru, cădea, trecând prin pat și ajungând pe podeaua. Știam că el era cel care generase semnalul și mă întrebam de ce nu continua să cadă mai departe, prin podea. La următoarea lui deplasare de sub pat, până deasupra cuplului înfierbântat, i-am captat atenția. S-a holbat surprins la mine:

„Tu cine naiba ești?” I-am spus că n-o să reușească și că ar putea să meargă cu mine.

„Ce vrei să spui, cum adică n-o să reușesc? Aștept de zece ani să prind bucățica asta și n-o să renunț la ea, chiar acum!” I-am spus, din nou, că n-avea niciun rost. Lucrurile erau diferite acum, în ceea ce-l privea.

„Cred și eu că e altfel! Acum sunt liber! Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar sunt liber! Și imediat ce mi-am dat seama, am venit aici. Acum, dacă ea ar înceta să facă amor cu Sammy, aș putea să continui eu!” L-am întrebat ce anume se schimbase.

„Aha, asta! Tocmai urcasem de la metrou, la stația 53-Madison, când, brusc, am simțit o durere în piept. Am căzut jos. N-am zăcut mult pe trotuar, poate un minut, apoi m-am ridicat. Omule, mă simteam cu totul altfel! Dar ce te privesc pe tine toate astea?”

I-am spus, cât de clar am putut, ce se întâmplase de fapt.

„Sunt mort? La naiba cu ce spui tu acolo! Mă port eu ca și când aș fi mort?” I-am amintit de căderea lui prin structura patului, de imposibilitatea de a-i atinge pe cei doi. El și-a privit mâinile, apoi s-a uitat în jos, la duplicatul corpului său.

„Dar încă sunt aici! Mă comport ca de obicei. Mă simt ca de obicei!” A început să râdă și am râs și eu. Am spus că nu ne schim-

băm prea mult, atunci când murim – cel puțin, nu imediat. El s-a uitat către cuplul din pat; cei doi se relaxaseră și stăteau culcați pe spate, aparent satisfăcuți, iar apoi, la propriul său sex pleoștit.

„Lui Buster n-o să-i placă să fie mort!”

I-am spus că există compensații și s-a luminat.

„Atunci, probabil că am făcut un atac de cord... Dar n-am avut niciodată probleme cu inima...”

Tocmai mă pregăteam să-i răspund, când am observat-o pe femeia din pat. Avea ochii deschiși și mă privea fix. De fapt, ea mă vedea! Pupilele i se dilataseră de uimire, dar nu părea să-i fie frică. M-a privit fix, iar ochii ei exprimau înțelegere. M-am întors către bărbatul de lângă mine și i-am spus că trebuia să plec. A fost șocat.

„Cum adică să pleci? Și cu mine ce se va întâmpla? Ce mă fac?” I-am propus să meargă cu mine, dacă voia. El a râs din nou.

„N-ai cum să scapi de mine. Aici nu se întâmplă nimic – ar fi trebuit să știi asta. De altfel, vreau să descopăr ce-i cu compensațiile alea.”

Am continuat să ne amuzăm. L-am luat de mână și am început să mă înalț, iar el mă urma cu ușurință. În timp ce ieșeam prin tavan, am privit în urma mea, la fata din pat. Ea încă se uita la mine, iar privirile noastre s-au întâlnit. Știam că nu va fi nevoie să vin după ea. Ea știa deja. Câteva momente mai târziu, am ieșit ușor de pe fază. Am simțit cum bărbatul se smucea din mâna mea.

„Dă-mi drumul! Lasă-mă!”

Am privit în jos. Era Gloata – uriașa masă de foști oameni în formă fizică, ce se roteau și se luptau, într-o încercare fără de sfârșit de a face sex unii cu alții. Vibrația joasă a bărbatului ne abătuse din drum. Dintr-o dată, el și-a tras mâna, aruncându-se în masa uriașă.

Ar fi trebuit să fiu atent la deviere. „*Ei bine, pe unii îi câștig, pe alții îi pierd*” – mi-am spus în sinea mea. M-am deplasat mai departe, gândindu-mă că mâine l-aș fi putut scoate de acolo, dacă era posibil. Dar, înainte de a reuși să mă reîntorc în corpul meu, am

perceput un alt semnal. M-am întors și l-am urmat. Acest semnal a fost ușor de localizat; venea dintr-o cameră de spital, dotată cu sisteme de menținere a vieții și aparate de măsură electronice. Acolo se afla o siluetă firavă, o femeie era culcată în pat, cu toate aparatele atașate de trupul ei. Era chircită aproape într-o poziție de fetus. Avea părul grizonat și slinos și fața ridată. Părea foarte bătrână. Când m-am apropiat, i-am putut auzi gemetele și răsuflarea întretăiată. Deși avea cearșaful tras peste cap, m-am apropiat și am întrebat-o care era problema.

„Nu vezi că sufăr?”

Am întrebat-o de ce.

„Sunt pe moarte, de-asta sufăr. Sunt pe moarte de ani de zile, dar nimeni nu mă crede.” I-am spus că eu o cred.

„Așa spuneți voi, doctorii, dar nu credeți.”

I-am spus că nu sunt doctor și că eu cred în ceea ce spune.

„Dacă nu ești doctor, părerea ta nu contează. Doctorul este cel care trebuie să mă creadă.”

Am întrebat-o de ce era atât de important acest lucru.

„Pentru că atunci m-ar lăsa să mor. Atunci n-aș mai avea nicio durere.” I-am sugerat că nu avea nevoie de un doctor care să o creadă. Am întrebat-o dacă voia, cu adevărat, să moară.

„Sigur că vreau! De ce aș vrea să suport atâta durere?” I-am spus că nu era nevoie să-și dorească să moară. Totul se terminase. Era deja moartă.

Și-a întors capul și m-a privit, pentru prima oară.

„Nu, nu sunt moartă! Încă mă doare!” I-am spus, cu blândețe, că durerea se va atenua în curând. Trebuia doar să-și părăsească corpul. S-a holbat la mine.

„Dar... sunt încă vie! Sunt la fel ca întotdeauna!”

I-am spus că, la început, moartea fizică nu aduce o mare schimbare. Doar că nu mai ai un corp fizic – acum doar îți amintești durerea, dar nu mai ai, de fapt, nicio durere.

„Privește în jurul tău, uită-te și vezi singură”, i-am spus. Ea s-a uitat, foarte lent, de jur împrejur. Apoi, m-a privit.

„Totul este negru... întuneric adânc.” Mai puțin eu, i-am reamintit. Ea și-a deschis și mai larg ochii, iar corpul a început, treptat, să se îndrepte.

„Ernie...Ești tu, Ernie?” I-am atins mâna și i-am propus să mergem acolo unde o așteptau prietenii săi. A ezitat.

„De ce n-ai venit mai demult? Te-am chemat, zi de zi și noapte de noapte, să vii să mă iei.”

I-am spus că mai întâi trebuia să moară. Acum, că murise, era în regulă. I-am întins din nou mâna, iar ea a apucat-o cu fermitate.

„Ernie... Ernie... !”

Încet, încet, am început să ne deplasăm în sus și în afară. Am întrebat-o dacă mai simțea durerea. M-a privit nedumerită.

„Durerea? Aha, durerea. Nu mai are nicio importanță acum, nu-i așa?”

„Nu, nu mai are.”

Am pornit-o la drum, mai mult defazați și străbătând întunericul, urmând calea către lumină. Ne deplasam încet, fiind în continuare defazați, tot mai departe, în zona Teritoriilor Sistemelor de Credință, fiindcă voiam să observ ce se întâmplă. Încercam să determin exact unde anume ne aflam – undeva, deasupra centrului – când nu am mai simțit mâna femeii în mâna mea. M-am recentrat cât de repede a fost posibil, dar era prea târziu. Ea plecase. Să adun piese, iar apoi să le pierd pe drum, nu era tocmai cum credeam eu că ar trebui să fie. În mod cert, nu era productiv. Mai bine încercam din nou. Problema era că nu știam prea bine ce caut, dar nu aveam de gând să renunț. Câteva zile mai târziu, am făcut un tur de după amiază. Stăteam culcat pe pat, relaxat și am schimbat ușor faza – și bineînțeles că am recepționat un alt semnal. Era un semnal frenetic.

M-am conectat la el și am folosit metoda mea de comutare rapidă. Într-o clipă eram deasupra unei alei, într-un orășel. Am cău-

tat sursa semnalului – și iat-o, chiar dedesubtul meu. Se ascundea după o grămadă de cutii aruncate la gunoi, pe o alee. Pe strada alăturată, două mașini de poliție, semnalizând cu lumini roșii și albastre, blocaseră curba. O formă contorsionată zăcea într-o baltă de sânge pe trotuar, în fața intrării într-un magazin. O mulțime de spectatori curioși se adunaseră în spatele unei benzi galbene din plastic. M-am dus direct la grămada de cutii. Băiatul costeliv, care stătea ghemuit în spatele cutiilor, nu avea mai mult de șaptesprezece ani – și nu avea nicio șansă să mai crească. Oricum, nu de această dată. I-am cerut să se ridice. El s-a ridicat încet, nesigur, cu băgare de seamă, gata să o ia la fugă, dacă se ivea vreo șansă.

„De unde ai știut că sunt aici, omule?”

I-am spus că doream să-l ajut.

„N-am nevoie de niciun ajutor, nu de la un blestemat de copoi.” L-am întrebat de ce se ascundea, dacă nu avea nevoie de niciun ajutor.

„Cum adică de ce?” Acel nemernic de șef de magazin avea o armă și a-nceput să tragă! I-am spus că nu trebuie să-și mai facă griji în această privință. M-a privit precaut.

„Vrei să mă salți, nu-i așa?” I-am spus că nu era chiar așa și că nu mai era cazul să jefuiască pe nimeni. I-am mai spus și că nimeni nu-l va mai putea împușca vreodată – și că nu mai trebuia să se teamă că va merge la închisoare. El s-a holbat la mine.

„Ești nebun, omule?” I-am spus că glonțul îi atinsese inima, apoi a mai trăit atât cât să iasă, clătănându-se, din magazin și să cadă fără viață pe trotuar. Fața lui exprima un amestec de emoții.

„Ce rahat mai e și ăsta? Dacă-s mort, de ce naiba stau aici, trâncănind cu tine?”

Am arătat spre strada din spatele meu și i-am propus să arunce o privire. Cu un ochi la mine, s-a îndreptat speriat către colțul aleii, cercetând încordat strada. A uitat cu totul de mine, copleșit de ceea ce vedea. În cele din urmă, s-a întors și s-a prăbușit brusc în

șezut, îngropându-și fața între genunchi. Îi puteam auzi hohotele de plâns. M-am îndreptat către el, privind în jos, și l-am atins ușor pe un umăr. I-am spus că e timpul să mergem. S-a holbat la mine.

„Mai vin copoi după tine, dacă ești mort?” Am zâmbit și am dat din cap în semn de negație.

„Dar sunt locuri mai bune unde putem merge, în loc să stăm agățați în preajma unei alei dosnice”, i-am spus. Și-a privit mâinile.

„Îmi amintesc cum întindeam mâinile, pentru a-mi opri cădere, când am atins betonul. Și cum mi-am lepădat arma, când casierul a tras în mine din spatele teighelei; așa că nu am avut cum să mă apăr. Am simțit ca și cum cineva m-ar fi izbit cu un fier înroșit în piept. Apoi am ieșit pe ușă și îmi amintesc cum m-am lovit de trotuar. Am simțit o pocnitură în cap – m-am ridicat și am alergat pe alee. Dar... dar, cine naiba ești tu?” I-am spus că m-a trimis Unchiul Ben. L-a pufnit râsul.

„Ben? Ben bețivanul? Du-te de-aici, el nici măcar nu știe că exist! A murit când eram copil! Știu! E o nouă șmecherie de-a voastră, de-a copoilor, ca să mă înhățați! Ia mai lasă-mă – termină cu toate bazaconiile astea că sunt mort.” I-am sugerat că, dacă voia dovezi, ne puteam uita mai atent la corpul lui de pe trotuar. Mai întâi s-a opus, așa că i-am spus să stea ascuns după mine, ca să nu-l vadă nimeni. M-am întors, am ieșit pe stradă și am pășit prin mulțime. Știam că mă urma îndeaproape. Am ajuns acolo, exact când sosea ambulanța. Ne-am oprit chiar deasupra corpului – era sânge peste tot – și am văzut cum ei întorceau corpul, verificau semnele vitale și îl puneau pe o targă. I-au acoperit fața, dar nu înainte ca tânărul de lângă mine să observe toate detaliile. Știam că, acoperit sau neacoperit, el putea vedea acel chip.

În timp ce targa intra în ambulanță, iar ușa s-a închis, copilul a început din nou să plângă cu suspine. I-am luat mâna cu blândețe și am pornit-o de-a lungul străzii. Acum nu a mai rezistat; jelea necontrolat, în timp ce păraseam strada și ieșeam tot mai

mult de pe fază. De această dată, pe măsură ce ne apropiam de inelele centrale și superioare, l-am ținut, constant, sub observație. Orică ar fi urmat să se întâmple, eram sigur că aș fi fost pregătit să reacționez. Dar nu eram. Într-un anumit punct, tânărul a dispărut. Acum era aici, iar într-o clipă nu mai era. Nu mai rămăsese nicio urmă de radiație. Oriunde aș fi căutat – nimic. Orică aș fi făcut, lucrurile nu se petreceau conform așteptărilor mele. Acționeam cumva, dar insuficient. Am revenit încet pe fază cu corpul fizic, căutând în continuare răspunsuri.

Era o singură cheie. În acea noapte apăruseră mai puține semnale. Perioadele mele de somn fuseseră mai puțin agitate. Oare era vorba de cauză și efect? Poate că o luasem pe calea cea bună – dar, chiar dacă era așa, emisfera mea stângă striga după mai multe informații. Era clar că nu eram pregătit pentru această misiune. Continuam să-i pierd pe drum!

Apoi, câteva săptămâni mai târziu, s-a ivit o altă schimbare. Stăteam culcat și relaxat când, dintr-o dată, am primit un semnal puternic de ajutor. Chiar înainte de a ieși din corp, am înțeles că era chiar pe frecvența mea. Corpul meu fizic reacționase printr-o puternică senzație de căldură. M-am rostogolit rapid în afară și am urmat semnalul. Undeva, deasupra Teritoriilor Sistemului de Credințe, semnalul m-a condus în jos, pe o rampă de ieșire pe care nu am putut decât să o percep. Nu mi-a trebuit prea mult timp să descopăr sursa. Radiația sistemului de credințe mi-a oferit imaginea unui țărm stâncos și abrupt, dincolo de care se întindea o junglă deasă și umedă. M-am întrebat de ce totul îmi apărea într-o formă atât de clară și reală. Era ceva neobișnuit; de obicei, în cel mai bun caz, activitatea din sistemul de credințe era abia perceptibilă și cețoasă.

O femeie matură, mică de statură, stătea pe marginea stâncii. În spatele ei erau cam cincizeci sau șaiszeci de bărbați și femei de toate vârstele. Erau umanoizi, acoperiți parțial cu blănuri de animale, cu structuri faciale dure, de tip neandertalian.

Rățiunea mea a dorit să știe imediat de ce ajunsese tocmai în acel sistem de credințe. Singurul răspuns plauzibil era evident: într-o anumită vreme, făcuse parte din mine. Scena m-a purtat înapoi în timp, în ceea ce numeam „vraja Pacificului tropical”, pe care o suprimasem, pe jumătate, întreaga mea viață. Chemarea oceanului se reflecta în bărcile mele cu pânze și în scufundările în care găseam atâta bucurie. Apoi, mai erau week-end-urile în Hawaii, care se transformau în trei săptămâni de ședere în acel paradis; în călătoriile mele la Ecuator, programate pentru trei săptămâni și transformate în trei luni de vis – și în faptul că aproape că îmi construise o carieră în zona tropicală. Întotdeauna am simțit o imensă nostalgie legată de mediul tropical.

Când m-am așezat pe o ieșitură a stâncii, cei ce stăteau în spatele femeii s-au retras și și-au acoperit ochii. M-am întors către femeie, care se holba la mine, cercetându-mă cu calm. Am gândit că era posibil să putem comunica. A zâmbit, răspunzând gândului meu.

„Ai venit.”

„Da, am venit. Dar de ce m-ai chemat?”

„Am chemat o imagine.”

„De ce ai făcut asta?”

„Tu ești Megus?” M-a privit atent. „Nu, nu ești Megus.”

„L-ai chemat pe Megus. De ce?”

„Fiindcă Megus nu știe că lucrurile nu merg bine pe-aici.”

„Unde ești tu? Unde suntem aici?”

„Eu sunt aici, în Tărâmul Ceres al lui Megus.”

„Știi cum ai ajuns aici?”

„O, da. Am ieșit prin gura mea, odată cu bulele de aer, atunci când corpul meu s-a scufundat pe fundul apei mari.”

„Cum ai ajuns în apa cea mare?”

„Așa e regula, când o femeie nu face copii.”

„Și apoi, ai venit aici.”

„Da, dar ceva nu e în regulă.”

„Nu e în regulă? Cu tine sau cu ceilalți?” A dat din cap.

„Cu mine. Când sărim de pe stânca asta, în jos, în prăpastie, trebuie să ne izbim de pietrele de dedesubt și să murim; și facem acest lucru într-una. Asta e regula lui Megus.”

„Cine e Megus?”

„Megus e Zeul Soarelui. El a venit la noi cu mulți sori înainte și ne-a vorbit despre Tărâmul Cerului. Asta ne-a promis... dar, ceva nu e în regulă.”

„Spune-mi, ce anume nu e în regulă.”

„Atunci când sar de pe stâncă, nici nu cad și nici nu mor. Ceilalți cad și mor, dar eu nu. Eu doar plutesc.” M-am înălțat încet, până ce am ajuns exact deasupra capului ei.

„Cam așa?”

„Da! Da! Tu ești Megus, chiar ești! Ajută-mă să-ți pot respecta regula! Ajută-mă să pot cădea, pentru ca apoi să mor și să trăiesc din nou!” Am atins-o cu mâna.

„Eu nu sunt Megus, dar te pot ajuta. E bine să plutești. Asta este o nouă regulă. Vino! Încearcă!”

Ea m-a prins de mână, cu amândouă mâinile și ne-am înălțat ușor. Structura sistemului de credințe a început să se estompeze rapid, pe măsură ce ne apropiam de zona de Tranziție și a dispărut complet, când am ajuns pe rampa de intrare. Ne-am deplasat mai mult în afara fazei, când a fost indicată schimbarea, observând-o și reobservând-o pe prietena mea neandertaliană. Ea era calmă, relaxată, dar în expectativă. Mă întrebam de ce eram atât de dependent de tiparul meu de a sări în ajutor – când previzibilul imprezibil s-a produs din nou. Ea s-a dizolvat, s-a topit în neant, în timp ce o observam. De această dată, am acceptat fenomenul fără a-mi mai pune întrebări, dar eram curios să știu de ce tocmai semnalul ei ajunsese la mine, dintre atâtea altele.

Rămas singur, m-am deplasat încet, trecând de alte rampe de ieșire care îmi erau vag cunoscute. Știam că, până într-un punct al

timpului, vizitasem fiecare dintre aceste rampe, care făceau parte din fiecare sistem de credințe către care duceau. Dar nu părea să existe niciun motiv să mai trec pe acolo, câtă vreme trăisem experiența lor și, probabil, le depășisem.

Deși simțeam că aveam nevoie de ajutor, nu m-am consultat cu niciunul dintre prietenii mei filozofi sau psihiatri, din lumea fizică. În schimb, câteva săptămâni mai târziu, am făcut ceea ce mi-ar fi recomandat ei. După trei cicluri de somn – cam patru ore și jumătate – m-am trezit odihnit, relaxat și plin de vioiciune, pe la ora trei dimineața. Părea extrem de simplu să aplic tehnica de comutare rapidă, să-mi rotesc corpul fizic în afara fazei și să mă îndrept hotărât către unul dintre prietenii mei dinaintea întâlnirii cu INSPEC. O vibrație lină... și așa fi fost acolo.

Dar nu era chiar atât de ușor. De undeva, din adâncul Teritoriilor Sistemului de Credințe, am primit un semnal puternic și imperativ. M-am opus, însă, spre marea mea surpriză, o parte din mine mi-a subminat rezistența. După ce m-am stabilizat, m-am trezit stand culcat într-un pat, în colțul unei încăperi de mici dimensiuni. M-am ridicat în șezut, iar apoi în picioare. Eram într-un corp fizic – cel puțin așa părea – sau într-o copie reușită a unui astfel de corp. Mă simțeam destul de normal. Într-o parte a încăperii era o ușă închisă. Din spatele ușii se auzeau niște sunete puternice. Am deschis-o și am pășit dincolo de ea. În apropiere era întuneric; puțin mai departe era o zonă intens luminată, iar sunetele veneau de undeva de dincolo de această zonă. Erau multe voci omeneste, care nu cântau, ci doar fredonau în armonie. O mână mi-a atins brațul și m-am întors. Lângă mine stătea o femeie frumoasă, angelică, ce îmi părea foarte cunoscută. Chipul și ochii ei radiau de bucurie.

„Te așteptam. Știam că vei veni, dacă ne vom întâlni cu toții, ca unul. Vino.” M-a condus, din zona întunecată, la lumină. Apoi, s-a retras. Treptat, sunetele au încetat. La marginea benzii de lumină erau multe figuri care mă priveau – câteva sute, după estimarea

mea. Stăteau în așteptare. Radiația pe care eu o cunosc drept iubire era copleșitoare. Stăteam nemișcat, totalmente nesigur pe situație, neștiind ce așteptau de la mine. Apoi, pe când stăteam acolo, o altă parte din mine a preluat controlul și m-am relaxat. Acea parte din mine a început să vorbească:

„N-aveam nicio idee că suntem atât de mulți. Este unul dintre puținele locuri în care ne-am adunat ca Unul. După cum am descoperit cu toții, a fost nevoie de un sistem de credințe care să ne aducă aici – și, de aceea, ne aflăm undeva, la marginea exterioară a Teritoriilor Sistemului de Credințe.

Așadar, avem în comun câteva Cunoașteri. Că suntem aici – și putem fi aici. Că nu avem nevoie de un corp fizic, pentru a exista și a fi. Această Cunoaștere ne-a eliberat, prin ea însăși, din constrângerile și restricțiile pe care le-am întâlnit cu toții, în timpul șederii noastre pe Pământ. Chiar dacă fiecare dintre noi și-a mai păstrat anumite credințe, ne putem detașa de ele când dorim. Acum ne trezim din vis.

Cel mai important lucru Cunoscut este cel care ne-a adunat împreună. Și anume, că nu numai că suntem mai mult decât corpurile noastre fizice, dar ne putem elibera de absolut oricare dintre credințele generate de viața de pe Pământ. Această libertate este partea minunată a lucrurilor, pentru că acum nu avem limite. Această Cunoaștere eliberată de frică ne oferă o gamă foarte mare de posibilități de alegere.

Rolul meu este o altă Cunoaștere. Nu e vorba că sunt un conducător. Autoritatea, în vechiul sens al cuvântului, nu este necesară. Probabil că partea mea de misiune a fost – și încă mai este – de a fi cel care recrutează. Dar mie mi se potrivește mult mai mult rolul de căutător, de culegător de informații, deschizător de drumuri. Acesta a fost tiparul meu... timp de multe mii de ani și vieți pe Pământ. Acum, se pare că suntem, în sfârșit, în momentul când culegem roadele. Când ne vom întâlni din nou,

vom începe să descoperim diferite opțiuni. Iubirea pe care o împărtășim este cea mai marea Cunoaștere dintre toate.“

EuDeAcolo – identitatea pe care o are fiecare dintre noi, care conține toate viețile anterioare și actuale – s-a înălțat și a străpuns tavanul, trecând lin pe deasupra nenumăratelor figuri care priveau în sus. De undeva, din mulțimea de brațe ridicate, o mână s-a întins și a înșfăcat-o pe a mea. Un bărbat s-a înălțat și m-a urmat. Unul lângă altul, ne-am înălțat din ce în ce mai sus, într-o spirală domoală. Am privit primprejur, crezând că voi zări vreun zâmbet cunoscut. Să fie Agnew? Lew? Rodius? Cheng? Dar nu, nu era niciunul dintre ei. Era prietenul meu din vremea primelor mele expediții în-afara-corpului – prietenul pe care îl cunoscusem sub numele de BB! Ar fi trebuit să știu; ar fi trebuit să mi-l amintesc. BB, cel care mă urmărise de Acasă, din călătoria în trecutul etern... Nu putea fi altcineva.

Am realizat fazarea, iar figurile înflăcărâte au dispărut.

Odată cu ele, a dispărut și senzația mâinii lui BB în mâna mea. M-am uitat și mi-am dat seama că plecase. Revenirea în corpul fizic s-a produs fără incidente.

Întoarcerea către interior

Dacă se ajunge la un impas, e posibil ca, undeva pe drum, să fi intervenit o distorsiune sau o concepție inexactă. Un indicator a fost ratat sau înțeles greșit, s-a mers pe un drum greșit – există multe posibilități. Poate că un detaliu minor a rămas neobservat.

Așa s-a întâmplat. Încă primeam semnalele de ajutor – lecțiile învățate prin procesul de ființare – dar niciuna nu avea o explicație satisfăcătoare. Recuperarea celor care tocmai muriseră și sensibilitatea mea la semnalele lor – și, în special, la cele transmise de mine însumi, din trecut – au continuat să-mi atragă atenția. Avea să fie aceasta „noua mea direcție”? Simțeam că am pierdut controlul. O parte din mine, pe care nu o cunoșteam, preluase controlul, iar eu cu siguranță nu înțelegeam acest lucru.

Am decis că adâncurile infinitului trebuiau să mai aștepte. Imperativul major era să mă cunosc pe mine însumi, fără echivoc. Cu cât încercam mai mult să mă cunosc, cu atât mai mult realizam că mă aflu într-o expresie nonfizică și cu atât ajungeam mai aproape de calea pe care părea că trebuia s-o urmez.

Experiența este, cu siguranță, cel mai bun învățător. Acum, experiența mea a devenit din nou constructivă, iar abilitățile emisferei cerebrale stângi au rămas pe fundal. Calea de acces către eul meu nonfizic – ceea ce gândeam acum ca fiind EulDeAcolo, a ieșit aproape imediat la suprafață. Totul începuse acum mai bine de douăzeci de ani. Fiind frustrat din pricina aparentului meu eșec în a explora mai mult decât continuumul timp-spațiu, mă întorsesem

către mine însumi și cerusem ajutor. Din acel moment a ieșit la iveală un spectru de ființare și acțiune complet nou. Eram liber.

În toți anii care au urmat, am mers bucuros pe calea mea. Nu îmi dădusem seama că, în pofida egoului meu aparent, încă din acel moment EulDeAcolo fusese responsabil cu conducerea și navigarea. Nici măcar o dată nu m-am obosit să privesc dincolo de aparențe, așa cum curiozitatea obișnuită ar fi trebuit să mă determine să fac. Acum, căutând Esența lipsă, în loc să urmez pașii obișnuiți de după o experiență în-afara-corpului, am oprit toate semnalele urgente și am început să caut o dovadă în jurul meu, înlăuntrul meu – și nu în exterior. Pe parcursul unui an, au fost implicate multe asemenea experiențe, pentru a obține informațiile, într-o formă cu care să pot lucra.

Asta e tot ce am găsit.

Mișcarea de la faza fizică, la cea a EuluiDeAcolo era lentă și prudentă. Mi-am creat impresia unui gigant atotputernic, atotcunoscător, care privea uimit cum unul dintre degetele sale devenea o explorare independentă, conștientă, a restului corpului său. Nu am simțit nicio teamă în fața Cunoscutului: eu eram EulDeAcolo, EulDeAcolo era Eu. Cum poate să-i fie cuiva teamă de el însuși?

Stratul de memorie

Întorcându-mă către sinele meu și pătrunzând în EulDeAcolo, am dat imediat de un lucru la care mă așteptam: un strat – un fișier, o bibliotecă sau un cadru general – care conținea fiecare moment al vieții mele de până în acea clipă, completat permanent cu informații care se potriveau perfect cu gândurile și acțiunile mele, pe măsură ce efectuam investigația. Alte semnale mai veneau încă de la corpul meu fizic. Acest lucru era mult mai mult decât memoria, așa cum ne gândim noi la ea, în mod conștient. Acesta era punctul de recepție al

actualului EuDeAici – eul care funcționează în lumea fizică – acum doar un corp fizic operațional, lipsit de conștiință.

Am testat de câteva ori sistemul de stocare și am fost fascinat. La selectarea unui anumit moment din trecut, am re trăit evenimentul cu fiecare detaliu, până la cea mai mică senzație, la cel mai mic gând și la cea mai mică emoție. Am înțeles curând că o asemenea supra-memorie nu era în întregime plăcută.

Odată cu această re trăire intensă, poți deveni conștient – în mod mult prea dureros sau trist – de multe decizii iraționale pe care le-ai luat, de greșeli stupide, de oportunități ratate. Incidentele de fericite nu mai sunt fericite, pentru că știi rezultatul. Momentele de bucurie par adesea infantile – iar cele infantile par triste și amuzante. De exemplu, aveam o amintire foarte veche, de când mă ascusesem sub un tufiș mare din fața casei bunicii mele. După aceea, nu am putut înțelege niciodată de ce mă ascusesem acolo. Nu-mi era frică, dar ceva mă re ținea acolo. Acum știam. Făcusem pe mine și nu voiam să afle mama. Un moment important pentru un copil de patru ani!

A fost ușor să gădesc elemente mai relevante și mai revelatoare, printre ele aflându-se incidente care, în felul lor, fuseseră semnale timpurii, trecute cu vederea cu ușurință. Un asemenea incident s-a petrecut în 1934, când am fost exmatriculat de la Universitatea din Ohio, în anul al II-lea, cu o medie mai mică de 2,5. Acest lucru s-a datorat în mare parte unei arsuri faciale severe, din cauza căreia a trebuit să petrec un timp în spital. După ce mi-am revenit, simțind că nu-mi gădesc locul, am pornit-o la drum, căutându-mi de lucru. Am început să fac autostopul – însă, după aproximativ o săptămână, am descoperit că oamenii nu vor să ia în mașină un puști murdar, așa că am devenit un vagabond care se plimba cu marfarul de colo-colo.

În St. Louis, la mijlocul lui decembrie, bucătarul unui restaurant ieftin m-a văzut holbându-mă prin fereastra aburită, la mânca-

rea de pe grătar. Mi-a făcut semn să intru și mi-a dat de mâncare, fără a-mi cere nimic în schimb. Dat fiind faptul că nu mâncasem de două zile, părea un miracol. Apoi, mai târziu, în aceeași seară, într-un hotel ieftin, asemănător cu cel al Armatei Salvării, un bătrân a murit în liniște pe patul de lângă patul meu.

Nu fusesem niciodată atât de aproape de cineva care murise. Nu am simțit teamă, ci curiozitate.

După aproape un an, m-am întors în Statul Ohio, la Columbus, am insistat și mi s-a acceptat reînscrierea condiționată. În timpul anului I, Strollers, societatea teatrală a campusului, a oferit un premiu pentru cea mai originală piesă cu un singur act. Cea scrisă de mine a primit premiul al doilea. Primele trei au fost regizate și prezentate unui public din campus. Poate că cel mai important moment din cariera mea de student a fost cel în care mă aflam în culise, în vreme ce aproximativ cinci sute de oameni stăteau într-o atmosferă în care nu se auzea nici musca, în timpul punctului culminant al dramei mele cu un singur act. Cei care au făcut recenzia piesei au spus că ar fi trebuit să iau premiul întâi.

Piesa se baza exact pe ceea ce se întâmplase în hotelul acela ieftin, cu excepția adăugării punctului culminant. Care era acesta? Murind, bătrânul i-a dăruit băiatului un Scop Special, un Țel, un Plan dincolo de gândirea umană obișnuită. Băiatul s-a transformat în altceva – sau în altcineva. Această creație aparținea unui băiat de optsprezece ani, care nu urmase niciodată vreun curs de filozofie, care nu era religios – așa cum niciunul dintre prietenii săi nu era, în acel moment. Așadar, de unde i-a venit ideea – și de ce? Această întâmplare fusese, în mod evident, considerată neimportantă. Ea avusese loc cu cel puțin douăzeci de ani înainte să existe orice fel de întâmplare de tipul EIC, în viața mea.

În aceeași categorie neimportantă se încadra și o altă amintire demult ascunsă, pe care înainte o considerasem, poate, un fel de halucinație. Totul s-a întâmplat într-o casă veche, pe care o avu-

sesem în Ținutul Dutchess, New York, la sfârșitul anilor '40. Fântâna secase. Nu era tipul modern de fântână, ci una din acelea săpate manual, cu o sută de ani în urmă, sau mai mult. Avea aproximativ 2 metri lățime, 21 metri adâncime și era căptușită cu pietre rotunjite, lipite între ele cu mortar. Dacă ascultai, puteai auzi apa curgând dedesubt, însă pompa nu o putea aduce în sus, prin țevă. De obicei, într-o fântână nu poți auzi apa curgând. Acest lucru mi-a trezit curiozitatea, așa că am luat o frânghie din hambar, am legat-o de un copac apropiat și am coborât în puț, ca un alpinist care coboară de pe o stâncă. Când am atins fundul, am descoperit imediat problema. Masa de apă coborâse și capătul țevii se afla deasupra nivelului apei. Partea interesantă era că acolo, la fund, nu era apă stătătoare, ci un pârau subteran. Dacă s-ar fi pus câteva pietre în locurile potrivite, nivelul apei ar fi crescut din nou.

În acel moment, m-am uitat în sus și am intrat în panică. Mult deasupra mea, era un cerc mic de lumină. Între mine și acel punct de siguranță se aflau 21 de metri de pietre instabile, oricare dintre ele putând să cadă și să producă prăbușirea întregului perete. Posibilitatea ca acest lucru să se întâmple era demonstrată de fundul pietros pe care stăteam. Erau acolo câteva pietre mari, de mărimea unei mingi de baschet, care căzuseră din perete, cândva, în trecut.

M-am simțit copleșit de o senzație intensă de claustrofobie, oarecum justificată. Dacă nu reușeam să ies repede, puteam să fiu îngropat într-un mormânt de douăzeci de metri – și nimeni nu ar fi știut. Cu oarecare efort, am încercat să-mi controlez panica. Știam că trebuia să fiu extrem de precaut, atunci când urcam, pentru a evita dislocarea oricărei pietre de pe peretele fântânii. M-am așezat pe o piatră mare, căzută, ca să mă gândesc la asta. Făcându-mi palmele căuș, am luat câteva înghițituri din apa curgătoare. Era rece și proaspătă. Cum stăteam pe fundul fântânii, ascultând susurul liniștit al apei și, pe măsură ce ochii se obișnuiau cu lumina scăzută, am început să mă relaxez.

Era ceva foarte calm, liniștit și confortabil în situația în care mă aflam. Chiar m-am uitat la cercul de lumină de deasupra mea și sentimentul de pace nu a fost tulburat. Nu mai simțeam panică. Am închis ochii și m-am sprijinit cu spatele de peretele stâncos al fântânii. Nu mai era nevoie să mă grăbesc. M-am relaxat și mai mult și, preț de o clipă, am crezut că am adormit, însă puteam să aud apa și să simt pietrele în spate. Conștiința mea fizică încă era completă.

Apoi, lucrurile s-au schimbat. Încet, senzația unei inteligențe calde a părut să mă înconjoare, curgând foarte încet în trupul meu. Părea să se amestece cu fiecare parte din mine, cu trupul și sufletul meu. Am devenit o parte din acea inteligență – sau inteligența a devenit o parte din mine. Nu părea să existe vreo diferență. Apoi am primit un mesaj. Puteam cu greu să-l transpun în cuvinte.

Fiul meu de fii ai fiilor, ai găsit bucuria în vânturile și în cerul meu. Am împărtășit entuziasmul și pacea atât pe apele mele, cât și în adâncul lor. Te-ai desfățat în frumusețea și înțelepciunea celorlalți copii ai mei, răspândiți pe suprafața mea. Și totuși, abia acum ai zăbovit o clipă în sânul meu, pentru a te liniști și a asculta. În liniștea aceasta, păstrează ăst cântec pentru totdeauna. Te-ai născut din mine – și totuși, e destinul tău să devii mai mult decât voi putea eu să fiu vreodată. În această creștere, mă desfăț odată cu tine. Forța mea e și a ta; astfel, tu iei cu tine slava mea, pentru a o exprima în feluri pe care eu nu le voi putea înțelege. Neînțelegând, eu totuși te susțin și împărtășesc cu bucurie ceea ce ai devenit. Mergi cu acest adevăr în sinea ta, fiul meu de fii ai fiilor.

Asta a fost tot. Senzația de căldură a continuat o vreme, apoi s-a stins încet. M-am ridicat, am luat frânghia care atârna și m-am urcat fără efort la suprafața fântânii, ieșind la lumina soarelui. Am fost uluit să descopăr că stătușem în fântână mai mult de două ore.

Acum îmi amintesc acea Esență specială. Mamă Pământ, te iubesc! Cum de-am putut să uit?

Investigațiile ulterioare în privința stratului de memorie au relevat un vis aproape identic, ce se repetase în fiecare lună, timp de cel puțin câțiva ani. În acel moment, eu eram un pilot pe avion și planor; în acel vis, mă vedeam întorcând avionul spre capătul pistei, accelerând cu putere și începând decolarea. Imediat ce mă aflam în aer, pista se transforma într-o stradă cu clădiri de ambele părți. Deasupra mea, o rețea de cabluri și fire trecea de la un capăt la altul, în stilul celor care încă mai există în zonele comerciale mai vechi. Indiferent cât aș fi încercat, nu reușeam să găsesc un spațiu liber în rețea, prin care să poată trece avionul. După o perioadă de neliniște și frustrare, mă trezeam. Nu am mai avut acest vis, de când au început experiențele în-afara-corpului.

Unii psihologi cu care am discutat despre acest vis au sugerat că peisajul stradal era un simbol al legăturii mele strânse cu lumea afacerilor. Alții au speculat că această rețea de cabluri restrictive reprezenta sistemul meu de credințe culturale. Toți au fost de acord că exista o metaforă logică, bine asamblată pentru a exprima ceea ce eram eu în acel moment.

Căutând din nou, am găsit un indiciu despre ceea ce ar fi putut fi mecanismul de declanșare a ceea ce s-a întâmplat ulterior. Compania mea, căutând noi oportunități de diversificare, investiga posibilitatea ca sunetul să poată fi folosit pentru învățarea în timpul somnului. Ca profesioniști ai sunetului, dat fiind faptul că producesem câteva sute de programe de radio, am încercat câteva tipare audio diferite, cu diferiți subiecți, pentru a studia efectul acestor tipare asupra somnului.

Începând cu 1956, eu fusesem subiectul principal în această testare și am trecut prin cel puțin o sută de sesiuni, în cadrul cărora stăteam întins într-o cameră întunecată și ascultam prin căști. Însă cei doi copii ai mei, precum și mulți alții, trecuseră prin tot

atâtea sesiuni, dar fără efecte comparabile. Să fi fost acesta mecanismul de declanșare a experiențelor mele în-afara-corpului?

Astfel, am trecut prin stratul de memorie, știind că amintirea completă va fi valabilă dacă și când va fi necesar. Totodată, retrăirea trecutului, fără ochelarii roz ai nostalgiei, nu reprezintă pentru mine modul perfect de a-mi petrece o după-amiază veselă!

Stratul de frică

Trecând mai departe, la următoarea secțiune a EuluiDeAcolo, am descoperit o zonă la care, cu siguranță, nu mă așteptasem. Am aflat că eram departe de a fi lipsit de frici. Poate că nu eram cu adevărat conștient, însă ele existau – ca niște explozii urâte de energie crudă, jenante pentru mine și pentru nimeni altcineva, prin intensitatea lor. Erau atât frici vechi, cât și un flux constant de frici noi. Ele variau de la elemente mici – precum neliniștea iscată de efectul unei zile ploioase asupra proiectului nostru de construcții – la griji mari, provocate de schimbările din lume. Exista până și frica de moartea fizică; nu de procesul în sine și de ceea ce exista după ea, ci de ceea ce ar putea rămâne neterminat aici, în continuu-mul timp-spațiu. Mi-am dat seama că trebuia să acționez pentru a mă elibera de acest dezastru.

EulDeAcolo dezvolta deja un sistem îmbunătățit; testele pe care le făcusem în ultimii cinci ani – și în cadrul cărora trăisem, în mod non-fizic, un eveniment intens, care generase în permanență o frică cunoscută, până când frica se disipase – erau încă valabile și operaționale. În plus, bătălia era aproape câștigată. Fricile care se dizolvau depășeau numărul celor noi, care erau generate de activitatea mea curentă.

Odată cu această conștientizare, am avut o mare revelație: EulDeAcolo instituise acest proces și păstrase fluxul operației de dizolvare a fricii, după cum era nevoie.

Nicio sursă exterioară nu îmi acorda asistență, așa cum crezusem eu, în mod eronat. Mă ajutam singur!

Astfel, degetul a devenit o mână. Preferam senzația mâinii.

Maniera în care se desfășurau lucrurile mi-a trezit curiozitatea. Recunoscând că EulDeAcolo îmi oferea mie (EuluiDeAici) mai mult decât o conexiune obișnuită, am început să caut în sinele meu actual, alte dovezi ale implicării continue a EuluiDeAcolo. A fost foarte ușor să merg mai în profunzime, dar, inițial, efectul a fost aproape dezastruos. Am învățat ce sunt Eu! Și a fost nevoie de multă adaptare, pentru a mă obișnui cu realitatea a „ceea ce sunt“.

Stratul emoțional

Acesta a fost următorul nor de energie lăuntrică pe care l-am întâlnit. Cunoșteam toate aceste emoții – nu pe acelea care fuseseră reprimite, ci pe cele trecute și prezente, pe care le trăisem și le prețuisem – atât fericite, cât și triste – precum și furiile iraționale pe care le găseam acum atât de amuzante. La fel ca în cazul fricilor, exista un tipar constant, care imita ceea ce simțeam în fiecare moment. Partea interesantă e că acest strat părea organizat atât de ordonat.

Bariera frântă

Acest lucru semăna foarte mult cu o gaură colțuroasă într-un perete gri. Încercând să trec prin acest spațiu îmbietor, am întâmpinat o ușoară rezistență, dar apoi am reușit. Trecând prin spațiu, textura energiei restrictive originale a peretelui mi-a devenit absolut clară. Am înțeles, de asemenea, ce se întâmplase în propriul meu tipar, ce anume crease acea gaură. Răspunsul era o eroziune simplă, cauzată de experiența repetată. Partea amuzantă era că, în nerăbdarea mea, nu mă oprișem niciodată ca să observ însăși existența barierei.

Din ce era făcută bariera? Dependența de Sistemul Vieții de pe Pământ și multitudinea de sisteme de credințe o generaseră. În

mod evident, căzusem odată printr-o spărtură, accidental sau din alte motive, iar ea a continuat să se deschidă prin uzură – probabil adunând informații și experiență – până când acea parte a barierei s-a spulberat.

Lista

Așadar... Ce sunt eu? Dincolo de barieră erau sute și sute de raze unduitoare de lumină multicoloră. Fără a fi sigur, am întins mâna și am atins-o pe cea mai apropiată. O voce masculină puternică a răsunat în mintea mea.

Ia te uită! Curiozitatea te răsplătește din nou, Robert!

M-am dat repede înapoi, însă vocea a rămas cu mine. Imediat, o altă rază strălucitoare – de această dată, mov – s-a apropiat de mine. Vocea era feminină!

Bineînțeles! Nu sunteți toți bărbați, Bobby!

Acesta a fost doar începutul.

Procesul s-a repetat, iar și iar. De fiecare dată, devenea mai ușor. Acum am realizat că fiecare rază de „lumină“ făcea parte din mine, era una dintre personalitățile EuluiDeAcolo, însoțite de câte o experiență diferită de viață. În EulDeAcolo exista un tipar corepunzător, de viață, extrem de detaliat, pentru fiecare personalitate. Recunosc că aceasta este o descriere neadecvată, pentru că fiecare este o ființă rațională, simțitoare, cu o conștiință, o minte și o memorie individuală.

Comunicarea era ușoară, pentru că peroram cu mine însumi! Totuși, erau multe lucruri pe care nu le puteam vedea, decât în mod superficial. Elementele emoționale erau prea puternice pentru a putea pătrunde mai în profunzime.

Atunci când am trecut la faza EuluiDeAcolo, pentru a-l găsi pe fiecare era nevoie doar să mă gândesc la acel tipar din activitatea mea curentă. Unele dintre ele îmi erau cunoscute, fiindcă le cunoș-

team ca fiind forțe conducătoare în experiența mea de viață din prezent. Iată-le pe cele mai remarcabile:

Arhitectul/Constructorul

Asta se întâmpla în epoca construirii de catedrale și castele, în secolul al XII-lea, în Anglia și pe continentul european. Am fost dat afară, când am obiectat față de cât de mulți dintre prietenii mei constructori își pierdeau viața, atunci când pietre masive cădeau de pe schelele șubrede și îi striveau pe cei aflați dedesubt. Am refuzat să mă supun toanelor iraționale ale celor care dețineau puterea. Am emigrat în Franța, unde am re trăit aceeași secvență, dar cu un final diferit. O persoană mândră, cu autoritate în stat, ceruse să fiu decapitat.

Această parte din mine s-a reflectat devreme în viața mea, înainte să împlinesc zece ani, când am construit niște barăci de lemn cu două sau trei etaje. Mai târziu, am proiectat și am construit niște scene de teatru, după care am supravegheat proiectarea și construirea unor clădiri, în Districtul Westchester, New York și apoi în Virginia – activitate care mi-a oferit multă satisfacție.

Acest lucru a explicat și tristețea profundă, care a dus la îmbolnăvirea mea fizică, din timpul unei călătorii recente în Anglia și Franța, unde am vizitat diferite catedrale și alte clădiri vechi. Efectul a fost atât de puternic, încât am scurtat șederea noastră atât la Londra, cât și la Paris. În EulDeAcolo, detaliile erau completamente disponibile, însă emoția era mult prea puternică pentru a putea pătrunde în profunzime.

Am încercat să aflu cum mă chema în vremea ceea, dar am primit, în mod repetat, doar un răspuns amuzat.

„Erai tu! Tu!”

O vreme nu am putut înțelege acest lucru, dar o clarificare interesantă a apărut în 1990. În timpul unei vacanțe de vară în

Europa, fratele meu mai mic, Emmett și soția lui s-au dus în Scoția, pentru a vizita Câmpiile Munro, aflate chiar la nord de Inverness. Acolo, ei au făcut fotografii ale Castelului Foulis. Când s-au întors acasă, nu au comentat despre călătorie, deoarece credeau că subiectul nu m-ar fi interesat.

În noiembrie, Emmett a primit o notificare de la Institutul nostru, cu privire la activitățile pentru anul următor. În ea se afla o fotografie a turnului din noua Aripă de Est a Centrului. Uluit de ceea ce văzuse, el a făcut copii ale fotografiilor sale din Câmpiile Munro și ni le-a trimis.

În pozele din Scoția, trăsătura distinctivă a Castelului Foulis este un turn care seamănă enorm de mult cu al nostru. Ambele au patru etaje, sunt octogonale și atașate de o latură a clădirii principale, au aceleași dimensiuni generale, aceeași înălțime a acoperișului și au un gard de fier în vârf, lipit de acoperiș, deși nu este vizibil în aceste fotografii. Nu știam de existența Castelului Foulis și a turnului său și nici nu fusesem vreodată în Scoția. Fratele meu nu văzuse nici el turnul Institutului, fiindcă fusese construit după ultima lui vizită în Virginia.

Cine a construit Turnul Foulis? Potrivit istoriei clanului Munro, construcția a fost făcută de către Donald Munro și fiul său Robert, la jumătatea secolului al XII-lea.

Deci, acum existau niște date concrete.

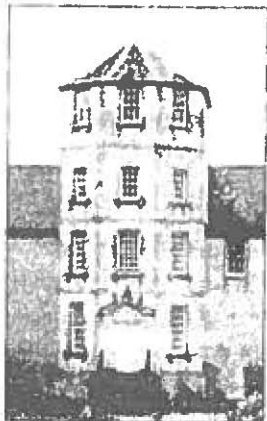
Într-adevăr, eu *eram* eu!

Preotul rebel

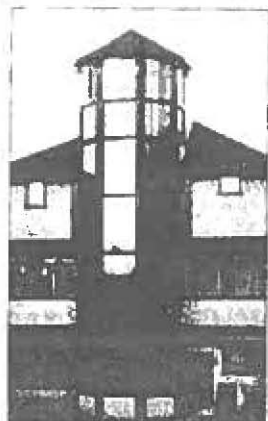
Acest EuDeAtunci era un inițiat, dintr-o perioadă nedeterminată, pe punctul de a participa la un ritual secret de confirmare, în adâncurile unui templu sau ale unei biserici de piatră. El – sau, mai degrabă, eu – așteptase cu nerăbdare acest moment, fără a cunoaște procedura, care însemna acceptare și evoluție culturală.

Turnul reîncarnat

Observă că ambele turnuri sunt octogonale, cu o înălțime similară a acoperișului, ambele sunt atașate de peretele clădirii, ambele au dimensiuni similare și au patru etaje, cu acces la acoperiș și un gard de fier.

Turnul Castelului Foulis
Câmpiile Munro
Lângă Inverness, Scoția
Construit în 1151 d.Hr.
de Robert Munro și tatăl său

Turnul Institutului Central Monroe
Ținutul Nelson, Va., S.U.A.
Construit în 1989, d.Hr.
de Robert Monroe și prietenii săi

La începutul ritualului, preoții au format un cerc în jurul unui altar plat, din piatră, incantând pe tonuri joase. O tânără fată speriată a fost adusă înăuntru, dezbrăcată și legată de altar, cu mâinile și picioarele despărțite. Deși era șocat, Eul - EuDeAtunci - nu s-a putut abține de la a se simți excitat sexual.

Marele preot i-a făcut semn EuluiDeAtunci să se miște și să posede fata. Am pășit înainte, am stat lângă fată și, uitându-mă la chipul ei speriat, am fost atras de ceva din ochii ei adânci. După un moment lung, m-am întors, m-am uitat la marele preot și am dat din cap dezaprobat. Imediat, a apărut un fulger puternic de lumină albă și viața acestui EuDeAcolo s-a sfârșit.

În viața mea prezentă, acest lucru se potrivește perfect cu aversiunea mea față de orice bărbat care întreține un act sexual cu o femeie care nu dorește acest lucru. Crezusem întotdeauna că acest EuDeAtunci a fost executat pentru că a refuzat să urmeze ordinele. Însă EuDeAcolo avea o abordare diferită. „Tentația“ fusese un test. Dacă EulDeAtunci ar fi încercat să violeze fata, ar fi fost oprit și alungat. Însă refuzând, el a trecut testul și a fost primit cu încredere. Lumina puternică a fost un simbol al convertirii sale la o nouă viață. Cine era fata? Soția mea, Nancy. Înainte de această mărturisire, ea își amintise un trecut în care, ca membri ai unei secte religioase, ea fusese călugăriță, iar eu un preot, iar singura legătură pe care am avut-o a fost un contact vizual intens.

Pilot de avioane

Timpul, locația și neamul sunt necunoscute. Acest EuDeAtunci era membru al unei familii sau al unui trib foarte unit, alcătuit din câteva mii de oameni, a căror bază de activitate sau casă se afla pe o latură a unei stânci uriașe. Exista o pistă de aterizare/decolare înăuntrul unei intrări asemănătoare unei peșteri, iar avioanele mici, de o persoană, erau singura cale de transport. Avioanele aveau aripi scurte și erau alimentate prin mijloace imposibil de redat. Pilotul stătea într-o poziție înclinată, cu capul ușor ridicat, cu fruntea lipită de un capac rabatabil. Controlul se făcea printr-un proces mental învățat.

EulDeAtunci era în totalitate dedicat scopului grupului și își petrecea cea mai mare parte a timpului, pilotând un asemenea avion, în misiuni de recunoaștere sau observare, deasupra unui peisaj accidentat. Amintirea acelei case de pe stâncă purta un sentiment profund de prietenie și iubire. Existau și momente de amuzament atunci când, în aceste misiuni, pietre și sulite ale „băștinașilor“ de dedesubt loveau partea inferioară a avionului, producând un șoc care vibra în corpul EuluiDeAtunci. Avionul era aproape de nedistrus.

Acum câțiva ani, pe vremea când eram adolescent în această viață, am încercat să construiesc un asemenea avion. În timpul celui de-al doilea Război Mondial, am încercat, fără succes, să vând un avion de luptă industriei aviatice. Aceasta a fost înainte să am vreun interes sau să realizez dimensiunea a ceea ce știu acum că sunt, iar pe atunci nu m-am gândit la sursa acelei idei.

Cel care vibrează

Presupunem că această fațetă a mea a apărut din sistemul energetic în care îmi aveam originile – și pe care îl numisem KT-95. Cea mai recentă vizită a mea acolo – Acasă – nici nu a confirmat, nici nu a infirmat această presupunere. Ceea ce interpretăm drept muzică exista pregnant în sistem – deși nu în formele creative pe care le înțelegem noi.

EulDeAcolo cuprindea, printre altele, o personalitate despre care percepușem doar umbre vagi. Atât timpul, cât și locația, erau nedefinite, iar specia era, probabil, non-umană. Acest EuDeAtunci este o parte majoră – însă, în mod evident, frustrată – din mine, care încearcă permanent să imite ceea ce obișnuia să facă în acea viață. Îndeobște am încercat să exprim acest lucru prin muzică.

Cultura-civilizația actuală este lipsită de cunoașterea și de instrumentele necesare pentru a face acest lucru, într-o altă formă.

În acea viață, aplicarea deplină și completă a efectelor vibrației, sub orice formă, este la fel de naturală cum e respirația pentru noi. Face parte din structura ADN-ului lor. Ei au și folosesc abilitatea de a manipula materia, pentru a împlini orice necesitate, prin energia vibrației mentale. Ei creează „muzică” prin folosirea energiei non-fizice și nu a câmpului electromagnetic. Nu numai că ea induce tot felul de stări și emoții, dar și întipărește sau inhibă o varietate de tipare senzoriale, care seamănă, oarecum, cu impulsul nostru fizic, dar nu este, totuși, atât de limitat.

O mare parte din acest EuDeAtunci se află dincolo de înțelegerea EuluiDeAici. Acum recunosc, pur și simplu, prezența unei

asemenea personalități și las acest Sine să facă și să exprime ceea ce este posibil și fezabil.

Marea mea curiozitate este cum s-a implicat EulDeAcolo, într-un mod de viață atât de neobișnuit. Conținutul lui nu relevă asta – sau, cel puțin, eu nu am putut găsi răspunsul.

Navigatorul

Această amintire vie era a unui ofițer secund de pe o navă, din vremea corăbiilor cu pânze. Doar evenimentele mai neobișnuite sunt clare pentru EulDeAici.

Un moment special este trecerea printr-o strâmtoare îngustă, probabil Magelan, în timpul unei furtuni puternice. Am petrecut multe ore stând în apropierea țărmului, luptându-ne cu vântul și curenții. Eu preluasem cârma, fiindcă corabia deviasse la vreo cinci-sprezece metri de un țărm bolovănos.

Încetul cu încetul, am reușit să trecem prin strâmtoare, pierzând trei membri ai echipajului. Deși câțiva oameni rămăseseră în spate, niciunul nu a ajuns până la ei. Dacă ne opream pentru a încerca să-i ajutăm, am fi riscat ca dezastrul să cuprindă întreaga navă. Unul dintre ei era prietenul meu cel mai bun.

În această viață, deși m-am născut și am crescut în vestul mijlociu, coasta și oceanul m-au atras ca un magnet. În New York, unul dintre primele lucruri pe care mi le-am cumpărat, când am avut bani, a fost o bărcuță. Într-o oră, eram deja expert în navigație, fără să fi fost vreun pic instruit. Au urmat multe aventuri, inclusiv o călătorie de o noapte, la douăsprezece mile de țărm, în timpul unei furtuni. Nu mi-a fost niciodată frică de mare, așa că, mai târziu, mi-am cumpărat o navă mică cu vele, de doisprezece metri. Mi-a plăcut întotdeauna să navighez și, adeseori, îmi lipsește oceanul.

Noul-venit

Aceasta a fost doar o rază tremurândă de lumină. Când am încercat să o ating, imaginea războinicului adolescent din vremuri

străvechi a căpătat formă – cea pe care o salvasem. Nu am fost surprins, dar m-am întrebat dacă el s-a contopit cu mine, în călătoria de întoarcere. Am fost jenat de valul de adorație care emana din el și l-am potolit cu un zâmbet și o strângere de mână.

Eul Original

Cu acesta mă familiarizasem, odată cu ultima mea vizită la KT-95 și, cu siguranță, nu era o ființă fizică, așa cum o percepem noi. Din câte înțeleg, am devenit curios cu privire la existența umană pe vremea când eram un „turist” care vizita alte realități, incluzând dimensiunea timp-spațiu. După o scufundare în apele Sistemului Vieții de pe Pământ, am devenit dependent. Repetarea vieții în KT-95 devenise plictisitoare. Însă modul în care Eul original prinsese viață nu ne era cunoscut niciunui dintre noi. Nu ne-am gândit niciodată prea mult la acest aspect.

Însă, acum văd lumina din spatele său, iar gândul acelei părți din EulDeAcolo răsună ca un tunet puternic. Oare era ceva normal, pentru cineva care nu fusese interesat în mod deosebit de „viețile trecute”? Instantaneu, acest gând a declanșat un râs zgomotos. De unde? De la cine? Râsul era pretutindeni în jurul meu – dar și în interiorul meu. Nu exista nicio formă pe care să o pot percepe, însă era lumină, în mine și din mine. Apoi, în sinea mea am auzit o voce.

Ei bine, tânărul meu prieten. Acum știi. Ia acest ROTE cu tine și întoarce-te când ai dezlegat-o.

Șocul provocat de voce și de râset m-au propulsat complet înapoi în Sistemul Vieții de pe Pământ, în dimensiunea timp-spațiu și în corpul meu fizic.

Se făcuseră minuni pentru Viziunea mea Diferită.

Înlăuntrul lumii lăuntrice

Nu mi s-a părut ușor să accept să fiu înfruntat de o parte din mine, despre care nu știam că există. Totuși, comunicarea a fost extrem de simplă. Acest lucru nu m-a surprins, fiindcă, atunci când vorbești cu tine însuși, nu există niciun fel de obstacole! „Vorbești” nu e cuvântul potrivit; comunicarea era mult mai rapidă decât ar permite cuvântul rostit, iar să numești acest schimb de idei „conversație” este nepotrivit.

Ceea ce urmează este un compendiu sau un rezumat al multor sesiuni cu EulDeAcolo, începând cu cea de-a doua întâlnire. Tot ce aveam de făcut era să pătrund încet, să trec de bariera sfărâmată și deja ajungeam înăuntru, în cupola cu raze luminoase, în inima EuluiDeAcolo.

Nu ar trebui să folosim termenul „inimă”. E prea fizic.

Atunci, în centru.

Noi suntem ceea ce se înțelege prin: „totalul este mai mare decât suma părților”.

Atunci, tu ești totalitatea a ceea ce am fost eu, indiferent ce sau cine am fost.

Punctul focal, vârful piramidei tale și chiar mai mult, inclusiv tu, așa cum ești acum.

Păi, trebuie să fie mai degrabă un haos!

Deloc. Suntem foarte organizați. Cunoști stratul de memorie în care ai intrat?

Da.

Este organizat cu grijă, în serie și pe categorii. Este la fel și în cazul celorlalte tipare de existență prin care am trecut. Poți căuta imediat ceea ce te interesează.

Asta e bine.

Gândește-te la toate fricile care te supără. De asta ne e ușor să ne ocupăm. Le transformăm mai repede decât intri tu în ele. Ar trebui să-ți amintești ce ai fost acum vreo treizeci și cinci de ani. Sau uită-te la unii dintre oamenii din jurul tău. Asta da, haos!

Îmi imaginez!

Crezi că poți? E ușor să uiți, când lucrurile nu se află în fața ta.

Când am pătruns, am trecut printr-o grămadă de emoții. Probabil că reprim multe lucruri de care nu eram conștient. Presupun că eu – sau noi – am/avem un sistem care ne permite să ne putem ocupa și de acest aspect.

Avem, cu siguranță. Sunt mai puține lucruri decât erau altă dată, dar calitatea s-a îmbunătățit considerabil. În orice caz, acum, de cele mai multe ori lași emoțiile să-ți controleze acțiunile, doar când vrei tu. Te descurci bine.

Pot să folosesc vreun nume, vreo formă de identificare, atunci când vorbesc cu voi? Presupun că aveți mai multe nume.

Avem tot ceea ce e necesar într-un anumit moment. Noi suntem creierul, rezervorul de gândire, frații mai mari, orice. De ce nu folosești unul dintre acronimele care îți plac atât de mult? Cum ar fi, Comisia de Consultanți – CDC? Sau o abreviere a Comitetului Executiv (EXCOM) – care se apropie de înțelesul a ceea ce suntem noi.

Mă voi mulțumi cu asta – EXCOM!

Bine! Uite, acum că te-ai deranjat să vii și să cureți după tine, cum s-ar zice, putem începe să ne deplasăm.

Să vin și să curăț după mine? Ce vrei să spunei?

Ai ajuns, în sfârșit, aici, după atâtea ani. Au fost atâtea ocazii în care te-am ajutat, iar tu nu ai privit niciodată înapoi – eram siguri că vei veni să investighezi. Dar nu ai venit. Așa că a trebuit să folosim metode mai directe, cum ar fi ecourile durerii fizice și îndemnurile, pe care tu le-ai numit semnale de ajutor.

Voi le-ați generat?

În mod normal, ele sunt elemente de care avem grijă, atunci când ești ocupat să fii tu – să fii treaz și ființă umană. Am decis că, dacă trebuie să ai grijă de câteva Eu-ri ale tale, s-ar putea să devii curios. Și așa a și fost.

Stați să înțeleg bine. M-ați ajutat pe parcursul întregii vieți?

Cu siguranță. Uneori ai apreciat asta, alteori nu.

De când au început toate astea?

Înainte să te naști.

Ar fi bine să-mi spunei. Nu-mi amintesc.

Nici nu ai cum. Nu existai. Am luat decizia de a lua din nou formă umană. Am selectat timpul și locul și am organizat poziția ADN-ului – elemente fizice și elemente din noi înșine. Am luat acele părți din noi care ni s-au părut cele mai potrivite, le-am unificat și le-am trimis înlăuntrul tău. Și ai – și am – apărut!

Ce ați trimis înlăuntrul meu, mai exact?

Personalități, amintiri. Ce altceva?

Da... Pe unele le-am identificat. Asta se întâmplă cu toată lumea – cu toți oamenii?

Din câte știm noi, da. Unii nu au la fel de multă experiență ca noi, sau la fel de multe alegeri.

Există și unii care nu au niciun fel de experiență? Și care apar... puri?

Mulți nu au mai trăit nicio experiență umană, deși au avut multe de alte tipuri de experiențe – atât fizice, cât și non-fizice. Unii au fost animale.

Există vreunii care vin și pleacă, trăind o singură experiență umană?

Am auzit că da, dar nu am cunoscut niciunul. Nici nu am putea să identificăm vreunul.

De ce există aceste repetiții și cicluri, aceste vieți multiple?

Până acum, viețile omenеști au fost și sunt folosite într-un mod atât de aleatoriu, încât nu este posibil să acumulezi suficientă experiență, într-o singură viață. Așa că ne întoarcem iar și iar, până când avem ceea ce ne trebuie. Are sens?

Ar trebui să existe o cale mai bună. Nu pare deloc organizat sau eficient.

Tu ar trebui să știi.

Cum adică, ar trebui să știi?

Îți amintești vizita ta ghidată departe, în viitor? Așa cum am văzut-o noi, totul acolo era organizat și eficient. Intrî, selectezi experiența pe care o vrei – și gata!

E cam mult de așteptat.

Ești eliberat de timp, îți amintești? Mai ai încă o întoarcere după asta, în acea viață vizitată în viitor – și apoi suntem liberi.

Deci Comitetul meu Executiv a planificat totul...

Cu siguranță.

Un Comitet e făcut din mai multe părți. Tu ce parte ești?

Eu am fost bufon la curtea Franței, în secolul al IX-lea. Eram un bun vorbitor. De aceea am fost ales pentru a mă întâlni cu tine. Eu liniștesc orice tensiune care ar putea apărea în tine.

Nu simt nicio tensiune... ei bine, nu multă. Acum, să ne întoarcem la ceea ce discutăm. M-ai ajutat în copilărie?

În primii ani am avut legături foarte strânse. Asta se întâmplă cu majoritatea micuților. Influența este destul de puternică, până când părinții și alții determină o izolare treptată. Copiii învață să nu vorbească despre lucruri inacceptabile. Mai târziu, contactul fizic dispare rapid.

Mai era ceva?

Nu prea multe. În cea mai mare parte a timpului, doar te urmăream. Te-am salvat de la înec, de câteva ori. Și a fost o perioadă când ai fost foarte bolnav. Chiar ai apărut aici și a trebuit să te conducem înapoi.

Probabil că asta s-a întâmplat când aveam scarlatină. Dar mai târziu? Și alte lucruri – cei doi dolari de sub masă, când eram adolescent – voi ați făcut asta?

Acela a fost unul din trucurile lui Talo.

Cine e Talo?

Unul dintre noi – unul din tine – care a trăit într-un alt sistem energetic.

A mai fost ceva?

Când aveai șaptesprezece ani, conduceai, noaptea, pe o șosea de-a lungul râului. Mergeai prea repede în vârful dealului și era un camion vechi pe șosea. Nu ai înțeles niciodată cum ai putut trece de el, fără să mori, nu-i așa?

Îmi amintesc! Îmi amintesc că m-am întrebat ce se întâmpla se. Tu ai făcut asta?

Nu eu. Dar unul dintre noi, da.

Cred că încep să înțeleg. Sunteți un fel de îngeri păzitori ai mei – sau așa v-ar numi unii oameni.

A, nu. Nu suntem nimic de-al tău. Noi și tu suntem la fel. Tu te-ai ajutat tot timpul. Noi suntem doar partea care te ajută să-ți amintești. Tu și Talo ați pus împreună cei doi dolari sub masă. Tu și Cass – atunci, în Hawaii – ați făcut amândoi ca pla-

ca de surf să meargă în direcția necesară, pentru ca barca de pescuit să te poată găsi. Tu și noi ne-am întors întruna să dregem situația. Vrei mai multe exemple?

Să fiu al naibii!

Nu vei fi. Nu te vom lăsa. Această experiență de viață pe care o construiești – e prea valoroasă.

De ce? Ce vrei să spui?

Ea duce la libertate. Și este cursa ta – tu deții controlul. Noi nu suntem nimic mai mult decât o cabină plină cu pasageri, care urlă și speră că o vom găsi și care dau sfaturi, țipând.

Ce să găsească?

Ieșirea. Cum să iasă din viteză. Nu doar eternitatea, ci infinitatea.

Cred... cred că înțeleg. Ce trebuie să fac?

Tu ești cea mai mare șansă pe care am avut-o vreodată. Te vom susține și te vom ajuta până la capăt. Nu putem face totul, dar putem face destul de mult. Faptul că te-am încurajate să te gândești la ceea ce numești „în-afara-corpului”, a dat rezultate.

Voi ați făcut asta?

Îți amintești acele vise dinainte? Cum încercai să ridici un avion de la pământ, dar erau mereu cabluri deasupra?

Da – foarte clar.

Acelea au fost sesiuni de practică, pe care le făceam când veneai aici, în timpul somnului.

Da... încep să-mi amintesc...

Erai atât de speriat, încât nu ai observat că te trăgeam – nu atunci.

Și restul ajutorului oferit în permanență... Recent, mi s-a părut că eu am făcut o parte din lucrurile astea... nu voi.

O poți interpreta și așa. Ai avut parte de puțin ajutor. Ține minte că nu suntem ținuiți de timp – nici tu nu ești, așa cum ești acum. Ne putem întoarce zece sau o mie de ani în timp – totul e la fel. În general, suntem la zi cu acordarea ajutorului.

Atunci... eu nu sunt altceva decât un surogat al vostru...

Da, atunci când ai început această viață, erai. Pe măsură ce ai câpătat experiență, ai devenit o personalitate complet nouă. Mixtura cu care ai început s-a topit, gradual, într-un întreg.

Ăsta e un lucru cu care va trebui să mă obișnuiesc. „Eu” ajutându-mă pe „mine”! Obișnuiam să cred că ajutorul venea doar din exterior... Spune-mi, e ceva ce nu puteți – nu putem – să facem?

Îl vom lăsa pe Asha să se ocupe de asta. E un bun tehnician. El va comunica cu tine acum.

Asha...?

Am simțit o ușoară schimbare de frecvență. Eu sunt Asha. Pot să te ajut?

Eu... întrebam despre limite... ce putem și ce nu putem face... Nu știi ce nu putem face, dar știu ce putem să realizăm.

Ei bine... m-am întrebat adesea de ce nu pot să execut anumite acțiuni, pe care se pare că alții pot să le facă.

La ce acțiuni te referi?

Să văd ce vibrații emit oamenii, să citesc minți, să am ceea ce numim abilități senzoriale. Tot ce pot să fac este să ies din corp.

Ai vrea să ai aceste alte abilități?

Acum, că întreb... nu, nu neapărat.

N-am considerat că ele erau necesare. Dar dacă vrei ca unul dintre noi să-ți folosească corpul și să vorbească, în timp ce tu te duci altundeva, doar relaxează-te și adormi.

Nu, nu vreau să fiu un canal prin care se transmit informații. Asta nu e o cale către libertate, după cum o văd eu. Dar... aș vrea să știu răspunsul la ceea ce ar trebui să fac acum.

Nu îți putem da acest răspuns. Îți putem oferi susținerea de care ai nevoie – și informațiile. Însă doar tu știi ce ai de făcut. Noi toți te susținem. Nu îți cunoști propria putere. Du-te și află – asta ar trebui să faci. Dacă reușești – și suntem siguri că așa va fi – vom fi liberi.

Această pornire pe care o am... de a ajuta omenirea. Unde se încadrează?

Ți-am putea spune ceva despre asta, deși s-ar putea să nu-ți placă.

Trebuie să știu.

Munca în serviciul omenirii ar putea fi clasificată ca fiind egoistă, dar, în cazul tău, fiindcă efectul se răspândește atât de departe, lucrul ăsta nu se aplică. Cu cât facem mai mult pentru ca omenirea să fie mai bună, cu atât mai mult ni se îmbunătățesc șansele. O îmbunătățire majoră este echivalentă cu o sută de îmbunătățiri minore.

Vrei să spui că un munte înalt este echivalent cu mai multe dealuri joase.

Da, doar că muntele ajunge mai sus.

Așadar, acest serviciu – această perfecționare a omenirii – merită făcut?

Cu siguranță.

Dar legătura pe care o identificăm drept iubire? Unde se încadrează această energie?

Prietene, avem atât de mult din această legătură, încât putem ajunge la infinit și dincolo de el. O purtăm cu noi pretutindeni. Este energia majoră care stă la baza intelectului nostru. Ceea ce percepi acum ca fiind iubire purifică, nu bagatelizează.

Ea încorporează atât durerea, cât și plăcerea; este unirea extremelor, pentru a crea un întreg. Și ai găsit destulă iubire în această viață, odată ce te-ai dispensat de iluziile tale.

Trebuie să existe foarte multă experiență stocată aici, în voi... în noi. Cât de multe vieți sunt aici?

Poate o mie, sau mai mult. Am încetat demult să numărăm. Fiecare situație posibilă se află aici, fiecare emoție. Nu e nimic din ceea ce poate fi întâlnit într-o viață pământească, care să nu fie stocat aici... în cincizeci de feluri diferite.

Atunci, de ce trebuie să trec din nou prin asta?

Ca să găsești piesa finală. Și ești foarte aproape. Când ai găsit-o, ne ridicăm. Vom pleca.

Vom pleca, unde? Cum?

Nu știi. Asta va trebui să ne spui tu.

Înțeleg... Dar sunteți siguri că ați ales persoana potrivită? Eu cred că mai există o ființă umană aici, în acest moment – o altă parte a acestui EuDeAcolo, al nostru.

Așa este. Acea este rezerva ta sau substitutul tău, aș putea spune. O rezervă. Dar tu ești primul.

Această altă persoană... este femeie?

Da.

Ar trebui să mă întâlnesc cu ea?

Poate mai târziu. Ar părea că e o soră demult pierdută.

Așa... Acum, lasă-mă să mă asigur că am înțeles cum trebuie, treaba asta cu recuperarea.

Nu e nimic neobișnuit. Mulți dintre noi lucrăm cu ea mai tot timpul.

De ce nu se întorc aici din proprie voință?

Tu ai fi făcut asta, acum cincizeci de ani?

Nu știu... probabil că nu.

Ceea ce se întâmplă este faptul că unii devin atât de blocați într-un sistem de credințe, încât nu se mai întorc niciodată aici, nici măcar în somn. Pierdem aproape nouă din zece, în felul ăsta. Ei uită complet de noi. Noi continuăm să-i ajutăm chiar și așa, sperând că, în cele din urmă, își vor aminti – și uneori o fac. Noi suntem aici ca să-i prindem atunci când alunecă printre crăpături.

N-ai zice că e chiar un succes! Dar nu toți cei pe care i-am întâlnit făceau parte din noi, nu? Sper că nu.

Doar unul sau doi. Ceilalți pe care i-ai recuperat au dispărut atunci când sistemele lor de credințe au preluat controlul, nu-i așa?

Deci asta s-a întâmplat!

Sistemul lor de credințe e singurul lucru de care se pot agăța. Așa că se duc acolo unde cred că există vreun fel de siguranță. Însă ei nu uită niciodată încercările noastre de a-i ajuta – chiar dacă nu se potrivesc cu așteptările lor. În timp apare o îndoială – poate zece vieți mai târziu – și un reprezentant al propriului lor EuDeAcolo îi recuperează și îi duce înapoi la locul unde trebuie să fie.

Eu m-am pierdut vreodată în sistemele de credințe?

Da.

Și atunci, de ce am reacționat, în cele din urmă, la ajutorul vostru?

A fost o combinație de elemente: mai multă curiozitate, mai puțină frică, o îndoctrinare mai puțin puternică.

Nu-mi place să întreb, dar trebuie să mai știu ceva. Câte vieți am fost eu – adică noi – blocați în sistemele de credințe?

Cine ar putea spune? Multe, cu siguranță.

Ce pierdere de vreme! Și, de câte ori m-am rătăcit sau am dispărut eu – acest Eu – de pe drumul către aici?

Destul de des. Nu a fost câtuși de puțin o pierdere de vreme. Am învățat foarte multe din ceea ce s-a întâmplat. Am învățat atât de mult din acele alte vieți, încât, de data asta, credem că putem face ceea ce trebuie.

Să facem ce trebuie? Ce trebuie să facem?

Să construim ceea ce tu numești viteza evadării. Astfel încât noi – cu toții – să putem fi liberi.

Da... înțeleg. Pot să apelez din nou la voi, dacă e nevoie?

Din acest moment, suntem la fel de apropiați de tine ca propria ta piele. Acum, prietene, trebuie să faci ceea ce ai de făcut. Și, mai presus de orice, fă-o cu iubire.

E imposibil de descris cât de multă energie a iubirii provine de la mai mult de o mie de vieți, care, după cum am aflat, este depozitată pentru EuDeAcolo al fiecărei ființe umane. În plus, descoperirea și cunoașterea existenței „Comitetului Executiv“ din Eu meu DeAcolo, precum și ale structurii Eului meu DeAcolo, au schimbat radical Perspectiva mea Diferită. Această descoperire a umplut multe goluri în fișierul meu *Lucruri Cunoscute*, care existase de atâția ani.

Așadar, acum sunt sigur că fiecare ființă umană are propriul EuDeAcolo individual, îmbogățit cu un Comitet Executiv particular și evoluat din sinele său. Cu noua ta Perspectivă Diferită fixată și operațională, nu ar trebui să fie prea greu să-ți găsești pe al tău, acum că – probabil – poți accepta că el există.

Trebuie să-ți cauți propriile răspunsuri și, atunci când le-ai găsit, pune-le în propriul tău fișier personal *Lucruri Cunoscute*. Poate că vei reuși să înțelegi de ce personalitățile noastre sunt atât de complexe. Mai mult decât acest corp fizic? Cât de mult?

Perfecționarea

Există un mare avantaj în a-ți cunoaște bine vehiculul, mai ales dacă planifici să călătorești acolo unde e posibil să existe puține zone de ajutor. Cunoașterea mea proaspăt dobândită, privind vehiculul Eului meu DeAcolo mi-a ridicat factorul de încredere cu câteva niveluri. Lucrul extraordinar a fost că parcursesem atât de mult din drum, fără a mă obosi să aflu ce anume făcea ca lucrurile să meargă. Dintr-un motiv imposibil de descoperit, curiozitatea emisferei mele cerebrale stângi mă dezamăgise pentru prima oară. Această cunoaștere a determinat o schimbare profundă în Perspectiva mea. Existau atât de multe potențiale de care nu fusesem conștient – dar și atâtea responsabilități și limitări – încât mi s-a părut prea incomod să mă ocup de ele. Cea mai mare responsabilitate decurgea din faptul că de la acest Eu – din multele Eu-ri care compuneau Eul meu DeAcolo – se aștepta găsirea unui răspuns sau a unei soluții importante. Deși mi se spusese că știam întrebarea și că eram pe drumul cel bun către răspuns, conceptul încă nu avea sens pentru mine.

Această cunoaștere a adus și multe schimbări. Nu mai eram preocupat de activitățile mele din timpul somnului – fie că mi le aminteam sau nu. Acum, când mă relaxam și intram în faza profundă a somnului, EXCOM-ul meu prelua controlul și lucram împreună. Multe dintre sarcinile noastre includeau asistarea sau refacearea după procesul de moarte fizică. În multe dintre aceste situații, deveneam ceea ce eram percepuți: tată, mamă, prieten plecat, chiar și o „ființă cerească”. Cei care nu făceau parte din Eul meu DeAcolo au dispărut în Teritoriile Sistemului de Credințe. În astfel de cazuri,

îi asistam din politețe pe cei care nu aveau, dintr-un motiv sau altul, un reprezentant al propriului lor EuDeAcolo, sau care rataseră punctele de intrare în sistemul lor personal de credințe. Curând m-am obișnuit cu dispariția lor, atunci când îi trăgeam după mine. Așa cum a făcut dependentul de sex, fiecare dintre ei dispărea atunci când întâlneau radiația unui sistem de credințe cu care ei rezonau.

Principala sarcină a Eului meu DeAcolo era să ajut fostele personalități vii care fuseseră copleșite de dependențele față de Sistemul Vieții de pe Pământ sau de diferitele sisteme de credințe, într-o asemenea măsură, încât esența personalității lor nu mai putea fi accesată. Atunci când Mintea Umană individuală scăpa, în sfârșit, din capcana credinței sau găsea o fisură în sistem, unul dintre membrii Eului meu DeAcolo pleca într-o misiune de recuperare. Timpul nu era un factor important aici, cu excepția faptului că toate aceste „salvări” se petreceau în ceea ce puteam numi *trecut*.

Modul de ajutorare este o altă constantă în cadrul membrului individual al EuluiDeAcolo. Acest lucru implică inserarea de idei, gânduri și chiar de stimuli fizici, în viața fizică a altora, care trăiesc în Sistemul Vieții de pe Pământ. Am devenit conștient de cât de mult ajutor primește fiecare dintre noi și pe care nu îl percepem sau pe care, pur și simplu, îl acceptăm fără să punem întrebări. Din nou, un astfel de ajutor nu este limitat de conceptul nostru de timp. Nu este oferit nimănui cu forța, însă este acordat ca răspuns la un strigăt după ajutor – un semnal care poate fi tradus ca o rugăciune, în diferitele sisteme de credințe. Am început să particip, împreună cu conștiința Eului meu DeAici, la sarcinile menționate. Simulările de învățare au continuat și ele, adesea la cererea mea, pentru a putea înțelege o anumită condiție. Nu era relevant dacă îmi aminteam sau nu aceste procese care aveau loc în timpul „somnului”, fiindcă nu era important cât de mult durau ele.

A fost nevoie de ceva efort ca să mă obișnuiesc cu ideea că Eul meu DeAcolo nu era o mașină sport, ci mai degrabă un autobuz

sau o navă spațială, umplută cu un mic univers propriu. Am ajuns să mă văd pe mine însumi ca pe nimic altceva decât un operator de navetă de cercetare pentru nava sau orbita mamă.

În orele de trezie, contactul cu Eul meu DeAcolo este imediat. Nu e nevoie decât să mă gândesc la EXCOM-ul meu și să indic acțiunea dorită. Instantaneu, îmi trec prin minte ecurile amintirilor evenimentelor sau situațiilor similare, din existențe anterioare. Unele sunt foarte profunde, altele sunt îndeajuns de stupide, ca să ilustreze perfect infailibilitatea acestui mod de înțelegere.

Dacă am nevoie ca răspunsul să fie clar, tot ce am de făcut este să mă detașez puțin de realitate. Încă mă mai întreb cât de mulți oameni sunt spitalizați și tratați cu medicamente, pentru că „aud voci”, de la EulDeAcolo?

Mi se părea că ajunsesem la un stadiu foarte important în evoluția mea. Având această cunoaștere a existenței Eului meu DeAcolo – și a EuluiDeAcolo al fiecărei minți-conștiințe fizice umane – ca și imediata disponibilitate a EXCOM-ului meu, o nouă perspectivă a fost adăugată lucrurilor pe care le considerasem anterior obișnuite și acceptate. Însă, dacă ceva atât de important, cum este structura Eului meu DeAcolo, fusese ignorat, ce alt element foarte semnificativ ar fi putut trece neobservat?

Am decis să mă consult cu Eul meu DeAcolo, așa că m-am întins pe spate și m-am defazat.

Este adevărat că nu există alte influențe în viața mea, în afără de cea a voastră, cei din Eul meu DeAcolo?

Nu am spus asta.

Atunci, ce alte influențe mai sunt?

Una dintre cele mai mari influențe e interacțiunea cu alții.

Adică oameni? Structurați oarecum la fel cum suntem noi?

Corect.

Deci ei ne influențează cu adevărat, chiar și în ciclul nonfizic.

Tu știi asta. Mai există și totalul tuturor proceselor umane de gândire, care au existat vreodată – inclusiv ale noastre. Tu le numești zgomotul H de Bandă. Te pot sufoca, dacă permiți asta.

Îmi dau seama de asta și că m-am protejat de ele. Dar mai e ceva. Încă mai reacționez printr-o o suită de emoții de toate felurile. Nu mă pot abține. Ce înseamnă asta?

Conștiința vieții pământene, în diversele ei forme. De exemplu, dacă trăiești o relație de iubire. Un alt exemplu: tot ce avem de făcut este să ne gândim la pisicuțe sau la un copac și atunci tu reacționezi.

Nu pot contrazice lucrul acesta. Altceva?

Chiar și Pământul însuși. Există foarte multe influențe. Și există și inteligențele non-umane. Am încercat să-ți întoarcem atenția de la ele, atât cât am putut.

De ce?

Unele întâlniri de mai de demult, cu unii dintre noi, nu au mers așa de bine. Ei nu văd oamenii așa cum credeam noi că o fac. Se consideră superiori, fiindcă au evoluat într-un mod diferit.

Deci, nu există niciun „frate mai mare”, în cer?

Nu în felul în care cred oamenii că ar exista. Dificultatea constă în faptul că aceste inteligențe au abilități de manevrare a energiei, pe care noi încă nu le putem concepe și le folosesc fără reținerile pe care le avem noi. Îl poți întreba pe Talo. El este singurul membru non-uman funcțional, pe care îl avem printre noi.

Uimitor! Cum de ni s-a... alăturat Talo?

Credem că a fost un accident. Să știi că accidente se mai întâmplă. Uneori, lucrurile la care ne gândim ca fiind accidente sau miracole, nu sunt nimic mai mult decât interferențe ale inteligențelor non-umane. Nu știm de ce.

Am avut câteva evenimente în-afara-corpului, care păreau a fi contacte cu aceste inteligențe.

Asta și erau. Dar ele și-au pierdut interesul, când și-au dat seama că erai prea conștient, pentru a uita incidentul.

Înțeleg... Există multe astfel de inteligențe?

Prea multe, în universul fizic. Trilioane, poate. Și mai există și cealaltă.

Cealaltă? Cealaltă inteligență non-umană?

Îți vine să crezi că, în toată istoria noastră – a noastră și a ta – am întâlnit doar o singură inteligență non-umană, a cărei origine nu era în dimensiunea timp-spațiu? Există și altele care par să se încadreze în această categorie, dar ele sunt foarte rare – sau greu de perceput. În orice caz, noi am întâlnit doar una.

Nu e de mirare că suntem atât de singuri.

Posibil. Acum nu-ți putem oferi un răspuns pentru următoarea ta întrebare. El există în tine.

Ești sigur? Te referi la a ne găsi opțiunile?

Da.

Tot nu înțeleg de ce trebuie să fiu eu. Nu sunt filozof și nici măcar vreun mare cercetător.

Tu ești cea mai mare șansă pe care am avut-o. Nu ești conștient de propria ta putere. Dar noi suntem. Și se schimbă multe acum, că ai făcut acest pas către sinele tău lăuntric.

Deja s-au schimbat multe. Mă mai poți ajuta cu ceva? Ai putea să-mi spui despre influențele la care trebuie să fiu atent – de care trebuie să fiu conștient?

Cu mare plăcere. Dar e doar o reamintire. Lasă-mă să ți-o ofer ca ROTE...

Mai târziu, am verificat ROTE-ul pe care îl promisem. Iată-l, în traducere liberă și condensată:

Există un câmp extins de energie, care, pentru conveniență, se numește (M). Este virtual nerecunoscut în civilizația noastră contemporană. El este singurul câmp energetic comun și ope-

rat atât în interiorul, cât și în exteriorul dimensiunii timp-spațiu și este prezent, în ponderi diferite, în toată materia fizică. Din pricina tendinței lui (M) de a se acumula în organisme vii, LIFE (VIAȚA) – sau Layered Intelligence-Forming Energy (Formarea Stratificată de Energie Inteligentă) – este un acronim util pentru o bandă a spectrului Câmpului (M).

În Sistemul Vieții de pe Pământ, (M) este prezent într-o concentrație mai mare, variind de la materie „inertă”, prin microorganisme, la Minți Umane. Diversitatea și spectrul radiației lui (M) sunt extrem de extinse, după standardele locale – și totuși, reprezintă doar o mică parte din întinderea totală a Câmpului (M). Toate organismele vii se folosesc de (M) pentru a comunica. Animalele sunt mai conștiente de radiația (M) decât oamenii, care, cu câteva excepții, nu sunt deloc conștienți de ea. Gândul este o perturbare intens utilizată a lui (M), iar emoțiile sunt benzi ale lui (M), adiacente gândului. Iubirea este și ea o bandă a lui (M), adiacentă gândului. Fenomenele induse de gând, dorite sau autonome, sunt cuplaje laterale ale lui (M), iar gândul afectează și modulează radiația lui (M). Introducerea de către oameni a formelor de comunicare specifice dimensiunii timp-spațiu (vorbirea, scrisul, atingerea) a afectat puternic nevoia de sisteme de informare bazate pe (M), precum și dezvoltarea acestora. Totuși, oamenii sunt supuși influenței constante a lui (M), provenite din alte surse – inclusiv surse umane – fără cunoașterea conștientă a emițătorului sau receptorului.

EulDeAcolo este compus în întregime din (M), „Acolo” aflându-se în afara dimensiunii timp-spațiu, dar în cadrul Câmpului (M). Oamenii care nu sunt activi din punct de vedere mintal, în dimensiunea timp-spațiu, care se detașează în timpul somnului – în mod inconștient sau în orice alt fel – operează în Câmpul (M), având o relație mai limitată cu lumea fizică. Cu excepția celor care sunt experți, majoritatea sunt complet ocupați să facă față Câmpului (M) și nu conștientizează mai mult sistemele energetice ale lui (M), decât

o făcuseră în mediul fizic. Cei care sunt experți în tehnicile (M) consideră arareori că aplicațiile din Sistemul Vieții de pe Pământ merită efortul. În altă parte lucrurile sunt mult mai interesante.

Legăturile create în timpul vieților fizice sunt exact amprente ale Câmpului (M). Ele continuă între grupurile EuluiDeAcolo, în timpul oricărei stări de conștiință mentală. Cei care s-au detașat complet de dimensiunea timp-spațiu – cei care au murit – pot să caute, într-o primă fază, să păstreze contactul cu Sistemul Vieții de pe Pământ. Lipsa lor de abilitate împiedică totul, mai puțin cele mai rudimentare încercări. După un scurt timp, potrivit standardeleor pământene, această comunicare se reduce ca prioritate. Totuși, noile legături din experiențele de viață se adaugă la interacțiunea dintre grupurile EuluiDeAcolo. Cu cât este mai puternică legătura – cum ar fi o iubire de proporții majore – cu atât mai apropiată rămâne interacțiunea continuă dintre grupuri.

Influența Câmpului (M), prin radiația indusă de Mințile Umane, ar fi copleșitoare, dacă nu ar exista etapizarea relațiilor inerent implicate. La fel ca în cazul etapizării conștiinței, întregul sistem individual de conștiință este legat – acordat – doar de unele părți din această radiație. Dacă nu există nicio aliniere a unei frecvențe date, nu există recepție. Influența Câmpului (M) continuă nu numai în dimensiunea timp-spațiu, ci și în rezidența în Câmpul (M) – temporară sau permanentă. Prin experiență, metodele care împiedică recepționarea radiației gândurilor nedorite pot fi învățate, adesea în mod dureros. Totul este legat de etapizare. Dacă am opri receptorul de aliniere formă-gând, nu ar exista nicio influență. Acest lucru este valabil atât în mediul fizic, cât și în cel non-fizic.

Gândirea de grup – în special atunci când principalul ei scop este inducerea de emoții – poate fi extrem de contagioasă, datorită amplitudinii extreme a radiației. În schimb, radiația organizată a Câmpului (M), a unui singur individ, poate fi de mii de ori mai mare decât cea a unui grup, dacă lățimea de bandă este suficient de mare.

Indiferent care este sursa, recepția poate influența orice minți și/sau corp, care conține receptori de rezonanță. Există un factor intern de influență, care poate fi inclus. Gândurile emoționale au capacitatea de a insera semnale în corpul fizic, care pot fi greșit interpretate. Ele pot interfera nu numai cu forma fizică a ADN-ului, dar și cu tiparul EuluiDeAcolo. Această interferență este pusă în pericol, fără intenție, de Mintea Umană fizică, ce manipulează Câmpul (M). Rezultatele pot varia de la sănătatea fizică puternică, prin intermediul imunității, până la boala severă, precum și de la vindecarea ei – placebo, „leacuri minune” – la moartea fizică.

Pe tot parcursul istoriei omenirii, au existat oameni care posedau diferite grade de control asupra Câmpului lor (M), prin radiație. În unele cazuri, acest lucru a fost un produs al sintezei făcut de grupul de personalități selectate special pentru acea experiență de viață. La alții, procesul s-a dezvoltat în individ, printr-o acumulare de radiații de gândire reziduale și s-a transformat într-un sistem funcțional. Prin control se înțelege selecția sau respingerea voită a radiațiilor de gândire, prin manipularea etapizării receptorilor. Calitatea și amplitudinea radiației de gândire exprimată de către acești indivizi au fost direcționate de mintea-conștiință umană, pentru a servi scopurilor planificate.

Cea mai evidentă dovadă a istoriei acestor indivizi este existența liderilor politici și religioși. Cei mai de succes au trecut neobservați, din pricina lipsei deliberate de continuitate în activitățile lor. Cei din urmă au mijloacele pentru a cupla alte benzi ale Câmpului (M), cu cea a gândului, pentru a produce o varietate de experiențe în cadrul receptorului, cu scopul de a modifica materia atât ca structură, cât și ca formă, și pentru a varia câmpurile energetice ale dimensiunii timp-spațiu.

Pe parcursul istoriei umane atestate documentar, expresiile unui control minor al Câmpului (M) au existat din abundență. Ele îi includ pe vraci, pe cei care au abilitatea de a citi gândurile, pe vră-

jitoare, magicieni, căutători ai adevărului, regi și împărați din vremurile timpurii, experți în hipnoză, mediumuri, vindecători, psihokinetici etc. În fiecare perioadă istorică, au fost numeroși imitatori fără astfel de abilități. Puterea credințelor și a sistemelor de credințe rezidă în diferitele manipulări ale energiei Câmpului (M). Credințele tale devin lucruri Cunoscute, atunci când poți recunoaște sau simți această manipulare.

În civilizațiile contemporane, există foarte multe căi și metode de a învăța cum să controlezi radiația Câmpului (M). Acest lucru se datorează preocupării intense și aproape exclusive pentru energiile din dimensiunea timp-spațiu – în special cele din Sistemul Vieții de pe Pământ. Totuși, există unele dovezi, adunate din întreaga lume, ale explorării Câmpului (M), cu rezultate productive. E posibil ca participării să fie de acord că e prea puțin și prea târziu și că această explorare nu are șanse să fie un factor al posibilei supraieșiri a civilizației umane, în contextul actual.

Ce ar putea fi mai simplu, decât sistemul energetic pe care îl folosim, m-am gândit eu după ce am studiat ROTE-ul. M-a uimit faptul că trăisem atâția ani fără să mă obosească să percep ceea ce fusese descărcat în mine. Era ca și cum aș fi înotat într-un ocean, timp de mulți ani, fără să simt apa! Eram mult mai puțin curios decât crezusem.

Ideea că fiecare gând pe care l-aș putea avea – și care este plin de emoție – radiază incontrollabil asupra altora, are implicații profunde. E și mai neplăcut să fii receptorul unor astfel de gânduri eminate de alții. Înțelegerea acestui lucru ar putea susține efortul celor care fac încercarea nerealistă de a împărtăși iubirea și lumina, într-o lume plină de prădători – sau al celor care susțin că suntem parte dintr-un Întreg Universal. De asemenea, această cunoaștere ocupă și ea un loc în mintea-conștiință – un loc care, de obicei, este omis. Cea mai mare parte din energia umană a Câmpului (M) nu este iubire și lumină. Participarea deschisă la această energie, în comuniune cu tot ceea ce o compune, ar fi devastatoare. Așadar, se

formează automat un gen de apărare. Când și dacă apar scăpări de tipul etapizării nechibzuite – gândirea emoțională – devenim expuși la o cantitate incredibilă de radiații discordante și periculoase.

ROTE-ul acoperă și alte zone. Carisma, intuițiile, aprobările sau dezaprobările instantanee, nejustificate și, în special, originea și puterea sistemelor de credință, care evocă emoțiile în cantități mari – toate se așează la locul lor. Se mai discută și despre cantitatea tot mai mare de fenomene neexplicate ale acțiunii și comportamentului uman, care nu pot fi măsurate prin sistemele dimensiunii timp-spațiu și, în consecință, sunt respinse automat de gândirea convențională. Un exemplu clar este efectul placebo, recunoscut iar și iar, dar respins ca instrument primar, pentru că nu se potrivește standardelor convenționale. Poate că acesta este un bun exemplu al activității Câmpului (M).

Ce putem spune despre cei care sunt, se pare, foarte versați în tehnicile Câmpului (M), dar nu vor să spună prea multe despre asta? Există aproximativ șase miliarde de oameni în acest cadru temporal. Interpretând ROTE-ul, s-ar părea că cel puțin șase mii, care nu vor fi niciodată cunoscuți în mod public, posedă ceea ce poate fi numit abilitate incredibilă. Această cifră poate fi redusă și mai mult și rămân șase sute de oameni, în acest moment, care sunt liberi și nerecunoscuți și care pot face aproape orice lucru imaginabil – și multe lucruri pe care nu ni le putem imagina. Cred că l-am întâlnit pe unul dintre ei; dar nu știu sigur. Ne-am putea întreba: *Unde sunt ei? Ce fac? Cum își folosesc abilitățile?* Dacă reușesc atât de bine să rămână ascunși, probabil că au motive plauzibile. Care sunt ele? Și de ce mai rămân în lumea umană?

Întrebări rămase fără răspuns!

Totalul și părțile

Odată cu nenumăratele influențe care se acumulau, indiferent cât de reale păreau să fie ele, am început să mă întreb dacă măcar e posibil să ai o Perspectivă Diferită atât de puternică, încât să le controlezi energia. Mi se părea extraordinar că reușisem să mă mișc în orice direcție, deși mai aveam unele rețineri. Dar o făcusem și în acest fapt exista speranță. Pentru că știu că nu sunt absolut unic, există speranță nu doar pentru mine, ci pentru oricine altcineva cu o Perspectivă Diferită bună, solidă.

Simțeam că ar fi putut exista și alte discrepanțe pe care le ignorasem, așa că, înainte de a face următorul pas care era vital, m-am întors la Eul meu DeAcolo, pentru o ultimă întrebare. Cum stăteam întins și relaxat, nu a fost nevoie decât de o clipire, pentru a intra în contact. Problema influențelor mă tulbură.

Nu trebuie să fii tulburat. Ai învățat să-ți controlezi suficienți receptori, ca să te poți descurca. Dacă receptorii tăi nu funcționau, influențele nu ar fi putut fi primite.

Gândirea pozitivă ajută, nu-i așa?

Parțial. Ignorarea deliberată a impulsului ajută mai mult. Fiecare viață pe care o avem e plină de asemenea influențe.

Fiecare viață? De cât timp...?

De cât timp existăm? Nu putem exprima asta în sistemul tău de măsurare a timpului. Pot să-ți arăt ceva?

Te rog...

... Și iată-le! Mii și mii de linii, fiecare strălucind de energie, extinzându-se în multe dimensiuni, din locul în care mă aflu... Eul meu DeAcolo! Unele linii erau mai strălucitoare, altele mai puțin strălucitoare, dar fiecare se termina în ceva ce semăna cu un mănunchi de radiații... un alt Eu de Acolo. Cum a putut să-mi scape o asemenea conexiune...?

Nu ți-a scăpat. Pur și simplu ai perceput-o altfel. Ea reprezintă totalul tuturor personalităților pe care le-am avut vreodată, împreună cu cei la care ne gândim și cei care se gândesc la noi. Cele mai strălucitoare sunt cele asociate cu tine, cel din această viață.

Dumnezeule!

Nu, prietene. Nu e niciun Dumnezeu aici, așa cum îl știi tu. Îmi pare rău.

Sunt atât de mulți... atât de mulți din mine, din legăturile mele din această viață...

Înțelegi că acestea toate nu sunt, în niciun caz, influențe restrictive. Atunci când plecăm, toate legăturile de iubire fie merg cu noi, fie ne ajută pe parcurs. Singura iubire pe care o ai acum - ea merge cu noi. Poți fi sigur de asta.

Suntem cu toții aici?

Câțiva sunt încă blocați într-unul din sistemele de credințe, iar alții încă vor mai lua formă umană, în următoarele câteva mii de ani, însă, atunci când dai semnalul, ne vom asambla cu toții. La fel vor face și toți ceilalți pe care i-ai văzut legați de noi.

Când dau semnalul... pentru ce?

Să plecăm.

Unde?

Oriunde spui tu. Nu e nevoie să-ți faci griji. Vei ști.

Cum voi ști?

Vei ști, după ce ți-ai finalizat explorarea – alergi de-a lungul a ceea ce numești drumul între lumi.

Când voi face asta?

Imediat ce scapi de grija asta legată de influențe. Hai să trecem la altceva. Te gândeai la numărul de oameni vii și la cât de mulți dintre ei împărtășesc sau depășesc abilitatea ta de a te mișca fără corpul tău fizic.

Da, la asta mă gândeam. Erau aproximativ șase mii.

Acum, uită-te la influența pe care ai putea-o avea, dacă ar exista șase mii ca tine! Ai putea schimba lumea foarte repede.

Atunci de ce nu s-a întâmplat așa? De ce nu am auzit de ei?

Ei stau liniștiți și ascunși, așa cum ai spus tu. Nu ne așteptam ca tu să ieși în față, dar unul dintre tiparele personalității tale a insistat să o faci. Te-ai gândit, la un moment dat, că vei schimba cu adevărat lumea, dar nu asta a fost intenția noastră. Ceilalți care ies din corp păstrează tăcerea – și își exercită influența.

Dar de ce? La ce servește să păstrezi tăcerea?

Acum vorbește iar personalitatea ta emoțională, care vrea mereu să facă bine. Ceilalți știu că nu pot schimba sistemul și nici nu-și doresc să o facă. Ei se bucură de Sistemul Vieții de pe Pământ și singura influență pe care o exercită este aceea de a-și mări experiența. Ei nu vor ca abilitățile lor să fie cunoscute de cineva.

Vor face aceeași cursă de-a lungul Zonei de tranziție, așa cum vă așteptați de la mine?

Probabil că au făcut-o deja. Tu ai fost temporizat, din pricina influenței celor care știau despre tine și a ceea ce au cerut de la tine drept rezultat. Ți-ai pierdut o parte din libertate și a fost nevoie de timp ca să o recapeți. Acum, mai e o singură arie de acoperit. Inteligențele Non-umane.

Ce trebuie să știu despre ele?

Trebuie să-ți amintești un singur lucru. Ele pot părea mai inteligente decât tine, dar tot ce au în plus este mai multă experiență. Ele știu mai multe decât tine despre rezonanțele Câmpului (M). Cele care au fost oameni sunt cele de care trebuie să te ferești. Ele știu mai multe despre ce înseamnă a fi om, așa că te pot influența, dacă nu ai grijă. Dar avem încredere că te vei descurca.

Și celelalte – cele care nu au fost oameni?

Sunt imprevizibile. Există două tipuri. Cele reprezentate de indivizii cu aceeași origine ca și noi, dar care au trăit, fizic, în altă parte din univers. Ele știu cum să lucreze cu timpul, mult mai bine decât noi – dar, în cea mai mare parte, au doar o simplă curiozitate în ceea ce-i privește pe oameni.

Și al doilea tip?

Asta va trebui să descoperi tu. Atunci când o vei face, când îl vei fi găsit pe cel pe care trebuie să-l găsești, vom avea o nouă casă. Vei căuta printre Inteligențele Non-umane și nu vei fi amăgit sau direcționat greșit.

Căutarea. Mi-ai putea spune, exact, ce caut?

Unde să mergem mai departe. Am stocat cunoașterea și experiența și acum am învățat suficient aici. Nu mai avem nici-un motiv să rămânem.

Înțeleg. Și din cauza asta voi face acea cursă?

Da. E un lucru pe care ar trebui să-l știi. Indiferent ce întâlnești, nimic, absolut nimic nu te poate distruge. Tu ești energia Câmpului (M), indiferent dacă ai sau nu un corp fizic.

Asta mă liniștește. Poate că ne vom bucura de călătorie.

Nu, prietene. Nu noi. Tu vei face asta, singur. Noi suntem semnalul tău de călăuzire, ca să te ajutăm să te întorci. Te vom aștepta pe tine, ca să ne arăți unde să mergem.

Dar... ce se întâmplă dacă nu mă mai întorc? Sau dacă nu găsesc nimic...?

Va mai exista unul dintre noi, la un moment dat.

Și cu mine ce se va întâmpla?

Te vei alătura nouă și vei aștepta. Dar nu trebuie să te gândești la asta. Avem încredere în tine.

Mi-aș dori să fiu și eu așa sigur.

Te putem ajuta în privința asta. Îți putem arăta un exemplu al sprijinului pe care îl primești aici, în propriul nostru grup. Ai vrea să-l vezi?

Te rog...

... Mii de mâini s-au întins să mă atingă... ochii mă priveau cu bucurie și speranță... o radiație copleșitoare, pe care o recunosc drept iubire, a trecut peste mine și a pătruns în fiecare parte a ființei mele... eu sunt toate astea... noi suntem... și emoția, de la aroma dulce-amăruie a succesului, la durerea despărțirii, amestecate cu distracție și râs, furia ignoranței, orbirea credinței fără fundament, frumusețea, sunetul vocilor care cântă...

Te ajută?

Da... Mai e ceva – ceva mai mult?

De mai mult de zece mii de ori mai mult. Toate celelalte grupuri pe care le-ai văzut și care sunt legate de noi.

Acum cred că înțeleg... Mi-aș dori să nu fi pierdut contactul cu prietenul meu INSPEC. Ar fi putut veni... De ce râzi?

M-am gândit că ți-ar trebui o demonstrație. Recunoști asta?

... Sentimentul e familiar... Am mai fost aici – dar când? Sunt oameni care se mișcă spre interior, care curg spre interior... e un curent uriaș de iubire și frăție, de iubire ca între frați și surori... entuziasmul meu crește și el...

Este fluxul nostru de recuperare, care îi recuperează pe ai noștri din afara Teritoriilor Sistemelor de Credințe și din cercurile interioare.

Dar ăsta era semnalul zonei INSPEC! Îmi amintesc! Și am fost condus de prietenul meu... Prietenul meu? Unul dintre voi!

INSPEC – a fost o denumire modestă.

Spune-mi, cu cine am vorbit, cine a fost atât de răbdător cu mine și cunoștea toate răspunsurile? De ce râzi!

Cine te cunoaște mai bine decât oricine?

Eu... eu? Vorbeam cu mine însumi? Și cum rămâne cu factorul temporal?

Vorbeai cu tine însuși. Cine altcineva te cunoștea mai bine?

Deci, de aceea au luat sfârșit întâlnirile! Am rămas fără informații. Iar sub forma lui INSPEC știam mai multe!

Așa e. Procesul a servit unei funcții valoroase și necesare, în acel stadiu al evoluției tale.

Da, într-adevăr. Dar nu-mi amintesc să fi jucat rolul de INSPEC.

Nu. Nu ai făcut-o încă.

Ah... Deci o voi face când...

Când te vei întoarce. Asta te face să te simți mai încrezător?

Asta pune capăt oricăror temeri care ar putea să apară.

Bun. Acum, ai înțeles parcursul? Îți amintești vizita pe care ai făcut-o, în perioada care urmează?

Da. Dincolo de anul 3000, așa i-am spus.

Înțelegi ce urma să se întâmple, după vizita ta?

Nu sunt sigur...

Atunci vom pleca cu toții. Toți, împreună cu multe alte grupuri ale EuluiDeAcolo, care vor veni cu noi.

Deci asta e. Trebuie să aflu unde și cum.

Corect.

Și apoi ce se va întâmpla cu mine?

Cum nu vrei să te mai întorci Acasă, vei aștepta aici, cu noi, după ce finalizezi sejurul fizic în care ești implicat acum. Apoi, alături de noi, vei face ultima călătorie.

Deci, îmi completez viața prezentă?

Desigur. Ține minte că atunci când te vei întoarce, va trebui să iei toate acele întâlniri cu INSPEC cu tine. Mai ai nevoie de ceva?

Te voi contacta, dacă voi avea nevoie..

Nu, asta e ultima întâlnire, până când te vei întoarce. Avem multe de făcut – și la fel ai și tu. Ai iubirea noastră. De ce altceva mai ai nevoie?

Nu mai am nevoie de nimic.

Am acceptat ceea ce mi se spusese. Am fost asigurat de întoarcerea mea, deși succesul demersului meu era o altă problemă. Aveam, de asemenea, și dovezi clare că eram indestructibil, fiindcă Eul meu DeAcolo plutea în Câmpul (M), de mii de ani. Toți suntem creați din același material.

În ceea ce privea sarcina mea, am înțeles că ea depășea simpla curiozitate. Totul fusese planificat cu atenție, chiar dacă nu știam cum să identific ceea ce căutam.

Speram că puteam să-mi iau prietenul cu mine, ca să nu mă simt atât de singur. Apoi, mi-am dat seama că nu voi fi singur, că radiația iubirii emanată de Câmpul (M) avea să fie cu mine tot timpul.

Deci aceasta era noua direcție, unde aveam să găsesc Esența!

Lungul drum spre casă

Cel mai năucitor aspect în pregătirea rutei de-a lungul Zonei de tranziție a fost numărul vast de zone pe care le lăsasem neexplo-rate. În mod evident, atunci când avusesem suficiente informații pentru un scop specific, ignorasem sau trecusem cu vederea orice date adiționale. Totuși, acest aspect avea și niște avantaje; dacă aș fi fost conștient de posibilități, poate că aș fi devenit precaut și aș fi anulat orice explorări ulterioare. Îmi place să mă consider un om aventuros, dar nu nesăbuit în căutările mele mâinate de curiozitate.

Dar de această dată era vorba de mult mai mult decât de curiozitate. Având un Scop, o Esență reală și având toate influențele aparente, în proporțiile respective, eram gata de o abordare hotărâtă a lucrurilor pe care înainte le luasem atât de puțin în serios. O cale se sfârșise – și o alta avea să înceapă.

Iată ce s-a întâmplat – cu scuze pentru modul de redare.

27 noiembrie 1987, ora 3 dimineața ... E ușor să pornești: te întinzi pe spate, îți concentrezi atenția... rezisti tentației de a grăbi procesul, mergi încet, ca să nu-ți scape nimic de data asta... te relaxezi, respiri egal... acum urmează începutul fazării diferențiale... estomparea impulsului fizic, pe măsură ce separarea se accentuează, iar mecanismele senzoriale non-fizice încep să preia controlul... te întrebi de ce ți-a fost cândva frică... e ca și cum ai adormi, doar că nu-ți pierzi conștiința... te miști, te miști... și acum ești deasupra Pământului, îndeajuns de sus ca să-i poți vedea rotunjimea... și mai sus... un glob uriaș, așa cum l-au văzut

astronauții, frumos... plin de atâta acțiune... amintirile te inundă... le alungi cu blândețe, cu excepția uneia... da, ca un fiu al fiilor de fii, tu vii cu mine... esența care m-a ajutat să fiu ceea ce sunt, întotdeauna alături de mine, cu bucurie...

... Modifică fazarea... doar întuneric, întuneric adânc... întuneric palpabil... o singură mișcare și iată-le... milioane de lumini mici, care se mișcă în ritualul trecerii în două direcții... fluxul înspre interior și înspre exterior din locul unde tocmai am ajuns, fiecare este o minte-conștiință umană în tranzit, spre interior, pentru un nou început al unei noi experiențe în viața fizică... spre exterior, către un sanctuar predeterminat sau o iluzie mână de credință...

... Schimbi ușor faza... tristețe profundă pentru cei al căror zbor se încetinește și se blochează în rătăcire și confuzie... luminile mai puternice ale celor care intră din afară, recuperatorii, ajutoarele care calmează haosul panicii cauzate de moarte... știi despre toate astea, atunci când ai fost atât cel ce strigă, cât și cel ce alină...

... Apoi Teritoriile Sistemelor de Credințe, cu rampele lor de ieșire, care conduc spre Zona de Tranziție... te miști încet pe lângă ele, unul după altul... e prea întuneric ca să poți vedea ce există dincolo... după lucrurile mai familiare, mai ușor de zărit, ducând la marile religii... accesibile celor care au nevoie de ele... un flux puternic de lumină în ele și o sclipire de flux exterior, înapoi către Sistemul Vieții de pe Pământ...

... deschid mai mult faza de schimbare, încet... da, Ultimul Inel de Temporizare, iată-l... mă opresc!... nu, trec de el, merg mai departe, tot mai departe...

... aglomerări de lumini, lumini ale energiei umane, un covor multidimensional, plin de lumini, nesfârșit... grupuri ale Eu-luiDeAcolo... cum de nu le-am văzut înainte? Acum înțeleg fluxul interior și exterior... al meu e acolo, dar trebuie să rămân pe

linia de plutire... fluxul exterior al călăuzelor, care găsesc părți pierdute ale grupului lor... fluxul interior, care le aduce înapoi. Și celălalt flux exterior, constant... mii și mii... inserțiile de grupuri de personalități singulare, în oameni noi, unici, din Sistemul Vieții de pe Pământ...

... deschid faza de transformare încet, constant... separare distinctă... nimic altceva decât Câmpul (M)... cunosc acest punct foarte bine... locul de întâlnire cu INSPEcul meu... cu mine însuși... de atâtea ori și am învățat atât de multe... acum nu... doar întuneric... merg mai departe, tot mai departe... se apropie o siluetă omenească, cu formă omenească... îmi face cu mâna... dispare, atunci când mă mișc puțin... acum sunt dincolo de influența gândurilor umane... am mai fost aici și înainte, dar niciodată ca acum... atunci eram singur, dar acum nu mai există singurătate...

... simt o presiune subită în jurul meu, care mă încercuiește... relaxează-te, nu te zbate, nu te opune... fără teamă... uimire... o senzație de energie catifelată, blândă, ce pătrunde în fiecare parte din mine... iscoditoare, întrebătoare, inteligentă... lasă-mă să întreb... cine!... energia își încetează mișcarea... folosește limbajul non-verbal... fă o linie mentală în exterior, flexibilă... linia se îndreaptă, devine rigidă... uite o imagine – sori gemeni, o planetă care orbitează, scântei strălucitoare, care se mișcă înspre și dinspre planetă... cineva călătorește pe linie, până aici... presiunea care mă cuprinsese dispare... o altă imagine, cu două brațe deschise ca să mă întâmpine...

... trimite întrebarea... încearcă să citești răspunsul...

... neobosit și plictisit, am învățat tot ce era de învățat pe planetă și am început să explorez în afara ei. Am o formă fizică pe planeta mea – ca un pește – nu, mai degrabă ca un delfin... un delfin...

... o străfulgerare de prietenie caldă și apoi nimic. Mi-a citit iubirea pentru delfini, iar lucrurile care se aseamănă se atrag... dar de unde era el... el...?

... Întoarce-te încetișor... în curând, ar trebui să ajung la KT-95, dar nu ca să mă opresc... prima mea copilărie...

... o lumină puternică,, albastră... și o voce în capul meu...

Întoarce-te!

E un ordin, sau un avertisment?

Ambele. Întoarce-te! Du-te înapoi!

... nu pot să-l citesc... dar, dacă el mă citește pe mine, ar trebui să pot să... nu, nu are minte... automat... nu fizic, doar energie... un instrument... ar putea fi periculos... stai să trimit... nu mă pot întoarce, locul meu e dincolo de aici...

Identifică!

... o imagine, îmi amintesc de KT-95... norii colorați, muzica, jocurile... Lumina albastră se stinge. A dispărut. Un câine de pază? Cine l-a adus aici? Acum, locul îmi e familiar... o imagine rapidă a casei mele originară. Îi spuneam KT-95, dar nu e numele adevărat... doar o amintire... mergi înainte, fără să privești în urmă...

... străfulgerări de lumină, departe, de fiecare parte... mă duc prea departe? Întuneric înainte... ar trebui să mă opresc și să mă gândesc? Poate că nu are sens... mai multe lumini... una drept în față... atenție... încetinește...

Ia te uită! Așadar, ai venit să mi te alături! Nu a trebuit să vin eu să mă întâlnesc cu tine.

... această radiație e inconfundabilă! E Miranon! Mira-non - de câte ori ne-a vizitat, cu seninătatea și claritatea lui... în timpul experiențelor în-afara-corpului, din viața sa.

Miranon! Încă ești la nivelul patruzeci și nouă?

Da, dar sunt gata să mă mut. Ai venit la momentul potrivit.

Nu am încercat intenționat să te găesc.

Știu. Percep ceea ce faci tu. Ai învățat mult.

Da, așa e. Și acum înțeleg scopul întoarcerii tale. Sarcina de recuperare a părților din tine, cum le spui tu, nu e ușoară, nu-i așa?

Așa e. La fel ca și în cazul tău, alții îndeplinesc această funcție, alte părți din mine. Acum și tu cauți.

Dar nu știu ce anume caut. E cumva același scop pe care îl ai și tu? Adunăm împreună părțile din noi, în susul și în josul timpului, de la un sistem de credințe la altul. Nu pot - nu putem - să plecăm, până când nu le adunăm pe toate.

Așa e.

Atunci, prietene, ce facem când ne vom fi îndeplinit sarcina?

Asta mă împiedică să mă mut pe nivelurile mai înalte. Cred că văd sfârșitul, dar apoi văd perspective și mai impunătoare dincolo.

Poate că ar trebui să căutăm împreună.

Nu, prietene. Ne mișcăm în ritmuri diferite. Nu pot să mă schimb și nici tu nu poți. Percep că ai găsit calea, în vreme ce eu încă o mai caut pe a mea.

Nu înțeleg. Am găsit calea?

Calea către găsirea răspunsului tău.

Am găsit-o? Unde?

Ai trecut pe lângă ea și nu ai luat în calcul oportunitatea.

Am trecut pe lângă ea? Iar mi-a scăpat ceva? Unde?

La locul primei tale origini. Asta caut și eu. Eu încă nu mi-am găsit sursa originară. Sunt sigur că răspunsul mă așteaptă acolo. S-ar putea să fie la fel și pentru tine.

Locul meu de origine - KT-95? Dar îl știu foarte bine. Nu e nimic nou acolo.

Nu nou. Vechi - nu, nu e asta termenul. Primul. Primul și sursa. Privește sursa.

Înapoi la origini. Am să încerc.

Își doresc numai bine, prieten drag. Nu-ți face griji. Ne vom întâlni din nou.

De asta sunt sigur.

Mergi cu iubire.

Radianța caldă mă cuprinde și se estompează, pe măsură ce silueta strălucitoare se îndepărtează. Să fi fost o întâlnire accidentală? A venit exact atunci când aveam nevoie, când distanța părea deja nesfârșită, aducându-mi mai multă putere, pentru a-mi da un imbold. Dar trebuie să mă întorc - stai să mai explorez puțin, înainte... Ce? Energie orbitoare - nu pot să mă mișc!

O voce în capul meu - o voce rece, dojenitoare...

Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, pe care Îl servești.

... Un sentiment de presiune intensă, ca și cum m-aș dezagrega... acum sunt în apă... plămânii mei sunt plini de apă... am nevoie de aer... să scap de apă... nu se poate, nu se întâmplă asta... nu e apă... nu am plămâni. Mi se induce gândul că asta e acolo unde mă aflu... e o inducție... știu că nu e așa. Presiunea se diminuează... simt degete de energie care îmi caută centrul... nu pot să le opresc... închide receptorii... închide-i strâns... îmi amintesc cum se face...

Nu-ți amintești! Nu-ți amintești!

Dar îmi amintesc... îmi amintesc testele, experiența de instruire a Eului meu DeAcolo... au fost atât de reale... sunt pregătit, sunt pregătit pentru această energie exigentă... nu-mi poate face rău. Dar ce e asta? Oare ce dumnezeu poate fi acesta? Nu-mi poate face rău, nu mă poate afecta... fii calm, cald, prietenos...

Nu mă accepți ca Dumnezeu al tău?

... ideea unui Dumnezeu care mă amenință, mă amuză... las ca ideea asta să plece...

Nu te temi de Mine?

... eliberez o imagine cu mine explodând, iar și iar, în milioane de fragmente și reconstituindu-mă, după fiecare explozie...

Ești blestemat! Nu ești nimic mai mult decât energie irosită din Mine, care sunt Domnul tău!

... energia se reduce la un punct micuț și dispare. Oare cât de mulți de genul ăsta voi mai întâlni?... o risipă de efort...

... Ce a zis Miranon? Ar trebui să mă întorc... înapoi la KT-95. Stai să fac asta... închid faza de schimbare... mă mișc încet... arată la fel... pur și simplu, la fel... nori în culorile curcubeului... mă voi întinde să mă odihnesc puțin, mă întind pe nori și ascult muzica... da, e mai bine... originea... dar este exact la fel... mereu la fel. E o alee înfundată... nu mai e nimic aici... nu pot să mai avansez. Aș putea să încerc altceva, după ce mă odihnesc. Ce să fac mai departe? Totul e așa cum a fost mereu... chiar și buclele de energie de dedesubt... Îmi amintesc când eram o buclă și mă jucam așa cum fac ele acum... stai... stai... sari... întoarce-te înspre înăuntru... îmi amintesc... dar dacă? Dar dacă?... întoarce-te, un salt invers... ce se întâmplă...?

... atenție, atenție... parcă e mai puternică acum, decât era atunci... mișcarea... muzica se estompează... norii se risipesc... buclele au dispărut... acum nu mai e nimic, nimic altceva decât o masă spiralată de energie, care se mișcă spre exterior... se mișcă spre interior, încetisor... ca atunci când înoți în susul apei...

... spirala devine mai îngustă, mai îngustă... se strâmtează, e foarte strâmtă... curentul e mai puternic... e greu să-i faci față... dar încă mă mișc... e greu, greu... e nevoie de prea multă putere... în fața mea e punctul vortexului... încă puțin, încă puțin... prea mic, nu pot să trec prin el... energie concentrată... sari... sari...

... simt o vibrație adânc în mine... o alta, mai puternică... mă copleșește... un alt val... doare, dar e frumos... (și o parte din mine rămâne în urmă) ... sari... sari... o vibrație mai puternică... tot corpul mă doare teribil, dar e așa frumos, așa de frumos... nimic nu poate fi mai minunat decât asta... (pierd o nouă parte din ceea ce eram) ... sari... o altă vibrație... nimic nu poate să doară atât de tare... nimic nu poate cauza o bucurie atât de atotcuprinzătoare... dar nu voi mai suporta mult... (nu a mai rămas mult din vechiul eu) ... sari... cea mai puternică vibrație... asta e, asta e... nu e nimic mai mare decât ceea ce simt, nimic atât de total, bucurie totală, frumusețe totală, totală...

Cum? De ce m-am trezit așa? Trebuie să-mi adun conștiința... Așa ... așa mai merge! Acum, ce s-a întâmplat? Da, visul. Vis? Sau am trăit asta? A fost real – sau a fost visul altcuiva?

... Acum, totul e la locul său și funcționează... visul se stinge rapid... ceva despre nori și spirale... și mișcarea de-a lungul Zonei de Tranziție... și viață și moarte, ce-o însemna asta... ceva numit dimensiunea timp-spațiu... și o planetă albastră... un soare... energie bizară, puternică... milioane de sori... și iubire... nu uita niciodată senzația asta, chiar dacă a fost doar un vis... un vis complicat... a fost nevoie de atâta energie ca să mă trezesc... aici în această răceală strălucitoare...

... Ce loc ciudat în care să te trezești. Nu am adormit aici. Cum am adormit? Ar trebui să mă întorc unde mi-e locul...

... fluxul, privește fluxul... totul se mișcă în aceeași direcție, din toate dimensiunile... trebuie să mă alătur, înainte să adorm din nou... visul... bucăți din el se tot întorc...

... trebuie să continui să mă mișc odată cu ceilalți... dar ei sunt cu toții atât de mari pe lângă mine... sunt doar o punct minuscul... sunt atât de mic...

Așa e, micuțule. Stai cu mine. O să te ajut.

... cel de lângă mine, da... atât de mare, încât nu-l pot vedea pe tot... un val puternic de energie mă cuprinde... bun, asta mă ajută... conștiința mea se umple și mai mult... îmi amintesc cum s-a întâmplat... da... era o parte din Întreg... una câte una, părțile au fost plasate ici și colo, luate din Întreg și plasate... unde? Nu pot să văd clar... entuziasmul... bucuria unei noi aventuri... una câte una, cele din jurul meu erau plasate... apoi a venit momentul meu... smucitura... nesiguranța... apoi Întregul a dispărut... ce singurătate cumplită... singur... trebuie să mă întorc la Întreg... conștiința se destramă... adorm... dorm... ce e somnul?... pierderea conștiinței, destrămarea... asta e...

... Acum, mă mișc înapoi... înapoi la Întreg, acolo unde mi-e locul. Pot să simt începutul radiației, care devine mai intensă, pe măsură ce ne mișcăm... ce bucurie să mă întorc...

Ce daruri aduci, micuțule? Nu percep niciunul.

... Daruri? Daruri? Nu am nevoie decât să mă întorc la Întreg, acolo unde mi-e locul, unde sunt alții ca mine... Sunt ceea ce am fost dintotdeauna... Daruri? Asta înseamnă mai mult decât sunt sau am fost... nu e nimic mai mult... doar visul...

E ceva diferit în ceea ce te privește. Nu aduci daruri și ești singur. Ești incomplet.

... Incomplet? Cum se poate așa ceva? Sunt la fel ca atunci când am părăsit Întregul... voi fi complet, atunci când mă voi întoarce... Nu înțeleg... tot ce trebuie să fac e să mă întorc...

Înțelegi, dar ai blocat această înțelegere. Noi am îndepărtat blocajul. Hai să te ajutăm să-ți amintești cum a început.

... Cum? Nu e visul, dar e ceva legat de el... dinainte să înceapă visul. Era bine, dar Întregul avea nevoie de mai mult... și Întregul e... da, atunci s-a întâmplat... Întregul distribuia părți pentru creștere... pentru reproducere... pentru a le adăuga Întregului... așa

e? Atunci darurile ar fi mai multe părți din mine...? Are cumva de-a face cu visul... ceva din el, sau întregul vis... trebuie să-mi deschid memoria la punctul în care nu eram conștient aici... cu atenție... să nu-mi fragmentez conștiința din nou...

Asta nu se poate întâmpla. Va fi un amestec a ceea ce ești acum, cu conștientizarea a ceea ce numești vis. Întregul acelei experiențe este darul tău. Vei înțelege de ce ești incomplet, de ce ești mic. Observă.

... amintirea visului se deschide și trezirea... dar acum eu sunt observatorul... încerc să mă mișc în susul curentului... înainte... un fulger de energie luminoasă, când am intrat în jocul lui KT-95... plictiseala... curiozitatea... plecarea... o migrație singuratică, căutare, căutare... sori luminoși de energie, într-o așezare infinită... mă alătur altora ca mine, în căutare... în căutarea a ce? Nu poate fi exprimat... apoi, radiația satelitului unei planete albastre, a unui soare galben... intrarea... intrarea pentru a deveni... ce?... Om... da, om! E foarte real, chiar așa cum observ eu. Mă mișc într-o ființă fizică, compusă din energie distorsionată... materie fizică, energia blocată într-o expresie limitată... sentimentul intens al acelei limitări și totuși, pornirea înăscută de a menține energia în materia fizică și efortul de a o face operațională... un tipar minunat, și totuși contradictoriu. Apoi vine nevoia de a căuta să fiu convertit în acțiuni și reacții într-un alt fel... nu reușesc să fac acest lucru și încerc iar și iar... atâtea treceri, intrări și ieșiri, de la cea mai mică creatură cu chipul blănos... urcușul și coborâșul conștiinței și intelectului, iar și iar, prin milenii de pasaje... de vieți... suma tuturor acestora reprezintă darurile duse înapoi Întregului, dar nu le am cu mine... acum văd motivul distribuirii de părți... ce daruri am din acel vis! Și sunt... sunt toate acele treceri prin vieți, toate. Ce am numit totalul... Eul meu DeAcolo. Dar eu sunt doar o parte din acea...

De aceea ești mic și incomplet. Și mai sunt și altele.

Da... alții care așteaptă... grupuri de alte Eu-ri DeAcolo. Mergem ca o unime... da... Așa că, în vis eram un... cel care deschide drumurile... un cercetaș...

Când totul va fi asamblat, tu vei veni cu darurile tale. Nu vei mai fi mic, ci vei fi asemenea nouă. Toți ceilalți vor veni cu tine.

Și în cazul tău a fost la fel? O parte din tine a venit mai întâi aici?

În cazul nostru a fost diferit. Te porți așa cum te porți, pentru că diversificarea ta e așa de extinsă. Pe planeta noastră, întreaga specie a devenit conștientă și a devenit Unul.

De ce... de ce ne oprim?

Deschizătura de Intrare se află în fața ta. Se va deschide curând. Lângă ea, poți percepe Emițătorul pentru fasciculul de energie, care creează ceea ce tu numești vis.

Vis... Hologramă ar fi un termen mai bun... Energia e foarte puternică... o minge arzândă de energie... E o funcție pe care trebuie să o îndeplinesc... Emițătorul îmi amintește... Trebuie să fac asta...

Înțelegem, prietene. Du-te.

... Iată că vin două siluete, una mai strălucitoare decât cealaltă... mă mișc mai aproape de Emițător, foarte aproape... le feresc de energia Emițătorului... îmi deschid receptorii ca să le feresc... și îmi amintesc de cele două părți din mine acolo, în vis... și simt efectele complete ale radiației, dar acum o pot absorbi, acolo unde ele nu au putut... mă îmbăiez în radiație... umplu, absorb... cât de mult... cât de mult... Da, acum știu ce sunt, ce am fost de la început, ce voi fi mereu... o parte din Întreg, partea neobosită, care își dorește să se întoarcă și care totuși trăiește ca să-și caute exprimarea prin a face, a crea, a construi, a dăru, a crește, a lăsa mai mult decât ia și, mai presus de orice, ca să ducă înapoi daruri de iubire Între-

gului... paradoxul unității totale și al continuității părții. Cunosce Întregul... sunt Întregul... chiar ca parte, eu sunt totalitatea...

... Părțile mele din vis se retrag și eu mă întorc, amintindu-mi bine visul și ceea ce am de făcut...

Ai crescut puțin, micuțule.

... E ceva - îmi amintesc ceva ce am de făcut... pentru noi. Ce se va întâmpla după ce vom intra și ne vom reuni cu Întregul?

Există multe speculații în privința asta. Îți putem oferi o ROTE, care descrie un rezultat probabil. Ți se va părea interesant, când ai să te întorci la vis... la hologramă.

Când am să mă întorc? Trebuie să mă întorc la vis? Să-mi pierd, din nou, conștiința?

Nu ai de ales. Ești incomplet. Dar această conștiință se va întoarce cu tine. Nu îi vei abandona pe cei care așteaptă, chiar dacă ar fi posibil.

Așa e.

Ia această ROTE. Te-ar putea ajuta să ai răbdare - tu și suma a ceea ce ești.

Sunt sigur că voi avea. Dar eu... noi... avem atâta nevoie să știm ce înseamnă să devenim compleți. Ai putea spune?

Noi știm bine asta. Poate fi spus în cuvintele tale.

Nu există început, nu există sfârșit,

Există doar schimbare.

Nu există învățător, nu există discipol,

Există doar amintire. Nu există bine, nu există rău,

Există doar exprimare.

Nu există unime, nu există a împărtăși cu alții.

Există doar Unul. Nu există bucurie, nu există tristețe,

Există doar iubire.

Nu există mai mare, nu există mai mic,

Există doar echilibru. Nu există stază, nu există entropie, Există doar mișcare. Nu există trezie, nu există somn, Există doar ființare. Nu există limită, nu există șansă, Există doar un plan.

Așa cum știm noi că stau lucrurile.

Mulțumesc. Accept.

Trebuie să te miști prin cealaltă jumătate a cercului, ca să-ți finalizezi călătoria.

Cealaltă jumătate a cercului?

E mult mai ușor. La revedere, micuțule.

Mânat de o nevoie extraordinară de a efectua Întregirea, am început întoarcerea. Fluxul se oprește în spatele meu, așteptând să intre. Doar pâlپاitul unui gând de a intra determină în mine un puternic sentiment de anticipație.

... Înapoi la vis... întoarce-te la vis...

Cum am ajuns aici? Ce am făcut? Amintirea începe să revină... mă mișc în sus, împotriva energiei, folosind tehnica de sărit a copiilor... Cum să încep? Da... în jos ar trebui să fie ușor... folosesc săritura obișnuită, pe care o știam atât bine când eram copil, în vis... sari... sari...

... și mă întorc instantaneu, prin crăpătura îngustă... o ceață de bucle jucăușe... mă opresc chiar în afara norilor de culoarea curcubeului... cât de mult timp a trecut de când am stat prima dată aici, încep să speculez... acum fluxul de amintiri revine, Eul meu DeAici... restul e ușor... doar o schimbare de fază...

... înapoi la Zona de Tranziție, cândva așa greu, acum așa ușor... o ceață de imagini și vibrații... am ultima ROTE... un val de răs și eliberarea... Colegul Călător m-a înțeles... el știa cât de nerăbdător eram! Acolo e încă distractiv... și totuși știu suprema... de necrezut și totuși s-a întâmplat... o cunoaștere bizară, strălucitoare, fiind în vis, știind ce este și având emoțiile visului... totuși sunt încă treaz, pul-

sând la unison cu ceea ce sunt dincolo de vis. Oare ar putea exista vre-o cale de a exprima acea formă unduitoare din vis, fără a tulbura iluzia? Sau poate tiparul e tocmai acesta – să tulbur visul...

Deci, trebuie să mai fac încă o tură, către celălalt capăt al cercului. Știi ce înseamnă... să treci dincolo de Zona de Tranzitie – nu în afară, ci spre interior. Dacă îmi folosesc modul rapid de schimbare de fază și săritul, amândouă...

... și intru repede... dincolo de grupurile Eului DeAcolo... au dispărut... dincolo de Teritoriile Sistemelor de Credințe... se sting... dincolo de planeta albastră... și privesc cum ea devine un inel de praf... totul se mișcă, totul se mișcă... mergând din nou împotriva fluxului, ducându-mă înapoi spre locul unde a început totul... o floare uriașă de particule și de lumină, care se unesc... înapoi într-un fascicul... un fascicul... intru în el, mă mișc odată cu el... pot să suport? E așa puternic...

... și iată-l... Emițătorul! Nu, nu a fost niciun big bang... a venit de la Emițător... crearea hologramei... și iată-l, fluxul de întoarcere pe o parte... un ciclu... o buclă închisă... un cerc! Acum știu... acum știu! ... mai bine m-aș întoarce, înapoi la Eul meu DeAcolo... să le spun... ușor și repede... doar cu o săritură...

Ram, tu ești?

Da. Cercetașul tău s-a întors.

Controlează-ți radiația! Ne arzi!

A, scuze. E mai bine acum?

Atunci când ai rupt legătura, nu știam dacă te vei întoarce. Dar te-ai întors! Acum putem să acționăm. Dar mai întâi ar fi bine să...

Îl am! Am ce vă trebuie!

Oprește-te și ascultă, da?

Ce e?

Trebuie să te duci înapoi, în corpul tău fizic. Acum.

De ce? S-a întâmplat ceva?

Am încercat să-ți trimitem un gând. Când legătura ta s-a rupt, ai fost tăiat și de corpul tău fizic. Dacă nu te duci înapoi repede, ai putea să-l pierzi. Încă nu e momentul.

... Dacă ei își făceau griji, îmi făceam și eu! Mi-au dat un impuls de energie, când am început să mă întorc rapid la starea fizică. Corpul era șocat și la fel eram și eu – îmi era foarte frig, tensiunea era foarte mică, pulsul bătea foarte încet, iar inima aproape că intrase în fibrilație. Când am început să respir din nou, profund, corpul a început, treptat, să se încălzească, să redevină normal, dar mușchii erau înțepeniți... era nevoie de câteva zile ca să acționeze, din nou, normal...

A durat, într-adevăr, câteva zile. În cele din urmă, corpul fizic a revenit la o funcționare rezonabilă. Esența mea, totuși, nu a revenit. Nu era doar o Perspectivă Diferită, ci o reamintire a libertății nelimitate, o sclipire ușoară a unei Opțiuni Supreme.

Și știam că aveam Esența lipsă!

Cel puțin, acum am lacrimi pe care le pot vărsa, obraji pe care pot curge și o mână iubitoare care să le șteargă. Cât despre dăruri – când vine momentul, le pot lua cu mine. Poate deveni din ce în ce mai greu să rămân aici. Hoinarul nu poate aștepta la infinit.

Și totuși, privesc în jurul meu – la decorul magnific, la reducerea, minunat proiectată, a ideilor în punere în practică, la modul în care modifică mecanismele viei, ambientul. Mă uit la frunza unui copac, suficient de flexibilă ca să reziste presiunii vântului, ancorată și striată, ca să se poată întoarce mereu cu fața în sus și astfel să-și poată îndeplini funcția de transformator.

Mă uit la pisiul explorator, care învață într-o săptămână, mai mult decât în tot restul vieții, care învață cum să-și folosească

calculatorul intern, care măsoară distanța de la podea la masă și care declanșează cantitatea exactă de energie ce îi permite să sară la o înălțime de cinci ori mai mare decât el și să aterizeze, în siguranță, pe masă.

Conștientizarea mea se extinde către pământ, aer și mare și acționează într-o simbioză profundă, pentru a oferi tot ce este necesar pentru milioane – nu, pentru miliarde de forme de viață, care locuiesc acest loc.

Ce a venit mai întâi, nevoia sau ideea?

Și mai e și stratul creierului meu, care mi-a oferit șansa de a gândi, în loc să exist, pur și simplu. Să fiu cine sunt. Oare lucrul acesta a fost planificat în proiect – sau a fost un experiment destinat observării efectului? Sau poate a fost un alt motiv, pe care încă nu-l înțeleg?

Haos, organizare, variabile – sunt unul și același lucru. Chiar dacă totul poate fi copiat și duplicat, în cele din urmă, aș vrea să-l cunosc pe Inginerul Originar. O singură dată.

Viziunea de la marginea drumului

Mi-au trebuit multe săptămâni de contemplare, pentru a-mi reveni după călătoria de-a lungul Zonei de Tranziție. Totuși, sintagma „de-a lungul Zonei de Tranziție” este parțial corectă. Ca să ajung la destinație, a trebuit să o iau într-o altă direcție.

„Să-mi revin” e o altă exprimare greșită. Cu siguranță că nu mi-am revenit – nici nu o voi face vreodată. Schimbarea e permanentă. Nu am idee câți alți oameni au avut aceeași experiență și s-au întors s-o povestească. Fiecare relatare ar fi colorată de individul, de cultura și epoca în care s-a întâmplat. La fel a fost și cu mine. Iar cuvintele și analiza sintetică sunt insuficiente pentru a descrie întreaga semnificație și validitate a experienței.

Esența – Esența lipsă – îmi era acum Cunoscut. Nu era o credință, speranță sau convingere; nu putea fi descrisă prin intuiție sau emoție, ci era un fapt Cunoscut, fixat ferm în mintea-conștiință. Într-adevăr, fusesem acolo tot timpul, dar nu recunoscusem numeroasele tipare probatorii, drept ceea ce erau cu adevărat. Acceptarea nu e același lucru cu Cunoașterea.

Așadar... Esența Cunoscută. Universul fizic – inclusiv întreaga omenire – este un proces continuu de creație. Există, într-adevăr, un Creator. Cine sau ceea ce este acest Creator se află dincolo de Emițător și de Deschizătura de Intrare, iar eu nu am fost acolo. În consecință, nu cunosc acea parte. Nu încă. Tot ce am este experiența coplesitoare a razei de lângă Emițător și a procesului creativ

în evoluție, așa cum se desfășoară el în lume și în mine. Asta percep eu, cu Percepția mea Diferită.

Mintea-conștiință umană a speculat timp de eoni, în legătură cu Creatorul nostru de dincolo de acea Deschizătură. Nu am putut să mă implic în această direcție, din motive pe care le înțeleg acum. Din pricina folosirii continue a etichetei „Dumnezeu“, într-o mulțime de variante, mă opusesem oricărei încercări de identificare a Lui, în vreo formă descriptivă. Estomparea adevăratului sens și înțelegerea greșită ar fi mult prea mari. Acum știu de ce m-am opus. Același lucru se aplică și în cazul cuvântului „spiritual“ și al multor alți termeni ce se folosesc cu ușurință, în mod obișnuit.

Lucrurile acestea sunt Cunoscut pentru mine: astfel, Creatorul nostru:

- Ne depășește înțelegerea, atâta vreme cât rămânem oameni.
- Este creatorul procesului continuu din care facem parte.
- Are un scop pentru acțiuni ce depășesc capacitatea noastră de înțelegere.
- Face ajustări, reglaje fine, în acest proces, după necesități.
- Stabilește legi simple, care se aplică oricui și la orice.
- Nu pretinde idolatrizare, adorație sau recunoaștere.
- Nu pedepsește „răul“ și „păcatele“.
- Nu se amestecă și nu pune interdicții în activitatea noastră.

Dorința de a ne întoarce cu daruri este o parte integrantă a proiectului.

Cel mai important este faptul că îmi dau seama că nu există cuvinte – scrise sau rostite – muzică pe care aș putea s-o compun, care să fie capabile să transfere o asemenea Cunoaștere unei alte minți umane. Ar putea fi posibil să o transmit sub forma unei credințe, dar nu sub forma a ceva Cunoscut. Asta nu ar putea să se întâmple decât prin experiență individuală, directă. Modul în care puteam asigura acest lucru era Elementul Esențial.

Apoi, am devenit conștient de faptul că procesul de transfer era pe trei sferturi realizat – fixat și operațional, în sistemul de învățare pe care îl creasem la Institutul nostru.

Întâi a trebuit să stabilesc de ce trebuia să-i ajut pe alții să facă acest transfer. Mi-am amintit întâlnirea cu ființa masivă, fără nume, de lângă Deschizătură. Eram incomplet, mi s-a spus. Eram prea „mic“. Nu eram „destul“. Și nu știam nimic despre „darurile“ care aveau să mă însoțească în Deschizătura de Intrare.

Mi-am amintit de civilizația umană, veche de mii de ani, pe care o vizitasem. Erau mai mult de un milion de oameni; primiseră Semnalul lor și se pregăteau să plece, ca o Unime completă. Mi-am amintit și dispariția „cât ai clipi“ a sute de mii de oameni adunați la un loc, care nu mai existau în stare fizică, în grupurile ale EuluiDe-Acolo, aflate în apropiere, unite între ele. În final, mi-am amintit vizita făcută acum câțiva ani, când am călătorit aproximativ o mie cinci sute de ani în viitor, la o civilizație umană non-fizică din care făceam parte. Ei – sau noi – erau pe cale să plece ca întreg unificat. Vizita mea a fost un fel de încheiere pe care o așteptaseră și pe care atunci nu o înțelegeam.

Acum înțeleg. Înțeleg, de asemenea, și ce însemna „mic“, de ce eram „incomplet“ și care erau „darurile“.

Știu de ce m-am implicat în procesul de „recuperare“ a celor care au părăsit lumea fizică. Și înțeleg de ce am simțit nevoia de a-mi împărtăși experiențele prin cărți și scris, de ce mi-am pus toate calitățile fizice și anii de efort personal în dezvoltarea sistemelor de învățare, pentru ca alții să poată atinge stări ale conștiinței, similare cu cele trăite de mine.

Nu era vorba de satisfacerea ego-ului; nu aveam nicio dorință să devin un guru sau un lider „spiritual“. Nu era vorba de faimă; celelalte activități din viața mea se ocupaseră de asta. Nu era vorba nici de avere; mă descurcasem bine la capitolul acesta, înainte de prima mea experiență în-afara-corpului.

Și nici nu era vorba de numeroasele mele personalități din Eul meu DeAcolo. Individual, ele erau la fel de necunoscătoare ca și mine. Erau, pur și simplu, o parte din mozaic.

Era Esența; colectarea și unificarea „părților” – nu doar ale celor călătoare și dispărute din propriul meu EuDeAcolo, ci ale întregului grup al EuluiDeAcolo, de care sunt legat. Nu am idee cât de mulți mai există în grup. Poate sunt mii sau sute de mii.

De ce e nevoie de unificare totală? Ca să putem deveni, cu adevărat, Unul. Compleți și cu o mulțime de daruri de experiență și iubire. Apoi, ca întreg, putem, cât ai clipi, să trecem prin Deschidere.

Și apoi? Răspunsul nu-mi este cunoscut.

Momentul plecării de pe acest Pământ se pare că este în secolul al XXXV-lea. Însă nu putem pleca, până când nu adunăm toate părțile fiecărui EuDeAcolo, care fac parte din grupul nostru – o sarcină imensă. Așa că vom fi în starea de recuperare, așa cum este necesar, pe măsură ce părți din noi părăsesc lumea fizică, tulburate și nesigure – sau părăsesc, printr-o schimbare bruscă, sistemul de credințe care i-a ținut prizonieri atâta timp.

Rolul meu, după cum puteam vedea, era cel de facilitator. Esența trebuia să fie încorporată în activitățile și sistemele noastre de învățare. Nu eram conștient de ceea ce urma. Nu eram conștient nici de posibilitatea ca, în metodele și tehnicile noastre de îmbunătățire a conștiinței umane, să existe un fel de Semnal care să-i poată atrage pe cei care vin din propriul lor EuDeAcolo și sunt legați de grupul nostru. M-am întrebat câți dintre miile de oameni care participaseră la programele noastre aparțin grupului nostru. Încă nu am cum să știu.

Timp de peste cincisprezece ani, programele noastre au oferit cunoașterea practică a conștiinței umane, până la marginea dimensiunii timp-spațiu. Trecerea dincolo de această graniță, pentru a începe căutarea Esenței, reprezenta o provocare supremă. Problema era cum să facem acest lucru, în mod limpede și clar, pentru

a face din Esență un lucru Cunoscut, în loc de o credință. Acest deziderat se putea împlini doar prin experiență personală.

A trebuit să încep cu lucrurile Cunoscute. Ceea ce am numit rampe de intrare în Zona de Tranziție este moartea fizică – așa cum este ea percepută de către majoritatea Minților Umane. Aceste rampe conduc dincolo de marginea hărții lor cunoscute, iar indicațiile sunt contradictorii.

Din punct de vedere cultural, în prezent cunoaștem foarte puțin despre moarte și despre ceea ce se află dincolo de ea. Am putea crede în diferite premize și așteptări, însă aceasta nu este Cunoaștere. Singurul lucru pe care îl știm cu toții este că, mai devreme sau mai târziu, moartea fizică ni se va întâmpla tuturor – nouă și celor pe care îi iubim. Dar asta e tot – și de aici vine frica.

Pentru a rezolva situația, aproape toată cunoașterea și toate studiile noastre științifice se concentrează pe materia fizică și pe dimensiunea timp-spațiu. Visul nostru neobosit este să știm totul despre Aici – fără nicio excepție sau omisiune. Originea acestei porniri este zbaterea oamenilor de a exista într-un mediu ostil, mânați de nevoia de supraviețuire. Acest motiv ascuns încă există – chiar dacă e deghizat cu măiestrie.

În ceea ce privește moartea fizică, științele noastre pot oferi doar acele abordări care se leagă cumva de materia fizică. Ne uităm în special la un sistem de măsurare a Ceva. Dacă nu există un semnal electric în creier, dacă nu există o reacție chimică, dacă nu există o mișcare fizică, atunci nu ai Nimic. Așadar, moartea este echivalentă cu Nimic. Și dacă te întrebi dacă Mentea Umană dispăre, atunci când dispăre reacția electrochimică – asemănător unui câmp magnetic din jurul unui electromagnet, atunci când se oprește electricitatea – vei primi cu siguranță un răspuns pozitiv. Dar poți continua, spunând că astfel de câmpuri magnetice nu dispar cu adevărat, pentru că lasă amprente măsurabile pe materia sensibilă, în sau lângă ele – deci, cum rămâne cu mintea? Desigur că vine răs-

punsul științific și anume, că și cu oamenii se întâmplă cam același lucru; ei trăiesc în amintirea celor dragi, sau în artefactele fizice pe care le-au creat – munca lor, cărțile, clădirile etc. Dar asta e tot.

E ușor de înțeles de ce atât de mulți oameni de știință și medici sunt nihiști sau atești în atitudinea lor publică. Dar, chiar și așa, mulți trebuie să creadă într-o posibilă supraviețuire, obligați fiind de presiunea culturală sau de năzuințele și vinovățiile lor ascunse. În plus, cercetătorii din domeniile științei și medicinei sunt participanți pasivi la procesul prădător al Sistemului Vieții de pe Pământ. În această calitate, ei sunt dispuși să-și ajusteze datele, pentru a le potrivi cu nevoile lor, la fel ca toți ceilalți. Totuși, unii dintre cei mai mari oameni de știință au dedus că suntem mai mult decât corpurile noastre fizice – sau, cel puțin, că mintea noastră e mai mult decât un rezultat al funcționării creierului.

Cunoașterea noastră științifică nu este legată de nicio abordare care încearcă să facă Ceva din Nimic, așa că trebuie să o lăsăm deoparte, fie că vrem, fir că nu. Inițiativa științifică este aproape în întregime prinsă în mrejele Sistemului Vieții de pe Pământ și în dimensiunea fizică timp-spațiu, și foarte puține lucruri sunt aplicabile în acest spațiu. Nici măcar religiile și filozofiile nu ne oferă prea mult ajutor. Timp de mii de ani, reprezentanții unor religii au încercat să ne convingă să credem în existența vieții de după moarte. S-au utilizat multe tehnici, în încercarea de a-i ajuta pe adepți să ajungă în faza de Cunoaștere, dar foarte puțini au reușit.

Așa că ne întoarcem la experiența personală. Dacă ar fi posibil să trecem granița, să vizităm zona așa-zisului Nimic și să ne întoarcem, apoi, să îl descriem așa cum este, în termeni clari, neînhibați de sistemele de credințe, atunci, acest lucru ar duce, în timp, la Cunoașterea universală și, în consecință, la eliminarea fricii. Dar, până acum nu știm cum să facem acest lucru. Cu toate acestea, e posibil ca deja să facem acest lucru – dar, pur și simplu, să nu ne aducem aminte.

Dacă aș ști, fără nicio urmă de îndoială, ce aș fi și ce aș face după ce mor, m-aș schimba radical. Mi-aș putea trăi viața fizică din plin, fără a fi umbrit, în fiecare secundă, de vocea care spune „o mișcare greșită și ți-a sunat ceasul“. Dacă am ști că fiecare dintre noi are opțiunea de a pleca, atunci când are certitudinea că viitorul nu mai are ce să-i ofere, cât de mult s-ar transforma viețile noastre! Dacă am avea certitudinea că, atunci când o persoană dragă pleacă, indiferent de ceea ce s-ar întâmpla, ne-am putea continua legăturile de iubire dincolo de Sistemul Vieții de pe Pământ și de dimensiunea timp-spațiu și am ști fără dubiu unde o putem găsi – ce libertate minunată am avea!

Mai sunt multe de făcut

Rezumând cât am putut de bine puținul care ne este la îndemână, legat de subiectul vieții de dincolo de datele Sistemului Vieții de pe Pământ, am decis că întoarcerea la datele pe care le aveam la nivel personal reprezenta singura cale. Ceea ce căutasem devenise un fel de asigurare de moarte, iar circumstanțele personale indicau acum că necesitatea acesteia era presantă. Sinele meu Lăuntric mi-a spus că nu era așa de greu cum credeam eu – și, cu această speranță în minte, mi-am început căutarea.

A existat un grup mic, alcătuit din cei pe care îi cunoșteam bine și pe care îi contactasem, după ieșirea lor din lumea fizică, în timpul unei experiențe în-afara-corpului. Acest grup îl includea pe tatăl meu, care murise după un an de suferință cumplită, cauzată de o comoție cerebrală. L-am găsit într-o cameră mică, cu o singură ferăstră, aparent în recuperare și m-a întâmpinat cu căldură. Mai era acolo și un prieten inginer, Charlie, care murise în urma unui atac de cord și pe care l-am descoperit într-o cabană, pe malul unui ocean; prietenul meu pilot și cercetător, Agnew, pe care l-am întâlnit la câteva luni după accidentul lui fatal de avion, în ceea ce părea a fi un laborator, foarte entuziasmat de un nou proiect, și Dick, prietenul meu doctor, care murise de cancer abdominal și pe care l-am regăsit mai tânăr și mai puternic, vorbind cu alți doi oameni, într-un fel de birou. De asemenea, m-am întâlnit rapid și cu mama mea, deși asta nu s-a întâmplat în timpul unei experiențe în-afara-corpului. Ea a apărut pe scaunul din față al mașinii mele, când conduceam spre

serviciu, la doar câteva minute după ce murise într-un spital din Ohio. Mai erau și alții, dar nu îi cunoșteam la fel de bine. Încercând să determin ceva despre ei, așa cum i-am fi cunoscut, a reieșit un fapt interesant. Niciunul dintre ei nu fusese blocat într-un sistem de credințe legat de viața de după moarte. Și atunci, unde s-au dus și cum au ajuns acolo? După toți acei ani, nu mă obosisem să aflu.

Gândindu-mă la toate acestea, am ajuns să înțeleg cât de puține sisteme de credințe bătute în cuie îmi fuseseră impuse de către părinți. Nu auzisem de focul iadului, de diavoli sau îngeri, de predici despre viața de apoi, ci doar de procesul autodeterminării. În acel moment, nici eu și nici ei nu ne-am dat seama de cât de valoroasă fusese atitudinea lor.

În timpul călătoriilor nocturne, am început să caut să aflu ce se întâmplase cu cei pe care îi cunoșcusem după șederea lor în Sistemul Vieții de pe Pământ. Pe la trei dimineața, după două cicluri de somn, eram complet odihnit și relaxat. M-am dat jos din pat și, într-o clipă, eram în întunericul de afară și aproape de corpul meu fizic. Am așteptat un moment, înainte să mă apropiu de marginea Benzii H. Îndepărtându-mă de Zgomotul Benzii H, am început să-i caut pe cei care nu avuseseră un sistem puternic de credințe, despre viața de apoi.

Charlie a fost primul care mi-a venit în minte și, cu viteza luminii, am ajuns în cabana nonfizică pe care și-o crease singur, pe malul oceanului. Mă simțeam ca într-un tablou cu natură moartă. Plaja nisipoasă părea normală, dar cabana era goală. Norii erau nemišcați pe cer, iar soarele părea static. Nu exista briză. Charlie dispăruse. Dacă ar fi fost acolo, totul s-ar fi mișcat.

Apoi, am observat ceva ce mi s-a părut a fi o anomalie. Puteam să simt nisipul sub picioare. M-am uitat în jos. Picioarele mele erau acolo – goale. Mi-am mișcat degetele și le-am băgat în nisip. Era cât se poate de natural. Într-o parte era un petec de iarbă. Am pășit, nu am plutit, către iarbă și am călcat pe ea. Semăna cu iarbă

adevărată. M-am aplecat și am smuls un fir, realizând, în cele din urmă, că am și mână. Am pus iarba în gură și am mestecat-o. Gustul și textura erau reale. Era, într-adevăr, iarbă care trăia și creștea.

Charlie pe care îl cunoșteam eu nu-mi dăduse de înțeles că poate crea organisme vii. Și totuși, asta era dovada. Și mai era și ipoteza automată că aveam o formă fizică, ceea ce era cel puțin neobișnuit. Ce fel de câmp energetic generase Charlie? Cu siguranță nu era un sistem de credințe, întrucât nu fusesem condiționat să mă aștept la ceea ce am găsit. Când am plecat, încet și deliberat, senzația existenței unui corp fizic a dispărut. Am verificat „locația” și am descoperit că se afla chiar înlăuntrul barierei Zgomotului Benzii H, în banda radiației umane a spectrului Câmpului (M). În următoarele săptămâni, am încercat să descopăr unde plecase Charlie. Dar oricât aș fi încercat, nu puteam găsi nicio urmă.

Următoarea persoană pe care am căutat-o a fost tatăl meu. În urma comotiei cerebrale, timp de un an de zile avusese dureri foarte mari și nu fusesse capabil să-și expună problema, înainte să moară. Am descoperit asta, când l-am întâlnit prima dată, la scurt timp după ce murise. A fost ușor să găsesc camera unde stătuse pentru recuperare, dar, așa cum deja mă așteptam, nu era acolo. Camera era goală. Dar puteam să întind mâna și să ating peretele cu mâna. De ce mi se materializase, dintr-o dată, mâna? Peretele era aspru, ca betonul sau chirpiciul. Tatăl pe care îl știam eu nu l-ar fi putut construi. Deci, fie nu-mi cunoșteam tatăl așa de bine cum credeam, fie altcineva crease camera. Îndepărtându-mă încet de micuța clădire, percepția mi s-a schimbat iarăși, într-una pur non-fizică. Nu am fost surprins de faptul că unda Zgomotului Benzii H era aproape. Mai târziu am încercat, fără succes, să aflu unde era tatăl meu. Oare el și Charlie se întorseseră la Sistemul Vieții de pe Pământ? Sau îi preluaseră recuperatorii Eu-lui lor DeAcolo? Și ce era locul acela, în care atât cabana, cât și camera, rămăseseră goale de la plecarea lor?

Așa cum simțisem înainte, era prea real ca să fie un Sistem de Credințe. Curiozitatea mea atinsese cote maxime.

După câteva zile, am călătorit din nou într-o zonă adiacentă, cu un rezultat similar. Am redescoperit locul în care îl găsisem pe Agnew, la câteva luni după ce avusese accidentul de avion, în încercarea de a ateriza pe un aeroport micuț, din Ohio. Întâlnirea a avut loc la înmormântarea lui Agnew, în Carolina de Nord, unde s-a petrecut un eveniment intens și inexplicabil până acum. Exact când coșciugul lui era coborât în mormânt, un avion mic, marca Twin Beech, a zburat peste locul respectiv. Era exact același model, cu aceeași culoare și aceleași marcaje ca cel pilotat de Agnew. Și-a mișcat aripile și a zburat în depărtare. Văduva lui a izbucnit în hohote de plâns și toți cei care îl cunoscuseră au început să lăcrimeze. Mai târziu am verificat toate aeroporturile, pe o distanță de cinci sute de kilometri. Nu erau înregistrate niciun fel de decolări sau aterizări ale vreunui Twin Beech.

Gândindu-mă la asta, nu eram prea sigur că îl voi găsi pe acest tip creativ în același loc nonfizic. Atunci când îl găsisem înainte, la scurtă vreme după ce murise, lucra entuziasmat la ceva ce nu putea să-mi explice. Am avut dreptate. De data asta, platforma și echipamentul erau acolo, dar Agnew nu. Nu am încercat să-l găsesc, întrucât erau prea multe posibilități. Apoi m-am concentrat asupra locului unde îl găsisem pe Dick, după ce murise. Fusesse un doctor bun și un prieten apropiat, în primii mei ani petrecuți la New York. Când îl găsisem, discuta serios cu câțiva alți bărbați, într-o cameră mare și mi-a făcut, pur și simplu, cu mâna. Părea de două ori mai tânăr decât atunci când murise. Am ajuns fără probleme, la aceeași cameră mare. Spre surprinderea mea, nu era goală. Doi bărbați, care arătau aparent normal, îmbrăcați în costume de afaceri, stăteau lângă o masă și discutau. M-am apropiat de ei cu grijă.

„Mă scuzați, ați putea să-mi oferiți niște informații despre Dick Gordon?”

S-au întors și s-au uitat la mine cu ochii mari. Apoi, cel mai înalt a vorbit.

„Îmi cer scuze, nu te așteptam. Vrei să stai jos? Ești obosit?”

„Nu, sunt bine. Vreau doar să...”

„Stai o clipă, George,” m-a întrerupt cel de-al doilea. „Asta e altfel. Uite!” M-au examinat cu atenție. George a dat din cap.

„Încă mai ai un corp fizic viu?” Am ezitat.

„Ei bine, da, am. Dar...”

„Și știi că nu visezi?”

„Da, știu. Încerc să...”

„Uimitor!” George s-a întins, m-a prins de mână și a scuturat-o viguros. „Am auzit despre oameni ca tine, dar ești primul pe care l-am întâlnit! Ce zici de asta, Fred?”

„Dar... ce e locul acesta?” Fred a fost cel care mi-a răspuns.

„Acesta e un loc unde anumiți oameni vin după ce mor. Uneori, cu puțin ajutor. Majoritatea nu știu că el există.”

„Ce oameni?”

„Specialiști în medicină. Medici, chirurghi etc.”

„De ce vin aici?”

„Ca să se calmeze după marea schimbare”, mi-a explicat George. „Au nevoie de asta, mai ales pentru că au fost atât de preocupați să țină pacienții în viață. Dar, într-un mediu familiar, își revin repede. Uită-te în jurul tău.” Am devenit conștient că mă aflu într-un cabinet medical tipic – cameră de așteptare, cu scaune, măsuțe și teancuri de reviste vechi. Printr-o fereastră, puteam vedea biroul asistentei și dulapuri cu dosare. Un birou interior, cu birou și scaune, era vizibil printr-o ușă deschisă și, pe latura opusă, am zărit o cameră cu o masă de consultație, cântare și alte instrumente.

M-am întors către cei doi bărbați.

„Cine a creat asta? Voi?”

„Nu știm”, mi-a răspuns Fred. „Era aici când am ajuns. E un artefact creat, pur și simplu, pentru a ajuta mintea medicală să se acomodeze cu schimbarea. Este un mediu foarte familiar. Din această cauză funcționează.”

„Sunteți doar voi aici?”

„Sunt cel puțin câteva sute de oameni – și asta numai la recepție. Ei sunt cei care ajută. Vin și pleacă încontinuu.” M-am întors către George.

„Tu cum ai ajuns aici?”

„Ei bine, stăteam în Parc și Fred a venit și s-a așezat lângă mine și apoi... Ce s-a întâmplat? Ești în regulă?” Probabil că a văzut șocul de pe chipul meu, atunci când valul de amintiri m-a copleșit. Parcul! Acum mulți ani, ajunsesem în Parc. Dar nu-mi amintesc cum și de ce ajunsesem acolo. Am întâlnit un grup primitiv, de zece sau doisprezece bărbați și femei, care m-au întâmpinat cu căldură și mi-au explicat unde mă aflam. Era un loc în care să te calmezi după trauma morții fizice – o stație de așteptare, pentru relaxare și pentru a te putea decide ce să faci mai departe. Parcul! În cele din urmă am reușit să vorbesc.

„Sunt bine. Spune-mi... unde e Parcul?” Mi-a răspuns Fred. Mă privea cu blândețe.

„Asta cauți, nu-i așa?”

„Nu știu. Dar cred că da.” A făcut un gest cu mâna către ușa din spatele lui.

„Ieși, fă stânga și urmează drumul prin pădure. Nu e departe.” Eram profund recunoscător.

„Mulțumesc – vă mulțumesc amândurora. S-ar putea să ne mai vedem, chiar dacă nu sunt doctor.” George m-a bătut pe umăr.

„Întoarce-te când ai posibilitatea. Dacă găsești un doctor singur, adu-l și pe el.“ Am ieșit, am luat-o la stânga și am dat, într-adevăr, peste o pădure cu copaci înalți, majoritatea cunoscute. O cărare ducea către un spațiu deschis, așa că am urmat-o. Deși voiam să mă grăbesc, am decis să merg încet. Senzația pașilor pe frunze și iarbă era mult prea plăcută. Eram în picioarele goale!

Cum mergeam așa, o briză blândă mi-a atins capul și pieptul. Puteam să simt! La fel ca și cu picioarele mele goale, puteam să simt! Am trecut pe lângă stejari, plop, nuci, platani, aluni, pini și cedri – chiar și pe lângă un palmier distonant, precum și pe lângă copaci care nu știam că există. Aroma florilor, amestecată cu cea a pământului reavăn, era minunată. Puteam să miros! Și păsările – aproape jumătate dintre ele erau specii pe care nu le mai văzusem! Cântau, ciripeau, strigau, zburau din pom în pom, de-a lungul și de-a latul potecii pe care mergeam eu. Sute de păsări. Și puteam să aud!

Am mers mai încet, absolut uimit. Mâna mea – da, din nou mâna mea fizică – s-a întins și a smuls o frunză de pe creanga joasă a unui arțar. Părea vie și flexibilă. Am pus-o în gură și am mestecat-o. Era umedă și avea exact gustul frunzelor de arțar din copilăria mea. Deodată, am știut ce se întâmplase – ce, probabil, încă se întâmpla. Aceasta era o creație umană! Mulți dintre cei care pășiseră pe această potecă creaseră și adăugaseră pasărea sau copacul lor preferat. Ele erau vii – opere vii, create de *oameni*. Nu era modul standard de reproducere, urmat în Sistemul Vieții de pe Pământ, care nu e creat chiar de oameni, ci după ideea și planul Altcuiva.

Și tot ceea ce am întâlnit înainte, în căutarea mea, era la fel – produsul unei minți-conștiințe umane. Spațiul medical, echipamentul lui Agnew, camera de recuperare a tatălui meu și cabana lui Charlie de lângă ocean. Charlie, mi-am amintit, chiar demonstrase cum a creat totul! Totul era creație umană! Esența! Știu de existența Creatorului nostru – dar oare suntem cu toții creatori, după același tipar? Oare Sinele meu Lăuntric, pe care l-am acceptat atât de ușor,

este doar o replică sau o clonă minusculă a Originalului? Cât de departe putem duce această idee exprimată doar parțial?

Parcă pentru a dovedi punctul de vedere al realității, un papagal mare, portocaliu, a zburat peste umărul meu, a ciripit și mi-a picurat ceva în mână. Am râs când am testat consistența caldă între degetul mare și arătător. Era, cu siguranță, real! Am mers mai departe, întrebându-mă câte prietene animale create de oameni existau în pădure, când am ajuns la o curbă a potecii și copacii s-au terminat. În fața mea era Parcul. Era la fel ca atunci când îl vizitasem, cu mulți ani în urmă, cu alei unduitoare, bănci, flori și tufișuri, petice de iarbă multicolore, mănunchiuri de copaci falnici, mici pâraie și fântâni și cu un soare cald deasupra, printre norișori albi. Parcul continua pe un teren, cât vedeai cu ochii. Mergând pe pantă, până la cea mai apropiată bancă, m-am întrebat ce minte umană sau ce grup de oameni a creat toate astea. Pentru un om obișnuit, era o creație magnifică. Totuși, știam că așa apărusem și eu. Însă nu mă gândisem la asemenea lucruri, în vizitele mele anterioare, cu mulți ani în urmă. Acum îmi amintisem – știam – de ce era acolo.

Când m-am apropiat, o femeie s-a ridicat de pe bancă. Era de înălțime medie, suplă, cu ochi mari, căprui și cu un păr șaten, ușor ondulat, care-i ajungea până la umeri. Chipul ei era neted și ușor bronzat, cu trăsături cu nuanțe orientale, din Orientul Mijlociu, dar și europene. Purta pantaloni închiși la culoare și o jachetă până la șolduri. Vârsta i se putea încadra între treizeci și cinci și cincizeci de ani. Îmi părea cunoscută – o mai întâlnisem undeva. A zâmbit și mi-a întins mâna.

„În sfârșit ai ajuns! Bine ai revenit, Ashaneen.“

Ashaneen – numele meu, reamintit dintr-o altă viață. Asta îmi spunea multe despre ea. I-am luat mâna, care era reală la atingere. M-a condus la bancă și ne-am așezat. Alți oameni treceau pe lângă noi, toți adulți, îmbrăcați în haine de toate felurile. Unii ne priveau curioși... M-am întrebat de ce, până când mi-am dat seama

că era o diferență perceptibilă între înfățișarea mea și a lor. M-am uitat în ochii femeii și mi-a zâmbit din nou. Mi-a venit o jumătate de amintire.

„Jacheta pe care o porți...”

„O purtam ultima dată când ai venit. M-am gândit că te va ajuta să-ți amintești.” Am aprobat, dar memoria mea era încetșată. Ea era unul dintre zecile de oameni pe care îi întâlnisem ultima dată, de asta eram sigur. M-am uitat la ea și am văzut că zâmbea. Oare îmi putea citi gândurile?

„Da, sigur că pot. Și tu le poți citi pe ale mele.”

„Cine ești?”

„Eu sunt doar mesagerul. Eu trebuie să-ți spun că poți să aduci oameni la noi – pe cei care abia au murit, din punct de vedere fizic. Noi vom avea grijă de ei. De aceea suntem aici. Și îi poți învăța și pe alții să facă la fel.”

„Cum pot să-i învăț ceva ce va părea atât de straniu?”

„Suntem siguri că poți. Mulți dintre ei probabil că o fac acum. Tot ce ai de făcut este să-i ajuți să-și amintească. E o cale foarte obiectivă de a înlătura frica de moartea fizică.”

„Și de a le transmite că vor supraviețui procesului morții.”

„Cu siguranță.”

„De asemenea, i-ar ajuta să devină conștienți de multiplele opțiuni pe care le au.”

„Sunt multe la care nici măcar tu nu te-ai gândit, Ashaneen. Sau ai prefera să-ți spunem Robert?”

„Robert sau Bob, te rog. Prietenii mei fizici îmi spun Bob. Numele Ashaneen i-ar putea tulbura.”

„Unii s-ar putea să te știe după numele vechi.”

„Încep să conștientizez asta. Și încerc să-mi amintesc numele tău. Tu ești... soția lui... Ileon – da, Ileon!”

„Prietena e un cuvânt mai potrivit.”

„Tu ești... Nevisse.”

„Bun.”

„Acum, am nevoie de ajutor. Locurile pe care le-am vizitat, unde erau prietenii mei – ele sunt pur și simplu extensii ale acestui loc, nu?”

„Așa e. Dar dacă au o credință puternică, ei vor urma acea îndrumare și se vor duce acolo unde îi conduce credința lor. Vor exista alții, cu aceeași credință, care îi vor aștepta ca să-i ajute. Eliberează-i și lasă-i în pace. Acolo e locul lor.”

„Dar, tot ce e aici... asta e doar o altă credință, nu-i așa?”

Nevisse a râs. *„Nu în sensul uzual. Nu sunt implicate credințele, ci doar experiența. Tiparul de aici e menit doar ca să ofere un mediu familiar pentru a calma neliniștea.”*

„Și locul acesta, atunci...?”

„Este o creație care e aici și va fi aici, indiferent de credințele tale. Nu va dispărea, în cazul în care nu crezi că există.”

„Cine l-a creat?”

„O civilizație umană de acum mii de ani. A dispărut demult. Mai e ceva ce ai vrei să știi?”

„Dar ce se întâmplă cu cei care pur și simplu vor – sau au nevoie – să se întoarcă la ceea ce eu am numit EulDeAcolo? Sunt sigur că înțelegi ce vreau să spun.”

„Înțeleg. Aceea este destinația pentru majoritatea celor care pleacă de aici.”

„Deci, atunci când aducem oamenii aici, tu îi calmezi și le dai șansa să se gândească la ce vor să facă mai departe.”

„Așa e. Le arătăm ce oportunități există. Parcul este doar un loc de pornire. Vei fi uimit când vei vedea toate micile locuri individuale pe care le-au creat locuitorii lui.”

„Există reguli?”

„Doar una. Nimeni nu-și va impune voința asupra altcuiva.”

Îți mulțumesc pentru ajutor. Se pare că am multe de făcut.”

„Ți se va părea mai ușor decât crezi, Bob.”

„Această cunoaștere... despre acest loc, a locului unde să mergem după moarte... unde să ne întâlnim... această cunoaștere dinaintea evenimentului... oferă libertatea supremă!”

„Așa e. Văd că primești un semnal de întoarcere.”

„Da... Mai sunt multe de învățat aici... Dar trebuie să plec. Mai am o întrebare...”

„Nu e nevoie să întrebi. Procesele creative ale căror rezultate le-ai observat ne sunt deja cunoscute ca fiind umane. Și tatăl tău și-a construit propria încăpere.”

„Nu era nevoie să întreb. Ta na sen!”

„Ți-ai amintit. O frază de rămas bun, de acum o sută de mii de ani. Ta na sen!”

Întoarcerea a fost ușoară și lipsită de complicații. Aveam, într-adevăr, multe de făcut!

Noua direcție

Acum, că știam ce trebuia făcut, mai aveam o singură întrebare. Cum aș putea să organizez tot ceea ce am trăit ca experiență, în așa fel încât să poată fi absorbit și pus în practică de către alții? Și nu doar atât: cum ar putea acele experiențe – care în cazul meu duraseră mulți ani – să fie comprimate într-un cadru temporal, pe care alții l-ar considera practic și adecvat? Acesta nu a fost un proces care să poată fi stabilit prin încercare și eroare, fiindcă ceea ce aveam de înfruntat curând era, literalmente, o problemă de viață și de moarte. Trebuia să fie cât de corect cu putință, de prima dată. Și evenimentele din viața mea personală îmi spuneau că mai aveam puțin timp la dispoziție.

Dar am avut noroc – sau poate nu a fost noroc, ci împlinirea ori finalizarea unui proiect pornit acum mai mult de trei decenii, atunci când am început cercetarea conștiinței umane. Aveam acum la dispoziție toate resursele Institutului nostru, care, timp de mulți ani, arătase că este posibil să aduci oamenii în acel punct de tranziție dintre viața fizică și moarte și să le dai unora dintre ei posibilitatea de a vedea dincolo. Faptul că procedurile noastre erau sigure și că participanții noștri aveau beneficii uriașe și de multe feluri a fost demonstrat, fără nicio urmă de îndoială.

Emisfera mea cerebrală stângă mi-a spus că era nevoie de două lucruri. Primul era să cercetez frecvențele undelor cerebrale traduse în sunete, ceea ce i-ar putea permite conștiinței minții individuale să călătorească în siguranță, dincolo de punctul de tranzi-

ție – și să se întoarcă, atunci când sarcina a fost îndeplinită. Cel de-al doilea era un program care putea fi potrivit și eficient pentru mulțimea de oameni care ar putea fi atrași de posibilitatea servirii celor care nu mai există în stare fizică. Așadar, împreună cu cei mai apropiați colegi ai mei, am pornit la treabă. Cel mai simplu lucru a fost să găsim un titlu pentru program: *Lifeline (Linia Vieții)*.

Primul program Lifeline s-a desfășurat la Institut, în timpul săptămânii ce începea la 22 iunie 1991. În următoarele paisprezece luni, aproximativ două sute de oameni au participat la procesul intensiv de învățare de șase zile. Printre participanți se numărau medici, psihologi, ingineri, cercetători, oameni de afaceri, psihiatri, scriitori, avocați, educatori, terapeuți, muzicieni și artiști. Cu toții erau absolvenți ai cel puțin unui program anterior al Institutului, fiindcă aceasta era o cerință pentru participarea la programul Lifeline. Pe lângă acest lucru, ei reprezentau medii, interese, stiluri de viață foarte diferite, precum și diferite experiențe anterioare în explorarea conștiinței. Totuși, la sfârșitul fiecărui program, aproape toți și-au atestat abilitatea de a vizita Centrul de Recepție – Parcul – și mulți au recunoscut că acum știau cu certitudine că aveau să supraviețuiască procesului de moarte fizică.

Am fost cu adevărat surprins. Era clar că procesul putea fi învățat. După următoarea sesiune, argumentasem că fenomenele raportate ar fi putut fi unice unui anumit grup. Rapoartele de la a doua sesiune ar fi putut, iarăși, să fie o coincidență. Însă, odată cu cea de-a treia sesiune, părea cu adevărat că procesul era viabil. După încă zece sesiuni, nu văd cum mai putea exista vreo urmă de îndoială. Am fost capabili să realizăm ceea ce ne propuseserăm.

Lifeline este proiectat pentru a fi eficient, în pofida oricărei credințe specifice, deținută de persoana participantă, cât și pentru a instaura cunoașterea, prin experiență directă. Este un sistem de „Cunoaștere” și nu neagă vreo credință curentă, o posibilă excepție fiind nihilismul.

Programul are anumite scopuri. Ele sunt:

- Eliberarea tuturor temerilor legate de procesul morții fizice;
- Familiarizarea cu diferite stări de conștiință, până când aceste stări devin „Cunoaștere”, în loc de credințe;
- Generarea de comunicare și relații continue cu alte Minți Umane, active în alte stări de conștiință;
- Incorporarea cunoașterii dobândite atât conștient, cât și inconștient, în gândirea, funcțiile și activitatea vieții fizice;
- Demonstrarea faptului că, odată cu terminarea existenței fizice, indiferent din ce motiv, conștiința minții umane se va transforma, neîntrerupt, în alte forme de existență.

Căile prin care aceste scopuri pot fi atinse sunt dezvoltarea și extinderea metodelor și tehnicilor care au fost elaborate și rafinate în cadrul Institutului, pe parcursul multor ani. Unul dintre atributele acestor metode și tehnici este folosirea termenului de „nivel de concentrare”, pentru a indica și identifica, într-un mod convenabil și simplu de înțeles, o anumită stare de conștiință. Până în prezent, programele (Institutului) au trecut participanții prin Focus 3 (sincronicitate minte-creier), Focus 10 (mintea trează și alertă, corpul adormit), Focus 12 (stare de conștiință extinsă), Focus 15 (starea de atemporalitate), până la Focus 21 (limita dimensiunii timp-spațiu, unde este posibil să iei contact cu alte sisteme de energie). Acum, în căutarea temei programului destinat ajutorului acordat celor care au murit, era necesar să ne aventurăm mai departe. Pentru a-i ajuta pe participanții noștri, trebuia să identificăm, într-un mod similar, acele stări de dincolo de 21, care aveau să le fie prezentate și unde ei ar fi putut să acționeze în mod calm și obiectiv. Am procedat astfel:

Focus 22. Unde oamenii care încă există în formă fizică, au doar conștiință parțială. În acest stadiu s-ar afla cei care suferă de delir, de dependență de medicamente ori de alcoolism, sau de de-

mență. El ar include și pacienții anesteziați sau care se află în comă. Experiențele de aici ar putea fi reținute ca vise sau halucinații.

Focus 23. Un nivel locuit de cei care au părăsit recent existența fizică, dar care fie nu au putut să recunoască și să accepte acest lucru, fie nu sunt capabili să se elibereze de legăturile cu Sistemul Vieții de pe Pământ. El îi include pe cei din toate perioadele de timp.

Focus 24-26. Acest stadiu acoperă Teritoriile Sistemelor de Credințe, ocupate de ființe umane non-fizice din toate perioadele și zonele, și care au acceptat și au îmbrățișat diferite idei și concepte. Această categorie ar include credințele religioase și filozofice care postulează o formă de existență post-fizică.

Focus 27. Aici este locul pe care l-am putea numi Centrul Recepției sau Parcul, care este punctul central. Aceasta este o sinteză artificială, creată de mințile umane – o stație destinată domolirii traumei și șocului tranziției în afara realității noastre fizice. Ea ia forma diferitelor medii pământene, pentru a fi acceptabilă pentru marea varietate de nou-veniți.

Focus 28. Dincolo nu numai de dimensiunea timp-spațiu, dar și de gândirea umană. Șederea în 28, sau dincolo de acesta, li mitează orice întoarcere la un corp uman fizic.

Cei care sunt instruiți în sistemul Lifetime devin familiarizați și se simt confortabil cu aceste stări diferite. Fiecare persoană este invitată să-și creeze propriul loc personal și special în Focus 27 – un loc în care se poate întoarce oricând dorește. Formele pe care le iau aceste locuri sunt la fel de variate și unice ca și participanții înșiși – variind, de exemplu, de la cabane de munte, situate lângă pâraie liniștite și copaci înalți, la insule, palate de cristal și lăcașuri din propria inimă. Întoarcerea la locul său din Focus 27 este facilitată de folosirea unui semnal personal de identificare, un simbol

sau o reprezentare pe care individul o creează și o instalează. Ea funcționează ca un fel de semnal de rezonanță, care îl ghidează când vine înapoi.

Odată ce participanții se familiarizează cu gama de niveluri Focus, ei sunt instruiți cum să-i asiste pe cei care nu mai există fizic și care au nevoie de ajutor. Ei trec, gradual, în Focus 27, unde pot cere ajutor și călăuzire pentru ei înșiși. Apoi, se întorc la Focus 23, uneori însoțiți de un ghid sau ajutor, unde pot fi atrași de o situație în care este nevoie de asistența lor, pentru ca cineva să meargă mai departe. Poate că cineva refuză să accepte realitatea morții sale fizice sau nu dorește să renunțe la un așa-zis câștig determinat de atașamentul de lumea fizică. Participantul caută să comunice cu acest individ, încurajându-l să se elibereze și să meargă mai departe. Dacă această încurajare are succes – și adesea are – cei doi, poate însoțiți de un ghid, trec, împreună, în Focus 27. Pe drum, unii indivizi vor aluneca în Teritoriile Sistemelor de Credințe din Focus 24-26, unde vor fi întâmpinați de cei cu credințe similare cu ale lor. Alții vor continua drumul către Centrul de Primire din Focus 27, unde pot fi întâmpinați de cei dragi, care nu mai există fizic. Aici, ei au șansa de a fi consiliați în privința următorului pas de făcut pe calea evoluției. În ceea ce privește acest următor pas, există câteva opțiuni pentru noii-veniți, printre care amintim:

- Reunirea cu cei dragi, care au făcut anterior tranziția;
- Comunicarea cu cei care încă sunt vii, în stare fizică;
- Reînnoirea contractului și întoarcerea la Sinele Original (EulDeAcolo);
- Întoarcerea la experiența altei vieți umane pământene;
- Întâlnirea și discuții cu alte persoane cu credințe similare, ceea ce poate implica mutarea în acel Teritoriu de Sisteme de Credințe;
- Asumarea temporară a rolului de „recuperator“;

- Asumarea activității fizice de viață sub alte forme (non-umane), în alte locuri (altundeva, în acest Univers);
- Participarea la studii și explorări ale altor faze din Continuumul Conștiinței.

Atunci când se ia decizia, individul este liber să continue pe drumul ales.

Trebuie să menționez un element ulterior procesului. Participanții la Lifeline sunt încurajați să caute cât mai multe informații cu puțință de la cei pe care i-au ajutat să recupereze. Prin aceste informații se înțeleg detaliile personale, precum numele, vârsta, adresa sau statul și țara de origine, data și cauza morții (accident auto, boală, dezastru natural, război etc), ocupația și orice alte detalii care pot părea relevante. Comunicarea este, în general, non-verbală și adesea are loc prin intermediul unei ROTE – o sferă de gândire. Atunci când informațiile obținute sunt suficiente, ele sunt transmise mai departe, la Departamentul de Cercetare Lifeline, care pornește un proces de verificare sau validare. În majoritatea cazurilor, nu s-a dovedit că este posibil să obții suficiente astfel de informații, pentru ca efortul să merite; acest tip de interogare formală este adesea inadecvat circumstanțelor recuperării. Însă, în anumite situații, au fost făcute disponibile suficiente informații pentru a realiza o verificare sigură: o persoană cu acest nume, vârstă și loc a murit în acest fel, în acel moment. Pentru cei mai mulți dintre participanți, acest lucru nu contează; ei sunt atât de convingși de veridicitatea procesului, încât nu își fac probleme pentru acest tip de verificare. Totuși, Institutul consideră că e important ca lucrul acesta să se întâmple, deși odată ce douăzeci sau treizeci de exemple au fost verificate, ar părea de prisos să cauți mai multe.

În Focus 23, participanții la program intră uneori în contact cu cineva pe care îl recunosc – o rudă sau un prieten care a murit recent – și care îi recunoaște, la rândul său. Atunci când se întâmplă astfel, există o diferență observabilă în „emoția” întâlnirii, simi-

lară cu diferența dintre intrarea într-o încăpere plină de străini și intrarea într-una unde ești surprins să-ți găsești sora sau fratele. Recunoașterea este imediată și se simte o creștere a energiei, în schimbul care urmează. Adesea, participanții sunt atrași de cineva necunoscut anterior. Poate fi cineva dintr-o altă cultură sau epocă, de orice vârstă, culoare sau credință.

Totuși, ceea ce îi surprinde pe mulți dintre participanți este faptul că, atunci când sunt implicați în misiunea lor, descoperă că, în același timp, recuperează părți pierdute din ei înșiși. Acestea pot fi văzute ca personalități din vieți trecute, care au rămas în Focus 23. Unele dintre ele s-au stabilit în Teritoriile Sistemelor de Credințe din Focus 24-26 și au început – prin îndoieli treptate, referitor la credințele pe care le avuseseră cândva - să „cadă prin crăpăturile” sistemului respectiv, ca să zicem așa. Altele pot apărea ca fragmente ale personalităților din viața actuală – aspecte care au plecat sau care au fost smulse din Sinele Lăuntric; de exemplu, personalități ale copilăriei, care au scăpat de trauma și durerea abuzului fizic sau emoțional din familiile lor și care caută acum să fie reunite.

Călăuzirea care poate fi solicitată în Focus 27 se manifestă, potrivit participanților noștri, sub multe forme diferite. Ea poate apărea în exterior sau poate fi simțită în interior; poate fi constantă în toate experiențele, sau se poate schimba din când în când. Relatările menționează „o siluetă albă strălucitoare”, un individ pe nume „Sam”, o siluetă cu glugă, care se dovedește a fi un star celebru de cinema, un cățeluș, culoarea albastră, o mână umană și voci care spun „suntem aici”. Unii participanți nu văd că ceea ce îi călăuzește ar fi ceva separat de ei înșiși, în vreun fel sau altul; „eu și ceea ce mă călăuzește suntem una”, spune o relatare.

În acest moment, trebuie să spun clar că există un număr foarte mare de participanți care își acceptă tranziția fără dificultate și care nu vor fi găsiți în Focus 23. Printre aceștia sunt cei care s-au pregătit dinainte, sau care au fost pregătiți de către alții, astfel încât

să poată tăia mai ușor legăturile cu Sistemul Vieții de pe Pământ – precum și cei care sunt puternic întăriți de credințele lor. Ei trec de bună voie dincolo de Focus 23, în Focus 24-26, 27 sau mai departe.

Locuitorii lui Focus 23 variază la fel de mult ca omenirea însăși. Lăsându-i deoparte pe cei care le sunt cunoscuți „recuperatorilor” lor, se spune despre ei că își au originea oriunde în lume. Câțiva au „așteptat” vreme de două sau trei secole, sau chiar mai mult, însă majoritatea au părăsit existența fizică destul de recent, în ultimii douăzeci sau treizeci de ani. Mulți dintre ei au fost victime ale accidentelor sau ale unor boli, iar morțile subite sunt destul de des întâlnite. În mare parte, ei sunt pregătiți și dornici să plece, deși unii se arată îngrijorați pentru cei dragi, pentru rude sau prieteni și refuză să plece, până când nu sunt reuniți sau liniștiți.

Relatările participanților referitoare la cei pe care i-au întâlnit, includ menționarea câtorva tineri uciși în accidente rutiere, un bărbat de patruzeci și cinci de ani care s-a înecat cu mâncare, un pianist de muzică clasică din Praga, care a murit din cauza unor complicații cauzate de SIDA, o mamă și doi copii din Cambogia care au călcat pe o mină, un număr de bebeluși din provincia nigeriană Biafra, care au murit de foame, un soldat ucis în Războiul din Golf, un copil din Milwaukee, care a murit la naștere, o adolescentă care a murit dintr-o supradoză de medicamente. În unele cazuri, se obțin informații mult mai detaliate: un participant a întâlnit o femeie născută la 22 martie 1922, care murise în Ogden, Utah, la 15 martie 1972, și care și-a dat propriul nume, pe cel al soțului și pe cele ale celor trei copii ai ei. Un alt exemplu este pianistul din Praga, menționat mai devreme, care și-a oferit numele și vârsta - douăzeci și opt de ani - faptul că a locuit cu părinții, a studiat la Conservatorul din Paris și a murit într-un spital. Un al treilea exemplu implică o femeie de cincizeci și șapte de ani, designer grafic (nume cunoscut), care a murit în decembrie 1991, din cauza unui stop cardiac, în timpul unei operații de bypass, la un spital din Scottsdale, Arizona.

În timpul procesului de recuperare, participanții nu simt frică și, în general, sunt neafecțați de emoții. Pot exista excepții la ultima afirmație, atunci când se intră în contact cu o rudă sau o persoană iubită, sau cu ceea ce participantul realizează că este o parte din el însuși. Următorul exemplu dintr-o relatare ilustrează acest lucru:

„În timpul unei experiențe, am găsit un băiețel de trei ani, într-un bazin de lumină din Focus 23. Nu se vedea niciun alt om, în afară de acest băiețel. Am simțit o emoție puternică, chin și durere la vederea copilășului. Când m-am dus să-l iau, călăuza mea mi-a spus că toate aceste emoții nu sunt necesare. După ce eu și călăuza am luat copilul, am avut un sentiment de plenitudine și, la un anumit nivel, de întoarcere acasă – ca și cum o altă parte din mine își găsisese pacea. Când copilul a fost condus mai departe, de către cei care aveau să-l „proceseze”, am știut că urma să fie îngrijit și că totul era exact așa cum trebuia să fie. După această experiență, am simțit că lucrurile într-adevăr se schimbaseră. Devin, treptat, tot ceea ce sunt cu adevărat.”

(John A. Baylor, Virginia Beach)

Adesea, emoțiile dau năvală la sfârșitul experienței, atunci când participantul se întoarce la conștiința normală. Aceasta poate fi o reacție întârziată la șocul întâlnirii cu cineva drag, pe care nu credeau că-l vor revedea, sau la tristețea și disperarea unora dintre cei aflați în Focus 23. Însă, pe măsură ce te obișnuiești cu procesul, începe să ți se pară mai natural. Faptul că acest copilăș a fost ucis într-un accident rutier, sau că mama a murit lăsând doi copii în urmă, devine oarecum acceptabil, iar relatările conțin foarte puține referințe la suferință sau tragedie. În Focus 27, totul este așa cum trebuie să fie și singurul sentiment este iubirea.

După cum am descoperit anterior, cei care se confruntaseră cu accidente sau boli grave, care fuseseră răniți sau mutilați în

vreun fel, și-au recuperat plenitudinea, atunci când au ajuns în Focus 27. O relatare făcea referire la un bărbat a cărui mamă fusese sfătuită să ia medicamentul thalidomide în timpul sarcinii și el se născuse doar cu o parte din picioare. Trăise timp de aproape treizeci și cinci de ani – era englez, iar medicamentul fusese introdus în Anglia în 1958. În Focus 23 era încă diform; în 27, unde a fost întâmpinat de mama sa, era întreg și puternic, așa cum nu fusese niciodată în viața fizică.

Nu toți cei care sunt scoși din Focus 23 ajung în 27 – cel puțin, nu imediat. Unii trec în Teritoriile Sistemelor de Credințe, iar alții, pur și simplu, dispar. Poate descoperă că legăturile lor cu Pământul încă nu sunt tăiate, sau că nu au acceptat în totalitatea starea în care se află. Un participant a relatat că a întâlnit o fată care murise în timp ce năștea. I-a mărturisit că bebelușul ei murise și că rămăsese ca să-i poarte de grijă. O altă relatare făcea referire la un băiat african de nouă ani, care murise de foame în deșert, în octombrie 1990. Nu voia să plece din Focus 23, până când nu îi găsea pe cei trei frați mai mici și pe sora lui de doi ani, care muriseră înaintea lui. Uneori, participantul se întoarce și îl găsește pe respectivul călător mai dornic să plece la o a doua încercare – deși astfel de situații se întâmplă destul de rar.

Ceea ce nu am putut deloc să prevedem a fost felul în care participanții înșiși aveau să reacționeze la experiența Lifeline. Am simțit că era foarte puțin probabil să existe efecte adverse, câtă vreme toți participanții erau buni cunoscători ai metodelor Institutului, întrucât au participat anterior la unul sau mai multe cursuri. Felul în care ei au reacționat este cel mai bine descris cu cuvintele lor.

„Programul, așa cum a fost prezentat, a fost excelent pentru mine, pentru că m-a ajutat să înțeleg cât de limitatoare sunt sistemele de credințe și cât de închistați suntem în ele – în mare parte fără o cunoaștere conștientă anterioară. A fost o săptămână de evoluție și dezvoltare pentru mine, din

multe puncte de vedere. Bariera foarte subțire dintre ceea ce cunoaștem acum drept realitate, aici, și ce există acolo, devine foarte evidentă. Viața ca întreg a început să capete o nouă perspectivă.”

(Dr. Roy, Washington)

„Cel mai important lucru pe care l-am învățat în timpul programului Lifeline a fost înțelegerea faptului că văd aspecte ale sinelui meu în alții, ca și acceptarea și îmbrățișarea ulterioară a acestor aspecte – atât pozitive, cât și negative – ceea ce reprezintă pentru mine un proces de recuperare. Eu simt că unificarea cu sinele meu total are loc în acest mod.”

(M.R., Maine)

„[Cel mai important lucru pe care l-am învățat a fost] experiența realității obiective a tărâmului imaginației, despre care „crezusem” că este doar o metaforă pentru problemele personale ce necesită integrare. Cele câteva recuperări au fost atât de neașteptate și palpabile, încât au forțat o deschidere în experiența (am gândit și m-am comportat întotdeauna ca și cum ar fi fost ceva real) către alte realități. Întrucât acest lucru s-a întâmplat în contextul în care am dus-o pe mama mea în 27 și am tăiat legăturile cu ea și cu sistemele mele de credințe, a fost minunat de eliberator și îmi oferă o conștientizare puternică a modurilor paralele de procesare a conștiinței paralele. Problemele morții și ale existenței de dincolo de ea sunt foarte plăcute acum.”

(S.B.P., New York)

„Am învățat că „salvarea și recuperarea” nu înseamnă neapărat un serviciu făcut altora – ci, mai degrabă, un serviciu făcut nouă înșine, ceea ce este și în beneficiul celorlalți.”

(K.L., Albuquerque)

„Nu simțisem niciodată că m-am împăcat cu moartea mamei mele. Această săptămână m-a eliberat cu adevărat de emoțiile legate de această pierdere – și cred că a eliberat-o și pe ea.”

(S.C., Alaska)

„O parte din mine există acum în Focus 27. Nu mai e nicio urmă de îndoială în mintea mea, legată de locul în care ajungem după ce murim și de ceea ce voi face pentru tot restul vieții.”

(Bill Oakes, Oregon)

„Lumea de dincolo, cum i se spune, nu trebuie să fie percepută ca fiind un loc straniu, sinistru, care depășește orice imaginație, pentru că e doar la un pas depărtare. O schimbare de percepție, însoțită de o conștientizare subtilă – iată tot ce ne trebuie.”

(E.A., California)

„Realizez, pentru prima dată, că sunt cu adevărat o parte dintr-un întreg.”

(K.S.C., Paris, Franța)

„Am învățat că, folosindu-ne de darurile sufletului nostru, putem fi de ajutor dincolo de această realitate, dar și aici.”

(C.S.Q., Sevilia, Spania)

O participantă a exprimat foarte clar cum asimilase ea experiența, deși, în timpul săptămânii, nu reușise să recupereze pe nimeni din Focus 23:

„Poate pentru că am credea că un om nu poate să ofere călăuzire, fără a fi el însuși echilibrat și întregit, consideram procesul Lifeline de recuperare drept o cale de reunire cu aspecte ale Sinelui meu Total la care, dintr-un motiv

sau altul, nu aveam acces în mod conștient. Aceste aspecte ar include viețile trecute sau, pur și simplu, formele-gând emoționale puternice, care mențineau o parte din energia mea blocată și îmi limitau conștiința. Definiția celor trei niveluri de dincolo de Focus 21 este foarte potrivită pentru această aplicație, în vreme ce Focus 22 și 23 sunt o reflecție a oricărui tip de chin, Focus 24 și 25 sunt sursa sistemului de credință sau a dezinformării pe care se bazează confuzia – iar apoi, Focus 27 oferă lumina pură a esenței personale. Prin faptul că am mers mai întâi în Focus 27 și mi-am recuperat propria lumină, am fost capabilă să fac mai bine față propriului meu întuneric. Trăiesc un nou sentiment de plenitudine, pace și armonie. Și poate că data viitoare voi avea suficient echilibru pentru a-i ajuta pe alții, care sunt rătăciți în formegând haotice și în întuneric.”

(Judith Taylor, New Jersey)

Institutul are o bază de date tot mai mare, care cuprinde experiențe de recuperare relatate de participanți. Acestea nu sunt legate neapărat de sesiuni ale programului. Mulți descoperă că, atunci când se întorc acasă, sunt capabili să continue procesul – de obicei, în timpul somnului. Sunt și unii care au fost implicați în proces înainte de a se înscrie în program – și e posibil să fie mult mai mulți implicați, dar nu își amintesc. Aceste relatări creează o colecție fascinantă, multe dintre ele fiind foarte vii și emoționante. În afara contextului programului însuși, multe rapoarte par să se extindă în domeniul fanteziei. Însă e imposibil să-i convingi pe cei care au trăit aceste evenimente, că ceea ce au trăit nu este real. Urmaătorul exemplu este extras din documentele unui participant la unul dintre primele programe:

„Mi-am preluat ajutorul în Focus 27 și m-am dus în 23, ca să aștept. Tocmai când eram pe punctul de a renunța să

găsesc pe cineva, o femeie irlandeză s-a uitat la mine și mi-a spus: „Așteaptă... așteaptă! Nu te întoarce fără mine!“ A sărit imediat în vehiculul meu (o piramidă dublă de smarald) și mi-a vorbit tot drumul către 27. Când am ajuns și am coborât în Parc, mi-a spus că o cheama Elizabeth McGowan (sau McConwan). Era foarte conștientă de faptul că viața ei fizică luase sfârșit și mă așteptase ca să o conduc la soțul și fiica sa, care o așteptau deja în 27. Mi-a spus că era din County Cork și m-a corectat când i-am spus Cork County. Murise în 1919 și fusese croitoreasă. Soțul ei era Richard, iar fiica ei, care părea să aibă treisprezece ani, era Amy. Înainte de a putea să aflu mai multe, au dispărut cu toții.

„Încercam să hotărâsc ce să fac mai departe, când a apărut tatăl meu. Acest eveniment a fost neașteptat și foarte emoționant pentru mine, fiindcă rămăseseră multe probleme nerezolvate între noi, atunci când a murit, în 1985. Timp de opt ani, după moartea mamei mele, el a băut foarte mult. Am încercat să-l susțin, atât cât am putut, timp de cinci ani, dar simțeam că mă putea distruge și pe mine. În ultimii trei ani din viața lui, nu am mai vorbit deloc. Când a apărut, m-au încercat o serie de emoții, cele mai puternice fiind iubirea, vinovăția și tristețea cauzată de faptul că nu puteam să stau cu el. Mi-a oferit, totuși, un dar. Când l-am întrebat dacă putem rămâne împreună, mi-a răspuns: *„Te iubesc, dar trebuie să-ți amintești de ce ai venit aici și să nu-ți uiți niciodată scopul“*. În acest moment, Bob ne-a spus să plecăm din 27. Am plecat, cu stări foarte contradictorii, dar am înțeles că tatăl meu îmi oferise iertarea, libertatea și iubirea. Ce altceva puteam să mai cer?“

(Jim Greene, Arlington, Virginia)

Un alt document demonstrează legătura fascinantă dintre evenimentele din Focus 23-27 și un episod din tinerețea participantului, de pe vremea când era medic internist la un spital.

„La prima mea încercare de recuperare, în Focus 23 am întâlnit o fetiță de aproximativ unsprezece ani. Ea a spus că murise recent de leucemie, la un spital din Ohio. I-am explicat că eram acolo ca s-o ajut în tranziția către un alt nivel. Ea părea că mă înțelege și că are încredere în mine și a întins brațele, ca să ajungă la mine. Am făcut și eu la fel și, în timp ce ne îmbrățișam, am simțit brusc un sentiment copleșitor de iubire, care mi-a cuprins tot trupul. Era un sentiment pe care îl avusesem doar de câteva ori, în momente foarte speciale din viața mea.

Curând călătoream, mergând spre Focus 27. Când am îmbrățișat-o din nou și mi-am luat rămas bun la 27, acest sentiment de iubire a revenit pentru câteva momente. Nu am verificat niciodată dacă numele și adresa pe care mi le-a dat erau adevărate. Experiența a fost peste măsură de reală și importantă. La scurt timp după aceea, am înțeles că mi se dăduse șansa de a încheia un episod din viața mea, care rămăsese nerezolvat de douăzeci și cinci de ani. A început pe vremea când eram student la medicină. Mă împrietenisem cu o fetiță care suferea de leucemie. Ea venea frecvent la spital, în cei trei ani în care am cunoscut-o.

La sfârșitul unei după-amiezi foarte încărcate, de duminică, în timpul rezidențiatului meu în pediatrie, scriam recomandări în fișe, când ea a venit și m-a întrebat dacă îmi poate vorbi. I-am spus că nu puteam în acel moment, pentru că eram ocupat, dar poate reușeam mai târziu. S-a dus singură în camera ei. Dar nu m-a putut aștepta. La scurt timp după aceea, una dintre asistente a venit să-mi spună că fetița fusese găsită întinsă în patul din camera ei. Era moartă. Dacă

i-aș fi acordat doar câteva momente, aș fi putut s-o ajut în tranziția care știa că urmează. În cele din urmă, după douăzeci și cinci de ani, mi s-a oferit o nouă șansă.”

(Dr. A. L. Dablborg, Providence, Rhode Island)

Următorul document este preluat din transcrierea unei casete, înregistrate nu în cadrul cursului Lifeline însuși, ci în timpul unei sesiuni de laborator.

„E noapte, sunt într-o barcă și mă apropii de o coastă stâncoasă – s-ar putea să fie coasta vestică a Irlandei, Cornwall. Stâncile sunt înalte și drepte, iar apa se izbește de ele. S-ar putea să fiu chiar deasupra bărcii. În fața mea e o fisură sau un canal de aerisire între stânci. Intru în el – nu mi-e teamă. Pereții sunt negri și strălucesc din cauza umezelii. Mă întorc într-un tunel sau o peșteră îngustă... acum sunt într-o peșteră... e o lumină reflectată de pietre, ca să pot vedea... merg în jos – e o fisură în acoperișul de deasupra... Uite căte-lușul pe care l-am mai văzut... Am trecut printr-un tunel lung și îngust, atât de îngust – cum ar putea cineva să treacă prin el? Acum mi se arată ce înseamnă să ai greutatea unei pietre pe piept – nu doare, dar mă simt ca și când aș avea o bucată de piatră peste mine. Îmi arată ce ar simți cineva dacă un perete de mină, sau ceva de genul ăsta, ar cădea peste el... Energia curge în mine... Trebuie să mă relaxez... Mi se arată cum este să fii prizonier într-un spațiu îngust, din inima unei formațiuni stâncoase... Simt că parcă mă ține cineva de mână stângă... Poate că e cineva acolo, dacă pot ajunge la el... Da, îl cheamă Gregory – vine dintr-un loc în care am fost blocat, jos, în stânga, între pietre. El alunecă – e foarte ușurat să iasă. Nu credea că îl va găsi cineva... Are treizeci și unu de ani... Simt că a coborât pe pietre și a venit fluxul. A găsit deschizătura, ca și mine și a coborât. Simt asta, pentru că mi s-a

arătat compresia pietrei – greutatea – și că, probabil, avu-sese loc o cădere de pietre și el fusese prins acolo. Încă mă ține de mână. Încerc să aflu...

Black – oare e numele lui de familie? Vrea să fie îmbrățișat – a stat acolo mult timp... din 1948... Ce să fac? Să-l duc la Centru? Dar de unde să știu...? Îmi fixez ideea Centrului în minte și o extind. Se va simți bine acolo și va fi îngrijit – el înțelege asta. Acum el mă conduce pe mine. Știe unde să meargă. Îi spun că îl iubesc și că e liber să plece... se îndepărtează acum... Sunt dus într-un loc mai comod... E ciudat – când am cerut să fiu mutat, după ce a plecat Gregory, am simțit frica pe care o simțise el când a intrat în peșteră... când a murit. Era ca și cum frica lui se impregnase în pietre și, după ce a plecat, s-a risipit și frica aceea – am simțit-o atingându-mă, de parcă i-aș fi tăiat calea... Acum e momentul să mă întorc...”

(Jim Russell, Cambridge, Anglia)

Să facem o pauză

Pe moment, boala soției mele, Nancy, părea sub control. Ea impusese, cu adevărat, o direcție nouă – probabil începutul unei noi înțelegeri asupra efectului celei mai mărețe Variabile cu care se poate confrunta fiecare minte-conștiință umană – tranziția de la viața fizică, la un alt sistem de energie, pe care îl etichetăm drept moarte. Este uluitor faptul că am trecut peste asta cu atâta nepăsare. Eram surprins în privința Semnalului pe care e posibil să-l fi adus cu mine, din explorările mele. Dacă e aici, eu nu pot percepe niciun rezultat. Oare miile de variante umane ale Eului uman DeAcolo, conectate cu grupul nostru, primesc Semnalul? Sunt sigur că unele dintre cele care îmi aparțin, vor ști. Cel puțin va fi amuzant să joc rolul unui INSPEC. Dar toate acestea au trecut pe planul doi.

Un Cântec pentru cel Necântat

Orele de vizită la spital se încheiaseră. Aflat în camera lui Nancy, m-am aplecat și am sărutat-o pe frunte.

„Ești somnoroasă?”

„Mmmmm.”

„Arăți mai bine în seara asta.”

„Mmmmm, mi-e mai bine.”

„Vrei să mergi să te joci, mai târziu?”

„În... în 27?”

„Pentru începători.”

„Mmmm, da.”

„Ne vedem mai târziu.”

„Te iubesc.”

„Și eu te iubesc.”

Pe la opt seara, am primit un telefon urgent de la spital, iar pe la nouă eram alături de ea. La început fusese cumplit pentru mine să o vizitez la spital – și asta, din diferite motive.

Acum era altfel. Măinile ei erau fără vlagă și reci și respira cu gâfâieli scurte și profunde, urmate de o pauză lungă. Dar am știut că plecase, când am privit-o în ochii ce nu mai clipeau. Nancy nu mai era acolo. În cele din urmă, pe la douăsprezece și un sfert, corpul ei a încetat să respire. Mai târziu, echipa Lifeline a raportat că o luaseră în 27, între șapte și jumătate și opt și că acolo se simțise în siguranță și fusese primită cu căldură. Aceasta a fost ora aproximativă în care spitalul a observat începutul respirației sale terminale (în lumea medicală, este numită respirația Cheyne-Stokes). Abia mai târziu am realizat că acest gen de respirație îmi era cunoscută. Era aceeași respirație pe care o auzisem când murise tatăl meu, într-un hotel ieftin din St.Louis, pe vremea când eram un adolescent hoinar. La fel respira și pisica mea favorită, Fusby, înainte de a muri de leucemie, în brațele mele, cu trei zile înainte de plecarea lui Nancy.

Am fost șocat de cât de nepregătit eram, de fapt. Cea mai mare Variabilă din viața mea... am văzut-o venind, plină de minunății, întreaga experiență din trecut și totuși... Erau sute, chiar mii de oameni care o cunoscuseră/o cunosc pe Nancy, apreciind-o pentru personalitatea ei veselă. Nancy Penn Monroe. Strămoșii ei erau din Virginia, unde, în anii premergători Revoluției Americane, trăiau pe un pământ dăruit de Regele Angliei. Educația pe care a primit-o i-a permis să ducă o viață de Doamnă a Sudului, în forma ei cea mai grațioasă: gândindu-se în primul rând la ceilalți, întâmpi-

nându-i pe toți cu un zâmbet, refuzând să-i rănească pe alții, dăruind mereu din inima sa, în care nu a existat/nu există niciodată vreo fărâmbă de ură.

De fapt, ea a fost/este co-fondatorul Institutului Monroe. Dacă nu ar fi fost ea, probabil că el nu ar fi existat. Ea lua parte la toate discuțiile, deciziile, activitățile și chiar cercetările majore sau minore. De aceea, gândurile ei sunt prezente în tot ceea ce a realizat și reprezintă Institutul – programele, materialele audio, acțiunile publice și, de bună seamă, numeroșii prieteni din întreaga lume.

Avusesem o relație neoficializată, timp de vreo șapte ani și am fost căsătoriți douăzeci și trei de ani. Chiar dinainte de a ne întâlni, Nancy avusese un interes deosebit pentru paranormal. Ea era și profesoară de muzică și pian, specialist în decorațiuni interioare, a lucrat în domeniul imobiliar și a crescut patru copii. Începuse să scrie două cărți, una fiind o versiune modernă a lui Scarlett O'Hara, iar cealaltă, o poveste post-fizic despre „*The City Not Made with Hands*” (*Orașul care nu e făcut cu mâinile*). Amândouă au rămas neterminate, fiindcă nu a avut timp pentru ele.

Era imposibil să te afli la Institut, fără să întâlnești rezultatul gândurilor sale. De cum intri, tufișurile și florile care te întâmpină sunt alegerea ei. Designul interior al clădirii este o adaptare de-a ei, a unui plan început de alții. De cum începi să urci dealul, șirul de copaci din partea dreaptă este acolo, grație ideilor sale. În Centrul în sus, toți copacii și arbuștii au fost aleși și amplasați de către Nancy. În interiorul celor trei clădiri, aproape tot ce vezi este opera lui Nancy Penn Monroe: covoarele, pereții, accesoriile, mesele și scaunele, vasele, argintăria, paharele, chiar și șervețelele. În aripa estică a Centrului, sufrageria Clubului era/este, în totalitate, rezultatul ultimului său efort creator. De aceea, clădirea principală are acum un nume nou: Centrul Nancy Penn Monroe. Ea era mult prea modestă ca să permită acest lucru în timpul vieții.

Oare unde este ea acum?

Voi face dintr-o poveste lungă una foarte scurtă: când i-a apărut cancerul la sân, Nancy a acceptat calea tradițională de tratament: intervenția chirurgicală pentru îndepărtarea tumorii și a nodulilor limfatici, chimioterapia și iradierile. Fiecare dintre aceste intervenții au încetinit procesul, dar nu au făcut nimic altceva. După două nopți de la plecarea ei, m-am gândit că mă liniștisem în suficientă măsură, încât să încerc să o vizitez – ceea ce am și făcut. Rezultatul a fost o explozie emoțională, ce a cuprins fiecare nuanță posibilă între doi oameni care se iubesc profund, totul desfășurându-se firesc și simultan, fără limitările timpului și ale lumii materiale. Mi-a fost extrem de greu să mă întorc și mi-au trebuit două zile ca să-mi revin.

O săptămână mai târziu, o a doua încercare a avut același rezultat. Pur și simplu, era mult prea mult. Până când am învățat mai multe, a trebuit să-mi pun o pavază care să restrângă orice fel de activitate non-fizică din partea mea. Deocamdată, fără zone de tranziție, fără contacte cu prietenii din acele locuri. Doar Eul meu DeAcolo. Am început să mă deplasez în direcția lui Nancy, chiar în timpul somnului cel mai profund, astfel încât bariera trebuia să includă și această stare. De aceea, posibilitatea de a mă odihni a fost puternic stânjenită.

Mă confrunt acum cu o nouă provocare și trebuie să fac o ajustare masivă. Una pe care nu am luat-o în considerare. O direcție cu totul nouă. Este, oare, posibil să trăiesc concomitent în două lumi? Cu Nancy în 27 și Aici, cu familia noastră de animale – șapte pisici și doi câini – într-o casă goală?

Nu știu.

Cu toate acestea, o altă voce a Eului meu DeAcolo, insistă: *Conform datelor tale și ale altora, odată ce se face tranziția, doar cei foarte dependenți rămân puternic atașați de viața fizică de care abia s-au despărțit. Pentru cei mai mulți, atașamen-*

...tul/rezonanța/interesul începe să se diminueze aproape imediat, pentru unii mai lent, iar pentru alții mai rapid. Dar acest lucru chiar se întâmplă. Toate datele tale dovedesc acest lucru, cu excepția rarelor aplicații „fantomă”. Chiar și cu Big L, de care ești atât de legat.

Cât timp va rămâne Regina ta de Argint în și în jurul lui Focus 27? Nici tu și nici noi nu știm. Ca toți ceilalți, și ea este expusă la atracția libertății de care tu, mai mult decât orice ființă umană, ești foarte conștient. Dar tu nu poți părăsi viața de aici. Nu acum; ai prea multe lucruri de terminat. Țiți amintești de mama ta și violoncelul ei? Te-a învățat ceva, fără ca tu măcar să știi ce făcea.

Și nu uita; la urma urmelor, tu știi că Regina ta de Argint va fi cu tine la plecarea finală, când vom sări cât ai clipi, în secolul al XXXV-lea.

Ce vrei mai mult!

Institutul Monroe

Institutul Monroe a fost creat din Departamentele de Cercetare și Dezvoltare ale unei corporații de familie, al cărei domeniu de activitate era producția de programe pentru rețele radio.

La mijlocul anilor '50, am demarat metode de investigare a învățării accelerate în timpul somnului, folosind tipare de sunet. Până în 1968, am dezvoltat modalități prin care sunetul putea fi folosit nu numai pentru a menține mintea trează și concentrată, dar și pentru a induce somnul. Apoi, o descoperire din acel an a schimbat întreaga direcție de cercetare: faptul că anumite tipare de sunet pot induce diferite stări de conștiință, inaccesibile minții umane în mod obișnuit.

În 1971, a fost creat Institutul Monroe, din Departamentul R&D, pentru a sprijini efortul de cercetare. În 1976, organizația Esalen i-a adresat Institutului invitația de a conduce un seminar, în cadrul căruia să demonstreze metodologia sa, la Big Sur, California. Au urmat alte seminarii și a fost creat un Departament de Educație, menit să dezvolte și să administreze programe de învățare. În 1979, Institutul și-a mutat sediul la poalele munților Blue Ridge, în Virginia. Aici, un centru rezidențial (în prezent, Centrul Nancy Penn), laboratorul de cercetări, sala de lectură și sălile de seminar au fost proiectate special pentru a consolida unicul proces de învățare care fusese dezvoltat. Fiecărui participant îi este asigurată o unitate privată și personală CHEC (Controlled Holistic Environmental Chamber) – încăpere cu un mediu ambiant holistic controlat, în care se desfășoară procesul actual de învățare.

Până în 1993, peste șapte mii de oameni au urmat programul de evoluție, cunoscut ca *Gateway Voyage (Portalul Călătoriilor)*. De asemenea, sunt organizate Programe și seminarii în diferite locații din Statele Unite și din alte țări ale lumii și sunt disponibile cursuri de studiu la

domiciliu, pentru care se folosesc manuale de instruire și albume, cu casete audio și CD-uri.

Portalul Călătoriilor

Acest program de șase zile permite însușirea, pas cu pas, a metodelor de schimbare a fazelor asociate cu conștiința umană. Scopul este, în primul rând, să-l ajute pe participant să elimine fricile inerente din timpul explorării sinelui și a mediului, prin transformarea aspectelor Necunoscute, în aspecte Cunoscute. Odată ce acest obiectiv este atins, studentul este liber să provoace schimbări de fază, să pătrundă în alte stări de conștiință din alte sisteme non-fizice de energie.

Pentru o înțelegere mai bună, termenul „Focus” (Concentrare) - împreună cu un număr - este folosit pentru a indica diferitele stări de conștiință în care trec participanții, în timpul procesului de învățare. Aceste stări de conștiință sunt:

Focus 10. Primul pas în desprinderea minții-conștiinței umane, de realitatea fizică materială. O definiție simplistă ar fi: „mintea trează și alertă, corpul adormit”. Mintea este ușor defazată, cu o vigilență fizică normală. Este o stare în care toate cele cinci simțuri fizice par dezactivate sau atenuate, și marchează începutul percepției obiective a Câmpului de energie (M).

Poate că prima descoperire majoră în privința lui Focus 10 este faptul că mintea-conștiință umană poate acționa, gândi, raționa, „simți”, fără puternicele semnale ale impulsurilor senzoriale fizice, anterior considerate obligatorii. Concluzia-cheie e că omul este, într-adevăr, mai mult decât corpul său fizic, că el poate exista cu sau fără acesta.

Focus 12. Poate fi identificat ușor ca o stare de conștiință extinsă. Indus prin intermediul unor tipare suplimentare de sunet, Focus 12 este o stare de fază în care se acordă o atenție redusă corpului fizic și există mai multă activitate în Câmpul de energie (M). Printr-o diminuare continuă a impulsurilor senzoriale fizice, percepția tiparelor Câmpului (M) devine, progresiv, mai clară.

Nu este un teritoriu necunoscut. În starea de trezie fizică a conștiinței, admisia senzorială copleșitoare din partea corpului fizic acoperă

aproape total - sau chiar în totalitate - această percepție. Singura penetrație de acest fel se produce, de obicei, în timpul somnului sau al altor stări în care conștiința umană fizică a fost abandonată. În cazul lui Focus 12, conștiința fizică rămâne activă și alertă, și se află sub propriul tău control.

În explorările de început, culorile, formele, imaginile mentale statice sau în mișcare pot părea elemente din care sunt construite visele. Odată ce mintea preia controlul și începe să învețe limbajul Câmpului (M), o întreagă perspectivă nouă se deschide, așteptând să fie experimentată și apreciată. În acest nou context, Necunoscutul devine Cunoscut, într-un ritm rapid.

Focus 15. Acesta marchează un nou pas în relația dintre faze, cu o pondere mai mică a atenției asupra lumii materiale, fizice și o pondere mai mare asupra Câmpului (M). Conceptul sau iluzia timpului dispare din tipar; astfel încât Focus 15 poate fi identificat drept o stare „atemporală”.

Focus 21. Această stare echivalează cu somnul profund (delta) din viața fizică obișnuită.

Cu toate acestea, mintea este complet „trează” și conștientă și conduce acțiunea. Focus 21 pare să reprezinte hotarul, nivelul maxim posibil al unei faze confortabile în ceea ce privește relația dintre timp-spațiu și implicarea Câmpului (M). Din Focus 21, este posibil să verificați individual, la nivel personal, conținutul și conceptele din acest volum.

Programele speciale pentru absolvenții *Gateway* (**Portalul Călătoriilor**) sunt susținute la Centrul Institutului. Ele constau, în principal, dintr-o instruire suplimentară în schimbarea fazelor minții, pentru a explora mai profund atât Sinele personal, cât și accesul la alte sisteme ale realității.

Guidelines (Calea Ghidului)

Un curs intensiv de o săptămână, în cadrul căruia tema centrală este explorarea Sinelui. Este o întoarcere către Sine, pentru a întâlni, cunoaște și înțelege relațiile dintre Eul conștient și Sinele Lăuntric (Ghidul Interior) și numeroasele personalități care compun ființa umană. Sunt

incluse exerciții pentru controlul activității în-afara-corpului și pentru autovindecare.

Lifeline (Calea vieții)

Vezi Capitolul 18

Exploration 27 (Explorarea 27)

Pentru absolvenții *Lifeline*, Explorarea 27 oferă o serie de vizite planificate în Focus 27, pentru a se obține informații, date și experiență directă, dincolo de ceea ce este explorat în cadrul programului *Lifeline*. Participanții învață, de asemenea, să acceseze noi stări de conștiință (Focus 34/35), cunoscute drept „Zona de Reuniune”, descrisă în cartea lui Monroe *Far Journeys (Călătorii îndepărtate)*.

Heartline (Calea inimii)

Scopul acestui nou program este de a le oferi participanților posibilități de a se deschide către cea mai mare energie – Iubirea Universală. Sunt introduse principii ce vizează accelerarea evoluției participanților care intenționează, în mod conștient, să cunoască și să-și exprime potențialul plener al iubirii, ca parte integrantă a vieții lor de fiecare zi.

Proiectul Timeout (Proiectul pentru Repaus)

Proiectul Timeout (Repaus) este o expansiune majoră a voinței umane, în acea zonă a activității din viața noastră care ne consumă o treime din existență, despre care se știe foarte puțin și care este folosită în mică măsură. Această zonă este somnul – perioada în care ne luăm un „repaus” de la lumea fizică. Acest Proiect este o încercare de pionierat, care abordează următoarele aspecte:

- dezvoltarea controlului conștient asupra stării de somn, astfel încât să poți adormi ori de câte ori – și dacă – dorești și să te poți trezi sau să poți rămâne treaz, oricând este nevoie;
- aplicații utile și practice asupra stării de somn, nu numai pentru regenerarea fizică și mentală, dar și pentru folosirea somnului ca pe o perioadă profundă și intensă de învățare;
- dobândirea cunoașterii și înțelegerii privind starea de somn, prin utilizarea unui punct de plecare diferit de actuala perspectivă istorică.

Scopul proiectului vizează problemele de somn cu care se confruntă oamenii din întreaga lume. În primul rând, proiectul urmărește să ofere o metodă neinvazivă, fără administrare de medicamente, care să asigure un somn odihnitor. În prezent, se pare că aproximativ 30% din populația lumii suferă de disfuncții ale somnului, într-o formă sau alta. Numai în Statele Unite, peste 30 de milioane de persoane folosesc medicamente pentru a dormi – și aproape la fel de mulți oameni folosesc somnifere, din când în când.

Proiectul nu urmărește să înlocuiască serviciile oferite de clinicile specializate în tratarea tulburărilor de somn și nu abordează problema disfuncțiilor psihologice care generează insomnia. El este mai degrabă un sistem de învățare, decât o metodă de tratament. Exercițiile pentru somn, disponibile în format audio și pe CD-uri, nu numai că îl învață pe ascultător să adoarmă ușor și rapid, dar și să folosească somnul ca pe un timp consacrat învățării și vindecării.

Învățarea accelerată progresivă

Acesta este un set de exerciții prezentate pe casete audio și CD-uri, care aplică procesul Hemy-Sync pentru îmbunătățirea memoriei, a puterii de concentrare, a atenției și a activității de procesare mentale a informațiilor, precum și pentru relaxare.

Seria destinată sprijinului în intervențiile chirurgicale

Acest set de exerciții este destinat folosirii în timpul operațiilor, în cazul rănilor fizice grave sau al bolilor. Înregistrările audio sunt folosite de pacient înaintea intervenției chirurgicale, în sala de operații și pe parcursul perioadei de recuperare. Rezultatele înregistrate după folosirea acestora, de către peste două sute de pacienți, arată diminuarea fricii și a anxietății, reducerea numărului de solicitări de anestezie, reducerea durerii în perioada de recuperare și diminuarea, cu până la 50%, a timpului de recuperare.

Programul de creștere a imunității

Este vorba despre o serie de exerciții care cuprind metode de acce-sare a resurselor interioare, pentru întărirea sistemului imunitar; ele dezvoltă abilitatea de relaxare, de a avea un somn profund și de a direcționa energia pentru echilibrare și vindecare; de asemenea, ele creează un pu-

ternic suport mental, pentru asigurarea bunăstării fizice, mentale, emoționale și spirituale.

Deschiderea căii (în sprijinul perioadei de sarcină și al procesului nașterii)

Această serie oferă un set dinamic de „instrumente”, prin intermediul cărora se poate pătrunde în miracolul nașterii. Prin aceste exerciții, înțelegerea vastului potențial creator al ființei umane conduce către capacitatea de a trece prin experiența sarcinii și a nașterii, cu încredere și seninătate. Este un suport pentru stadiile de început ale sarcinii, până la naștere și alăptat.

Cum să înveți de-a lungul întregii vieți

Destinate ascultării înainte de culcare, aceste exerciții ajută la dezvoltarea capacității de învățare pe tot parcursul vieții, învățându-ne cum să ne re-creăm, în permanență, conceptul de sine, să redefinim stresul și să găsim bucuria în fiecare zi; să ne dezvoltăm aptitudinile, atitudinile și obiceiurile unui om dornic de a învăța pe tot parcursul vieții; să folosim recunoștința, pentru a amplifica aspectele pozitive din viața noastră.

Studii și Rapoarte de cercetare

- ★ *The Monroe Institute's Hemi-Sync process (Tehnologia Hemi-Sync a Institutului Monroe)*. F. Holmes Atwater Efectele teoretice și fiziologice ale procesului Hemi-Sync asupra ființelor umane.
- ★ *Effects of rest and hemispheric synchronization compared to effects of rest and guided imagery on the enhancement of creativity in problem-solving (Efectele odihnei și ale sincronizării emisferice, în comparație cu odihna și vizualizarea ghidată, asupra dezvoltării creativității în soluționarea problemelor)* – Dr. Deborah Ann Baker. Tehologia Hemi Sync, îmbinată cu relaxarea profundă, conduce la identificarea căilor de creștere a creativității în rezolvarea problemelor
- ★ *Use of Monroe Hemi-Sync relaxation tapes to decelerate maladaptive behavior (Folosirea înregistrărilor audio de re-*

laxare Hemi-Sync, pentru ameliorarea comportamentelor dezadaptative – Dr. Ronald W. Brill și Dr. G. Rex Walker. Efectele procesului Hemi-Sync în tratarea pacienților cu comportament autodistructiv.

- ★ *Hemi-Sync and musical interval identification (Hemi-Sync și identificarea intervalelor în muzică)* – Dr. Gregory D. Carroll. Eficiența sincronizării emisferice, ca instrument de învățare în identificarea intervalelor în muzică.
- ★ *Palliative for wandering attention (Paliativ pentru deficitul de atenție)* – Devon Edrington. Hemi-Sync în sala de studiu, pentru a menține trează atenția studenților.
- ★ *Tests of the sleep induction technique (Teste de tehnici de inducere a somnului)* – Dr. Arthur Hastings. Teste de verificare a eficienței procesului Hemi-Sync, în inducerea somnului.
- ★ *The facilitation of learning (Facilitarea învățării)* – Dr. Suzanne Evans Morris. Un patolog logoped folosește Hemi-Sync, pentru a facilita procesul de învățare în cazul copiilor cu dizabilități de dezvoltare.
- ★ *Effects of audio signals on brain waves (Efectele semnalelor audio asupra undelor cerebrale)* – Dr. Bill D. Schul. Studiu asupra efectelor semnalelor audio asupra frecvenței și amplitudinii undelor cerebrale.
- ★ *Conceptual discussion of work plans (Discuție conceptuală asupra planurilor de lucru)* – Dr. Bill D. Schul. Antrenarea undelor cerebrale în corelație cu aspectele psihofiziologice
- ★ *Some reports from teachers using Hemi-Sync (Câteva rapoarte ale unor profesori care folosesc tehnologia Hemi-Sync)*. Povestiri privind eficiența tehnologiei Hemi-Sync, prezentate de către profesori, la clasă.
- ★ *The effects upon adolescent behavioral outburst as a function of the administration of audiotapes containing subaudible sound frequencies (Efectele asupra izbucnirilor comportamentale ale adolescenților – ca o funcție a folosirii*

înregistrărilor audio care conțin frecvențe de sunet neaudibile) – Dr. James M. Thomas Hemi-Sync ca o intervenție în cazul adolescenților cu tulburări emoționale severe, din centrele de tratament.

- ★ *METAMUSIC with Hemi-Sync as an adjunct to intervention with developmentally delayed young children (METAMUSICĂ cu Hemi-Sync, ca suport de intervenție în cazul copiilor cu întârzieri în dezvoltare)* – Karen Varney. Dizertație prezentată la Virginia Commonwealth University, pentru diploma de masterat în științele educației, în domeniul Educației Timpurii a Copilului.
- ★ *Healing from within: AIDS and Hemi-Sync (Vindecarea lăuntrică: SIDA și Hemi-Sync)* – Dr. M. Michael Dullnig, Dr. Lawrence Falk și Ann Martin. Privire de ansamblu asupra unui seminar de opt săptămâni, destinat persoanelor seropozitive, utilizând înregistrări audio Hemi-Sync, inclusiv din Seria HUMAN-PLUS.
- ★ *Beyond 20/20 (Dincolo de 20/20)* – Pauline Johnson, Terapii alternative pentru îmbunătățirea vederii.
- ★ *Explorer Project (Proiectul Explorare)* – Dr. Rita Warren și Dave Wallis. Actualizarea Proiectului Explorare al Institutului Monroe, incluzând noul program pentru subiecți supradotați și talentați.
- ★ *Biofeedback, medicine and Hemi-Sync (Biofeedback, medicina și Hemi-Sync)* – Dr. Arthur Gladman. Raport privind utilizarea personală și profesională a procesului Hemi-Sync.
- ★ *Emergency Series with three surgery patients (Seria de urgență cu trei pacienți care au suferit intervenții chirurgicale)* – Dr. Suzanne E. Jonas și Dr. Juan C. Penhos – F.A.C.S. Beneficiile fizice și emoționale, în cazul pacienților care folosesc înregistrările din Seriile Hemi-Sync pentru urgențe.
- ★ *Hemi-Sync: A promising new technology for personal growth (Hemi-Sync – o nouă tehnologie promițătoare pentru dez-*

- voltarea personală)* – Dr. Ralph C. Wiggins. Raport asupra utilizării clinice a înregistrărilor audio Hemi-Sync pentru managementul stresului, migrene cronice, dureri de spate, insomnie, anxietate și pentru extinderea conștiinței.
- ★ *Hemi-Sync and snoring (Hemi-Sync și sforăitul)* – J. Edwin Carter. O strategie de succes a aplicării procesului Hemi-Sync, în combaterea sforăitului.
- ★ *Physiological monitoring at The Monroe Institute (Monitorizări fiziologice în cadrul Institutului Monroe)* – F. Holmes Atwater. Raport asupra utilizării noului echipament computerizat pentru monitorizarea diferitelor tipuri de activități electrodermale.
- ★ *Hemi-Sync aids in stroke recovery (Hemi-Sync – ajutor în recuperarea în urma atacurilor cerebrale)* – Dr. Frank Anders Jr. Raport asupra unui pacient cu hemiplegie dreaptă totală și a rezultatelor benefice obținute în urma folosirii Seriei Hemi-Sync de Recuperare după accidente cerebrale, pentru recuperarea funcțiilor motorii și ale vorbirii.
- ★ *Hemi-Sync benefits chiropractic clients (Beneficiile Hemi-Sync-ului în chiropractică)* – Dr. William J. Boro Metode practice de identificare și tratare a problemelor cronice ale emisferei drepte/stângi, prin intermediul procesului Hemi-Sync.
- ★ *Impact on psychotherapy: Three Hemi-Sync case histories (Impactul asupra psihoterapiei: trei studii de caz Hemi-Sync)* – Dr. Dwight Eaton și Dr. James M. Thomas. Doi clinicieni psihologi discută despre eficiența tehnologiei Hemi-Sync, ca suport terapeutic.
- ★ *The use of Hemi-Sync tapes for dental work: A personal account (Folosirea înregistrărilor audio Hemi-Sync în activitatea stomatologică: o experiență personală)* – Eileen Carda. O descriere captivantă a experiențelor personale de ascultare

a înregistrărilor audio Hemi-Sync, în timpul unor proceduri stomatologice majore.

- ★ *Brainmapping update (Actualizarea cartografierii creierului)* - F. Holmes Atwater. Prezentarea cercetărilor asupra tiparelor topografice, de mare rezoluție, ale undelor cerebrale și a configurației frecvențelor specifice undelor cerebrale, asociate cu folosirea tehnologia Hemi-Sync.
- ★ *Hemi-Sync application in clinical psychology (Aplicarea tehnologiei Hemi-Sync în psihologia clinică)* - Dr. James M. Thomas, Jr. și Charles Danley Aplicarea tehnologiei Hemi-Sync în practica privată și într-o unitate medicală rezidențială pentru copii cu dizabilități.
- ★ *Classroom learning studies: Protocols, problems, and prospects (Studiu la clasă: protocoale, probleme și perspective)* - Dr. Gregory D. Carroll Protocoale privind cercetarea în școli publice, probleme privind propunerile de cercetare și perspectivele cercetărilor viitoare în domeniu, prin folosirea tehnologiei Hemi-Sync.
- ★ *Hemi-Sync and the personal computer: Hardware, software, and methodology for physiological monitoring and personal development (Hemi-Sync și computerul personal: Hardul, Softul și metodologia de monitorizare fiziologică și dezvoltare personală)* - Dale S. Foster. Posibilități de combinare a tehnologiei IT cu Hemi-Sync, pentru a facilita managementului și dirijarea conștiinței.
- ★ *Hemi-Sync workshop development and presentation (Dezvoltarea workshop-urilor și a prezentărilor Hemi-Sync)* - Jill Russell și Ronald Russell Utilizarea procesului Hemi-Sync în sesiunile de terapie reparatorie și ca bază în educarea adulților.
- ★ *Project management-plus: Defining, planning, and implementing a successful Hemi-Sync project (Proiectul Management-plus: definirea, planificarea și implementarea unui proiect Hemi-Sync de succes)* - Edward J. Quinn. Metode de

dezvoltare a unor proiecte Hemi-Sync viabile pentru mediul de lucru.

- ★ *Hemi-Sync application in psychology and music therapy in a rehabilitation hospital (Aplicații ale procesului Hemi-Sync în psihologie și terapie prin muzică, într-un spital de recuperare)* - Dr. Suzanne E. Jonas. Combinații de muzică și Hemi-Sync, folosite ca instrumente eficiente în recuperarea pacienților care au suferit atacuri cerebrale.
- ★ *The monitor-subject relationship (Relația monitor-subiect)* - Gusteena L. Anderson Prezentarea modului în care monitorul* facilitează experiența Hemi-Sync a unui subiect, într-un laborator.
- ★ *Hemi-Sync and multiple sclerosis: An interview with Mrs. Tricia Bliley (Hemi-Sync și scleroza multiplă: un interviu cu Dna. Tricia Bliley)* - Shirley Bliley. Tricia Bliley discută despre modul în care folosește tehnologia Hemi-Sync, ca resursă de management al stării ei de sănătate.
- ★ *Hemi-Sync in conjunction with nitrous-oxide-oxygen conscious sedation in dental practice (Hemi-Sync în legătură cu sedarea prin inhalarea de protoxid de azot și oxigen, în practica stomatologică)* - Dr. Robert C. Davis Folosirea procesului Hemi-Sync pentru atenuarea fricii și a anxietății asociate cu durerea și tratamentul stomatologic.
- ★ *Hemi-Sync and psychotherapy (Hemi-Sync și psihoterapia)* - Dr. Dwight Eaton. Aplicații Hemi-Sync în practica privată, pentru trei cazuri: abuz fizic, disfuncție sexuală și ulcer stomacal.
- ★ *EEG and subjective correlates of alpha frequency binaural beats stimulation combined with alpha biofeedback (Electroencefalograma și corelarea subiectivă a stimulării*

*monitor - asistentul care, în cadrul sesiunilor speciale de laborator, monitorizează și îndrumă subiectul care se află sub influența semnalelor Hemi-Sync N. tr.)

oscilațiilor binaurale ale frecvențelor alfa, combinate cu biofeedback-ul alfa) – Dr. Dale S. Foster - Fragment extras din dizertația de doctorat cu același titlu.

- ★ *Reflections on using Hemi-Sync in psychotherapy (Reflecții asupra utilizării procesului Hemi-Sync în psihoterapie)* – Sylvia B. Perera - Privire asupra rolului Hemi-Sync-ului în relația client-terapeut.
- ★ *Epstein-Barr and post-viral fatigue syndrome symptoms relieved with Hemi-Sync (Epstein-Barr și sindromul oboselii post-virale, ameliorat cu Hemi-Sync)* – Jill Russell și Ronald Russell - Prezentarea tehnicilor de management al simptomelor clienților, prin folosirea tehnologiei Hemi-Sync.
- ★ *Jin Shin Jyutsu and Hemi-Sync in the treatment of quadriplegia (Jin Shin Jyutsu și Hemi-Sync în tratamentul quadriplegiei)* – Dr. ChowChow Imamoto - Folosirea tehnicilor de echilibrare a energiei combinate cu Hemi-Sync
- ★ *Hemi-Sync in an infant education program (Hemi-Sync într-un program de educație a copilului)* – Dr. Leanne Rhodes - Folosirea înregistrărilor audio pentru dormit și a tehnologiei Hemi-Sync pentru copii cu întârzieri în dezvoltare.
- ★ *Multiple uses of Hemi-Sync in clinical medicine (Utilizări multiple ale tehnologiei Hemi-Sync în medicina clinică)* – Dr. Ralph J. Luciani - O largă varietate de aplicații ale tehnologiei Hemi-Sync într-o unitate medicală, pentru pacienți cu dureri cronice, care fumează, au fost supuși anesteziei stomatologice și care suferă intervenții chirurgicale.
- ★ *Effects of Hemi-Sync with art students in class (Efecte ale procesului Hemi-Sync cu studenți în artă – la clasă)* – Jacqueline Penney - Evaluarea reacțiilor studenților la Hemi-Sync, în timpul procesului de învățare.
- ★ *Results of Hemi-Sync tapes and synthesizer as support for personal counseling and therapy (Rezultatele folosirii înregistrărilor Hemi-Sync și a sintetizatorului, ca suport în con-*

siliere și terapie individuală. – Susan Cord. O privire de ansamblu asupra folosirii tehnologiei Hemi-Sync, împreună cu tehnici Reiki și Seichim.

- ★ *Brain injury recovery with Hemi-Sync (Recuperarea în urma leziunilor cerebrale cu ajutorul tehnologiei Hemi-Sync,* – JoHanna Hawthorne. Un vorbitor motivațional despre recuperarea sa, în urma unui „traumatism cranian închis”, prin folosirea Hemi-Sync-ului.
- ★ *Hemi-Sync brain-wave correlates to known states of consciousness as measured in conventional EEG studies (Corelarea undelor cerebrale Hemi-Sync cu stările de conștiință cunoscute, măsurate prin EEG în cadrul unor studii convenționale* – F. Holmes Atwater. Discuții asupra unor tipare ale activității creier-minte, activate de procesul Hemi-Sync.
- ★ *Hemi-Sync and the brain entrainment process: Myth or reality? (Hemi-Sync și procesul de antrenare a creierului: mit sau realitate?)* – Dr. Mohammad R. Sadigh. Investigarea stărilor sincronice ale creierului, prin intermediul tehnologiei Hemi-Sync și posibilitatea ca acesta să stimuleze abilitatea de a produce aceste stări prin plac.
- ★ *What can chaos theory tell us about consciousness and brain function? (Ce ne poate spune teoria haosului, despre conștiință și funcționarea creierului?)* – Glenn Pearce. Discuții asupra teoriei haosului și posibilităților de aplicare a acestei teorii, în investigarea stărilor de conștiință cu ajutorul tehnologiei Hemi-Sync.
- ★ *Hemi-Sync and the facilitation of sensory integration (Hemi-Sync și facilitarea integrării senzoriale)* – Dr. Suzanne Evans Morris. Hemi-Sync și muzica pentru întărirea terapiei folosită la organizarea și integrarea informației multisenzoriale.
- ★ *Accelerating corporate culture change through Hemi-Sync (Accelerarea schimbării culturii corporatiste prin intermediul Hemi-Sync-ului)* – Iris Martin. Aplicațiile procesului

Hemi-Sync în cadrul formării pentru gestionarea grupurilor și individuală și pentru analiza clienților.

- ★ *Teen Tapes: A pilot study for adolescents (Înregistrările audio destinate adolescenților: un studiu pilot)* – Robert Sornson. Hemi-Sync folosit ca bază a unei serii de înregistrări audio pentru tineri și educatori, care se concentrează pe problemele cu care se confruntă astăzi adolescenții.
- ★ *Hypnosis, Hemi-Sync, and how the mind work (Hipnoza, Hemi-Sync și modul în care funcționează mintea)* – Dr. Robert Rosenthal. Discuții despre similaritățile și deosebirile dintre Hemi-Sync și hipnoză și eficiența lor ca sprijin în evoluția spirituală și dezvoltarea conștiinței.
- ★ *Studying Hemi-Sync effects on animals (Studierea efectelor procesului Hemi-Sync asupra animalelor)* Dr. Helen N. Guttman. Hemi-Sync – un posibil instrument de ameliorare a mediului pentru animale.
- ★ *Introducing Hemi-Sync to clients in psychotherapy (Introducerea tehnologiei Hemi-Sync în cadrul ședințelor de psihoterapie)*. Laura Batchelor. Metode de introducere și aplicare a tehnologiei Hemi-Sync în practica terapeutică medicală.
- ★ *Sensory organization and attention: A personal journey with Hemi-Sync (Organizarea senzorială și atenția: o călătorie personală cu Hemi-Sync)*. Dr. Suzanne Evans Morris. Se adresează relației dintre integrarea senzorială și Hemi-Sync, din perspectivă profesională și personală.
- ★ *Craniosacral therapy and Hemi-Sync: A case study (Terapia cranio-sacrală și Hemi-Sync: Studiu de caz)*. Robert S. Siciliano. Demonstrează folosirea Hemi-Sync-ului ca tehnologie de susținere.
- ★ *Hemi-Sync and insight oriented psychotherapy: A theoretical model (Hemi-Sync-ul și psihoterapia orientată spre intuiție: Model teoretic)*. Dr. Mohammad R. Sadigh. Accelerarea

procesului terapeutic, prin sincronizarea bilaterală a undelor cerebrale.

- ★ *Use of the Hemi-Sync Concentration tape with depressive syndrome (Folosirea CD-ului Hemi-Sync „Concentrarea”, în cazul sindromului depresiv)* – Dr. Regis Louis, M.D. Ameliorarea simptomelor deficitului de atenție și memorie la pacienții cu depresii, în clinici de psihiatrie.
- ★ *Will I see like normal people see? Hemi-Sync and blindness (Oare voi vedea și eu ca oamenii normali? Hemi-Sync și orbirea)* – Patricia Leva și Sally Kubrak. Un consultant educațional și clientul său demonstrează că vederea se extinde mult mai departe de ochi.
- ★ *Hemi-Sync applications in psychotherapy (Aplicațiile tehnologiei ale Hemi-Sync în psihoterapie)* – Dr. Joseph Gallenberger, Ph.D. Depășirea claustrofobiei, creșterea performanțelor sportive, îmbunătățirea calității somnului la copii cu deficit de atenție, îmbunătățirea comunicării conjugale și multe altele.
- ★ *Hemi-Sync Surf in pediatric dentistry (CD-ul Hemi-Sync intitulat „Surf” – Valul – în stomatologia pediatrică)* – Dr. John R. Smith, Jr. Observații clinice asupra Hemi-Sync-ului ca adjuvant în tratamentele stomatologice pediatrice.
- ★ *Hemi-Sync in the treatment of chemically dependent patients (Hemi-Sync în tratarea pacienților dependenți de substanțe chimice)* – Dr. Bogdan F. Maliszewski. Impactul Hemi-Sync-ului asupra recuperării și tratamentului în dependența de droguri.
- ★ *Hemi-Sync as an autogenic process related to the game of golf (Hemi-Sync-ul ca un proces de autorelaxare progresivă, pentru îmbunătățirea performanțelor jocului de golf)* – Laura Batchelor. Un studiu care demonstrează efectele Hemi-Sync-ului asupra performanțelor și plăcerii în jocul de golf.

- ★ *Use of the Emergency Series during multiple surgeries (Folosirea Seriei pentru urgențe în timpul unor intervenții chirurgicale multiple)* – Gari Carter. Suportul oferit de Hemi-Sync în refacerea și recuperarea în urma unui accident de mașină traumatic.
- ★ *The mysteries of Hemi-Sync: Beyond brain entrainment (Misterele Hemi-Sync-ului: Dincolo de antrenarea creierului)* – Dr. Mohammad R. Sadigh. Evidențieri ale cercetărilor independente, în curs de desfășurare, în programul Hemi-Sync, inclusiv folosirea lui ca suport pentru tehnica de relaxare.
- ★ *Hemi-Sync: Recovering the attractors (Hemi-Sync: Recuperarea atractorilor)* – Glenn Pearce. Rezultate preliminare ale aplicării matematicii teoriei haosului în Hemi-Sync și frecvențele undelor cerebrale.
- ★ *Hemi-Sync and the sleep state (Tehologia Hemi-Sync și starea de somn)* – F. Holmes Atwater. Rezultatele evaluărilor de laborator privind prototipul Hemi-Sync de procesare a somnului.
- ★ *A psychophysiological study of the Hemi-Sync process (Un studiu psihofiziologic al procesului Hemi-Sync)* – Dr. Edgar S. Wilson. Investigarea schimbărilor din variabilele fiziologice cunoscute, care apar odată cu stimularea bătilor binaurale și posibila îmbunătățire a tehnologiei Hemi-Sync în amplificarea experienței transcendente.
- ★ *Hemi-Sync sounds for synchronizing brains of horses (Sunetele Hemi-Sync pentru sincronizarea creierului la cai)* – Dr. Helene N. Guttman. Hemi-Sync a mijlocit sincronizarea creierului cabalin și aplicații posibile.
- ★ *Positive Immunity pilot program: Hemi-Sync and AIDS (Program-pilot privind imunitatea pozitivă: Hemi-Sync și SIDA)* – James R. Greene. Folosirea Hemi-Sync-ului în ameliorarea problemelor mentale, fizice, emoționale, de somn etc. ale persoanelor seropozitive (sau infectate cu SIDA).

- ★ *Hemi-Sync and archetype emergence in Jungian psychotherapy (Hemi-Sync-ul și manifestarea arhetipurilor în psihoterapia jungiană)* – Laura A. Batchelor Hemi-Sync pentru accelerarea procesului terapeutic.
- ★ *Hemi-Sync uses in military settings: Education and counseling (Folosirea Hemi-Sync-ului în unitățile militare: educație și consiliere)* – Dr. Raymond O. Waldkoetter. O trecere în revistă a folosirii Hemi-Sync-ului în armată, încă din anul 1978, pentru diminuarea stresului, consilierea militarilor, învățarea limbilor străine și instruirea ofițerilor.
- ★ *Hemi-Sync as therapy, with a subtle starting point in experiential psycho-individuals with cancer (Hemi-Sync-ul ca terapie, cu un punct subtil de plecare în psihologia experiențială aplicată persoanelor bolnave de cancer)* – Dr. Howard Schachter. Ameliorarea fricii și anxietății generate de diagnosticarea cancerului, pentru ca pacienții să poată fi vindecați la toate nivelurile – Hemi-Sync, un instrument de sprijinire a stării de bine.
- ★ *Designer sound (Imaginea sonoră)* – Dr. Dean Lusted. Valoarea mijloacelor audio, versus stimularea vizuală sau multisenzorială, pentru a obține rezultate specifice, predictibile.
- ★ *Hemi-Sync as an aid in recovery from surgery (Hemi-Sync-ul ca ajutor în recuperarea post-operatorie)* – Susan Cord. Trei clienți relatează despre o recuperare post-operatorie rapidă.
- ★ *Hemi-Sync Tool Kits (Seturile de instrumente Hemi-Sync)* – Colecții de relatări privind folosirea procesului Hemi-Sync pentru aplicații specifice sunt disponibile, la cerere. Aplicațiile includ următoarea listă, iar colecțiile suplimentare de relatări sunt publicate periodic.
 Învățarea
 Stresul
 Dezvoltarea personală
 Intervențiile chirurgicale
 Starea de bine
 Starea de bine emoțională

Somnul
Copiii

Seria Întoarcerea Acasă

În întreaga istorie a omenirii, a existat o dorință arzătoare și o nostalgie pentru ceva profund lăuntric – adevărata identitate, originile noastre. Mințile noastre încărcate, practice, axate corespunzător pe realizarea țelurilor în această viață, au probleme cu această dorință. Ea pare irațională și emoțională și, de aceea, mulți dintre noi o definesc ca o dorință de a vizita din nou locul originii noastre fizice, locul nașterii și al copilăriei. Mulți dintre cei care fac acest lucru se simt nesatisfăcuți și neîmpliniți.

Ei se așteaptă la „mai mult“, dar nu pot defini ce înseamnă „mai mult“. Unii încep să caute răspunsuri și nu realizează că sunt deja căutători, prin faptul că au devenit astronomi, cercetători, piloți de naveta spațială, microbiologi, psihologi, miniștrii, terapeuți, filosofi – pentru a numi doar câteva dintre ocupațiile cele mai evidente. Apoi, suntem noi, oamenii obișnuiți, care uneori ne oprim o clipă, pentru a reflecta la aceste înțelesuri. Doar că o facem numai pentru o clipă.

Dintre noi, tot mai mulți devin, în cele din urmă, suficient de isteți pentru a înțelege că există o cale pe care fiecare dintre noi va „ajunge“, într-un final, Acasă. În locul nostru de origine – nu Aici, ci Acolo. Este doar o problemă de timp. De aceea, noi începem și continuăm să ne identificăm cu o atitudine exploratoare, cercetătoare.

Întoarcerea Acasă este o serie de exerciții, pe casete audio și CD-uri, destinate folosirii la domiciliu, în spitale, aziluri și așezăminte de îngrijire. Proiectul a creat o modalitate specială de ajutorare a celor cu boli în stadii finale sau leziuni severe, ca și pentru familiile și apropiații acestora.

Acest set de exerciții de învățare înregistrate oferă o modalitate prin care se poate diminua semnificativ obișnuita frică de moarte fizică. Rezultatul poate fi cel puțin o mai mare acceptare a situației – inclusiv conștientizarea faptului că oamenii sunt, cu adevărat, mai mult decât corpurile lor fizice. Efectul maxim este faptul că utilizatorii acestui set de exerciții pot învăța să controleze, prin voință și cu calm, etapele morții lor fizice.

Totodată, *Întoarcerea Acasă* ajută, de asemenea, familiile și prietenii să înțeleagă și să accepte procesul morții fizice, astfel încât să ofere

suportul atât de necesar în momentele critice. De asemenea, acest set include metode care pot fi folosite pentru a sprijini familia și prietenii să se adapteze și să-și revină de după pierderea persoanelor dragi. Întoarcerea Acasă se derulează astfel: Subiectul acceptă că este o persoană aflată într-o faza terminală, ireversibilă, a unei boli sau suferințe. Familia și prietenii sunt cei apropiați, aflați, cu iubire, aproape de Subiect. Scopul primordial este să i se ofere Subiectului perspectiva interesantă a unei cunoașteri valoroase, dobândite printr-o experiență directă – în locul unui eveniment mohorât, dezagreabil.

Obiective derivate asociate:

- A. Eliberarea Subiectului de frica morții fizice. Acest obiectiv este atins prin dezvoltarea cunoașterii faptului că omul este mai mult decât corpul său fizic și că supraviețuiește morții fizice.
 - B. Să-l ajute pe Subiect să se elibereze de emoții, vinovăție și obligațiile care nu-i mai sunt necesare acum și care îl țin legat de experiența actualei vieți fizice.
 - C. Să-l ajute pe Subiect să recunoască și să-și reamintească unele dintre posibilitățile ulterioare experienței acestei vieți fizice.
 - D. Să-i ofere Subiectului o posibilitate de a-și exercita, calm și rațional, dreptul de a părăsi această experiență fizică, atunci când dorește.
 - E. Să-i insuflă Subiectului înțelegerea faptului că după moartea fizică este posibil, dacă dorește, să transmită mesaje și semnale Familiei și Prietenilor.
 - F. Să le ofere Familiei și Prietenilor suficientă expunere la exercițiile de învățare a *Întoarcerii Acasă*, astfel încât aceștia să înțeleagă, să fie încurajați și să-l ajute pe Subiectul angajat în proces.
- Întoarcerea Acasă* se bazează pe succesul Programului *Lifeline*, care a demonstrat valoarea practică a procesului. Deosebirea constă în faptul că *Întoarcerea Acasă* este pentru uz individual, în orice locație.

Glosar

Acasă – Punctul nostru personal de intrare în Câmpul (M) sau în dimensiunea timp-spațiu.

Acolo – Spectrul Câmpului de energie (M) în formă nonfizică, separat de timp-spațiu.

Banda H – Unda modulării gândirii umane dezorganizate, a Câmpului de energie (M).

Câmpul (M) – Câmpul nonfizic de Energie care străbate dimensiunea timp-spațiu, incluzând și Sistemul de Viață pe Pământ, dar care nu face parte din actuala cunoaștere sau studiu al cercetărilor științifice.

Comutare rapidă – O metodă mai rapidă de deplasare a conștiinței umane dintr-un loc în altul, fără limitările timp-spațiu. Îți extinzi conștiința, ca pe o bandă de cauciuc, până la destinație; apoi o destinzi, în locul unde ai ajuns și o extinzi din nou, într-o altă direcție, către un loc nou. Această tehnică trebuie să înceapă într-o stare de conștiință detașată de corpul fizic și necesită practică.

Credință – O construcție mental-emoțională, care conține un amestec de lucruri Cunoscute și Necunoscute, în proporții diferite.

Deschizătură/Intrare – Punctul de intrare în lumea de dincolo, sursa forței creative care ne-a organizat universul fizic.

Elemente esențiale – În dezvoltarea unei Viziuni Diferite, cunoașterea și aplicarea unor elemente Esențiale este de maximă importanță. De exemplu, un element Esențial-cheie ar putea fi cunoașterea faptului că poți fi mai mult decât corpul tău fizic și că vei supraviețui morții fizice. Astfel de aspecte Esențiale trebuie să fie neapărat cunoscute, nu doar crezute. Dacă lipsesc una sau mai multe elemente Esențiale, evoluția este inhibată.

Emisfera Dreaptă – Partea minții-conștiinței noastre ce izvorăște din Sinele nostru Lăuntric, care era prezent, atunci când ne-am început experiența umană.

Emisfera Stângă – Actuala denumire tradițională a segmentului dedicat intelectului, logicii și rațiunii, din cadrul proceselor noastre convenționale de gândire.

EXCOM – Comitetul Executiv al Eu-urilor noastre DeAcolo (IT), rezultat din personalitățile numeroaselor vieți pe care le înglobează fiecare dintre noi.

Fazare – O metodă de măsurare a proporției în care Mintea Umană este direct implicată în aspectele de natură fizică, în oricare dintre punctele activității mentale/fizice. Scopul este de a demonstra variațiile conștiinței noastre între Aici și Acolo, cu foarte puțină conștientizare și control minim din partea noastră.

Hemi-Sync – Numele înregistrat al unui sistem de unde audio, dezvoltat de Institutul Monroe, în ultimii treizeci de ani. Ascultarea înregistrării acestor sisteme de unde ajută la sincronizarea formelor undelor electrice ale creierului uman, din cele două emisfere. Tiparele speciale ale sunetelor îl ajută pe ascultător să atingă diferite stări de conștiință dorite.

Hologramă – Acestea sunt, de obicei, rezultate din intersectarea razelor de lumină care formează o imagine vizibilă, într-un spațiu gol. Conform teoriei prezentate aici, Câmpul de energie (M) poate efectua același proces în moduri mult mai sofisticate, pentru a crea timpul-spațiul și Sistemul de Viață pe Pământ.

INSPEC – Abreviere pentru Speciile Inteligente, presupuse a fi mai evaluate decât versiunea umană.

Inteligențe Nonumane – Faptul că ele există este un lucru Cunoscut scriitorului. Nimeni nu știe cât de multe sunt și câte astfel de specii diferite există. Aparent, unele dintre ele fac parte din galaxia noastră. Altele par să fie din alte sisteme de energie și din alte timpuri. Sunt unii care chiar au susținut posibilitatea ca ele să fi fost cândva oameni. Toate au anumite elemente în comun: ele știu

mult mai multe decât noi despre Câmpul de energie (M), nu sunt foarte interesate de cine și ce suntem noi și, în cele din urmă, comunicarea cu ele este aproape imposibilă, fiindcă noi nu înțelegem ce mijloace folosesc.

IT – Eul-de-Acolo, pe care îl avem cu toții și care cuprinde toate personalitățile din viețile noastre anterioare și actuale.

KT-95 – O denumire arbitrară dată de autor, Casei sale de origine, aflată în afara sistemului nostru solar.

Linia de bază/de referință – Nivelul de operare al minții, la orice punct al evoluției, conform celor Cunoscute, Necunoscute și Credințelor conținute în ele.

Lucruri Cunoscute – Ceea ce a devenit o realitate absolută pentru o persoană, dar neapărat și pentru o anumită cultură. La modul general, trebuie făcute cel puțin trei verificări, pentru ca un lucru să devină Cunoscut. Când verificările sunt confirmate, lucrurile Cunoscute pot fi adăugate la gândirea de ansamblu.

Lumea de dincolo – Imposibil de definit pentru gândirea omenească actuală.

Minte umană – Ce suntem noi, la nivel individual și colectiv.

Noua direcție – Aceasta arată că scriitorul-explorator trebuie să acționeze într-o zonă cu totul diferită – una care este esențială, dar ignorată. Descoperirea lui IT (Eu celDeAcolo) a reprezentat Elementul esențial, iar penetrarea graniței lumii de dincolo a însemnat împlinirea – atât nouă, cât și neașteptată.

Necunoscute – Ceea ce, de fapt, nu este cunoscut cu adevărat: cel mai important din această categorie este un fenomen care nu are date istorice și nu este repetat sau repetabil. Tot ce înseamnă frică este rezultatul lucrurilor Necunoscute.

EÎC – Abreviere pentru experiență în-afara-corpului, în care cea mai mare parte a conștientizării este activă, dincolo de limitările impuse de corpul fizic. (engl.) **OBE**

ROTE – abreviere pentru Energia-Gând Asemănătoare și Organizată, (**Related Organized Thought Energy**) transmisă de la o minte la alta. O carte sau o înregistrare mentală, întregită de tipare emoționale și senzoriale.

Sinele Inferior Animalic – Tot ce înseamnă comunicarea dintre oameni, lăuntrică sau exterioară, este filtrată și distorsionată de imboldurile prădătorului sau ale supraviețuitorului fizic, pe care îl numesc prescurtat SIA (ASS – Sinele inferior animalic) generate de existența în Sistemul de Viață de pe Pământ.

Sine lăuntric – Vortexul original al câmpului de energie (M), al fiecărei ființe fizice vii.

Sistem de credință – O credință care predomină în mai mult de o singură ființă umană. Cu cât este mai mare numărul celor care au o anumită credință, cu atât mai puternic este sistemul.

Sistemul de Viață de pe Pământ – Zona organizată a dimensiunii spațiu-timp, pe care o locuim noi.

Teritoriile Sistemului de Credințe – Părți din spectrul Câmpului (M) adiacente Sistemului de Viață pe Pământ, în care locuiesc numeroase Minți Umane, după încheierea experiențelor vieții fizice. Fiecare dintre ele este atrasă de un anumit segment, în concordanță cu un atașament profund față de o credință aparent puternică – atașament căpătat în timpul vieții abia sfârșite.

Transmițător – Deschiderea către lumea de dincolo, prin care radiază Câmpul de energie (M), care organizează și coordonează Sistemul nostru de Viață pe Pământ și universul fizic.

Timp-spațiu – Nu diferă de înțelesul obișnuit, cum ar fi universul nostru fizic. Oricum, el poate ajuta la ilustrarea faptului că domeniul nostru este atât de mic, în comparație cu masa uriașă a sistemelor de energie care nu intră în această categorie.

Uplink – Modalitate prin care o sursă de informare transmite unui receptor, care fie stochează, fie utilizează datele primite. Un sistem folosit, în practica obișnuită, în cadrul rețelelor de comunicare din lume. În acest context, el reprezintă transferul inconștient

și constant al experienței de viață, de la organismul fizic, la banca de memorie a Eu-lui nostru de Acolo (IT).

Ultimul inel sincronizator – Localizat în zona cea mai îndepărtată a influenței umane din Câmpul (M), pentru ca mulți dintre cei care au trăit experiența a numeroase vieți pe Pământ să se poată retrage, temporar, acolo. Știind că ei au decis să mai aibă doar o singură experiență ca oameni și cu experiența vastă pe care o au acum, fiecare intră într-un moment de contemplație. Apoi, fiecare hotărăște unde și când va trăi acea ultimă viață pe Pământ.

Variabilă – După cum a fost folosit în *Călătoria supremă*, este o schimbare ce se produce în experiența de viață a unei persoane, care nu a fost neapărat planificată sau prevăzută. În multe cazuri, o astfel de schimbare poate trece neobservată, până când efectele sale se acumulează, căpătând proporții uriașe, care impun o reacție. Variabilele instantanee și puternice, care impun atenție și acțiune, pot fi numit întâmplări generate de noroc sau ghinion sau, pur și simplu, de soartă. De exemplu: citești o carte care îți schimbă viața; câștigi lozul cel mare, își schimbi cariera, te muți într-o altă zonă.

VIAȚĂ – În contextul nostru și fiind diferită de definiția din dicționar – Viața este Energia Stratificată de Creare a Inteligenței.

Viziune Diferită – Cunoașterea adunată la un loc, minus credințele și pornirile animalice.

Zona de tranziție – Cuvânt preluat din sistemul de drumuri din Statele Unite. În acest context, se referă la o cale de urmat, dintr-o anumită stare de conștiință în alta, ambele aflate în cadrul coordonatelor timp-spațiu și de-a lungul spectrului de energie al Câmpului (M), care pare fără sfârșit.

DESPRE AUTOR

ROBERT A. MONROE a fost fondatorul Institutului Monroe – o instituție non-profit, pentru educație și cercetare, devotată explorării conștiinței umane și elaborării de metode practice pentru accelerarea învățării, prin forme extinse ale conștiinței. Institutul este recunoscut pe plan internațional pentru activitatea sa legată de efectele undelor sonore asupra comportamentului uman. Dl Monroe, fiul unui profesor universitar și al unei doctoarițe, a primit diploma de la Universitatea de stat din Ohio, după ce a studiat politehnica și jurnalismul. După aceea a intrat în radio, ca scriitor și director de programe. În 1958 era director de emisie în New York, când a început să aibă experiențe spontane, care i-au modificat complet viața și care sunt redată în cartea sa, *Călătorii în afara corpului*. În anul 1985 a fost publicată a doua sa carte, *Călătorii îndepărtate*. Această carte descrie, cu detalii uluitoare, modul în care Monroe lucrează cu oamenii care călătoresc în timp și spațiu, obținând rezultate extraordinare, prin folosirea tehnicii cunoscute ca Hemi-Sync. Cartea oferă o perspectivă diferită și nouă asupra resurselor necunoscute încă, ale minții umane, ca și a posibilităților ei nelimitate.

Pe lângă interesul său pentru conștiința umană și realizărilor sale ca scriitor, dl. Monroe a fost proprietarul unor stații de radio din Virginia și Carolina de Nord, pe care le-a și condus. Mai târziu, el a constituit Jefferson Cable Corporation și, ca președinte, a condus construcția și punerea în funcție a sistemului de cablu TV, din Charlottesville și Waynesboro, Virginia. Începând cu anul 1976,

dl Monroe și-a dedicat viața explorării potențialului conștiinței umane, la Institutul Monroe, prin cercetări și instruire, folosind tehnologia Hemi-Sync, care folosește sunetul și a fost creată de el. Dl. Monroe a plecat dintre noi pe 17 martie, 1995.

Institutul Monroe este localizat la poalele Munților Blue Ridge. El oferă în continuare programe pentru dezvoltarea umană face cercetări asupra efectelor tehnicii Hemi-Sync, asupra comportamentului uman. Moștenirea lăsată de dl. Monroe este uriașă, iar Institutul va continua să exploreze și să extindă viziunea sa *Aici*, prin îndrumare de *Acolo*. Cei care sunt interesați de activitățile institutului Monroe ne pot contacta aici:

365 Roberts Mountain Road Faber, Virginia, 22938

Tel: (434) 361 1252

Email: info@monroeinstitute.org

site <http://www.monroeinstitute.org/>

siteul în limba română <http://www.hemi-sync.ro/>

Cuprins

Cuvânt de prezentare din partea Editurii	7
• Cuvânt înainte	17
1. Variabilele	19
2. Drumul extrem de lung	32
3. De-a lungul lumilor	43
4. Bun venit și Rămas bun	58
5. Revenire și Regrupare	68
6. Înăuntru și în afară	77
7. Ghid de Călătorie	87
8. Reamintire și trecere în revistă	99
9. O abordare anevoioasă	106
10. Și au mai fost și alții... ..	123
11. Întoarcerea către interior	136
12. Înăuntrul lumii lăuntrice	153
13. Perfecționarea	164
14. Totalul și părțile	174
15. Lungul drum spre casă	181
16. Viziunea de la marginea drumului	197
17. Mai sunt multe de făcut	204
18. Noua direcție	215
19. Să facem o pauză	232
Institutul Monroe	237
Glosar	256
DESPRE AUTOR	261

„Nu simțisem niciodată că m-am împăcat cu moartea mamei mele. Această săptămână m-a eliberat cu adevărat de emoțiile legate de această pierdere – și cred că a eliberat-o și pe ea.”

– S.C., Alaska

„O parte din mine există acum în Focus 27. Nu mai e nicio urmă de îndoială în mintea mea, legată de locul în care ajungem după ce murim și de ceea ce voi face pentru tot restul vieții.”

– Bill Oakes, Oregon

„Lumea de dincolo, cum i se spune, nu trebuie să fie percepută ca fiind un loc straniu, sinistru, care depășește orice imaginație, pentru că e doar la un pas depărtare. O schimbare de percepție, însoțită de o conștientizare subtilă – iată tot ce ne trebuie.”

– E.A., California

„Realizez, pentru prima dată, că sunt cu adevărat o parte dintr-un întreg.”

– K.S.C., Paris, Franța

„Am învățat că, folosindu-ne de darurile sufletului nostru, putem fi de ajutor dincolo de această realitate, dar și aici.”

– C.S.O., Sevilla, Spania

Există o mare deosebire între această carte și prima lucrare a lui Robert Monroe, *Călătorii în afara corpului*. Până acum a fost vorba despre povestea singulară a lui Monroe, despre propriile sale aventuri pe care le-a descris, propriile sale întâlniri, dialoguri, pericole și descoperiri. În *Călătoria supremă*, el ne spune cum și-a găsit calea – noua direcție – cum a călătorit de-a lungul acesteia și dezvăluie motivul și scopul acestei expediții de pionierat. Iar cel mai important aspect este acela că el include relații ale altora, care, prin noile sale programe de învățare, au reușit să deslusească harta, să urmeze direcția și să îndeplinească același scop.

Cei care nu sunt familiarizați cu experiențele în afara corpului pot găsi în această carte evenuri, semnificații, înțelesuri sau puncte de recunoaștere, care le pot readuce în minte ceea ce s-a întâmplat, poate, într-un vis – în aceea stare crepusculară dintre somn și trezie, sau într-un moment breșă de înțelegere sau intuiție, când totul pare să revină la locul potrivit și să capete sens. Cei care sunt familiarizați cu astfel de experiențe, vor deveni și mai conștienți de dificultatea de a-și reda experiențele într-un limbaj ușor de înțeles.

Într-o continuare mult așteptată a scrierilor sale, Monroe explorează oportunitățile profitabile care se află dincolo de limitele lumii fizice. El trasează calea ce ni se deschide când ne părăsim viața fizică și îl poartă pe cititor, alături de el, într-o călătorie antrenantă, care extinde limitele experienței omenești. Această este o călătorie care dezvăluie adevărul fundamental privind semnificația și scopul vieții, precum și ceea ce se află dincolo de ea. *Călătoria supremă* este capodopera unui gânditor și explorator îndrăzneț și original.

Robert A. Monroe

ROBERT A. MONROE (30 oct. 1915 – 17 martie 1995) a fost fondatorul Institutului Monroe – o instituție non-profit, pentru educație și cercetare, devotată explorării conștiinței umane și elaborării de metode practice pentru accelerarea învățării, prin forme extinse ale conștiinței. Institutul este recunoscut pe plan internațional, pentru activitatea sa legată de efectele undelor sonore asupra comportamentului uman, www.monroeinstitute.org